

felelős arát

A Baptista Szeretetszolgálat jubileumi magazinja

1996 – 2016

Hívja a **1355**-öt, a baptista segélyvonalat.

árvíz
tanszerek **élelmiszer**
iskoláztatás **földrengés**
gyerekek **katasztrófa**
belvíz **cipősdoboz**

Hívásával vagy sms üzenetével
300 Ft-val támogatja
aktuális programunkat.

www.1355.hu

www.baptistasegely.hu

 baptista
szeretetszolgálat

DIGI
mobil

invitel

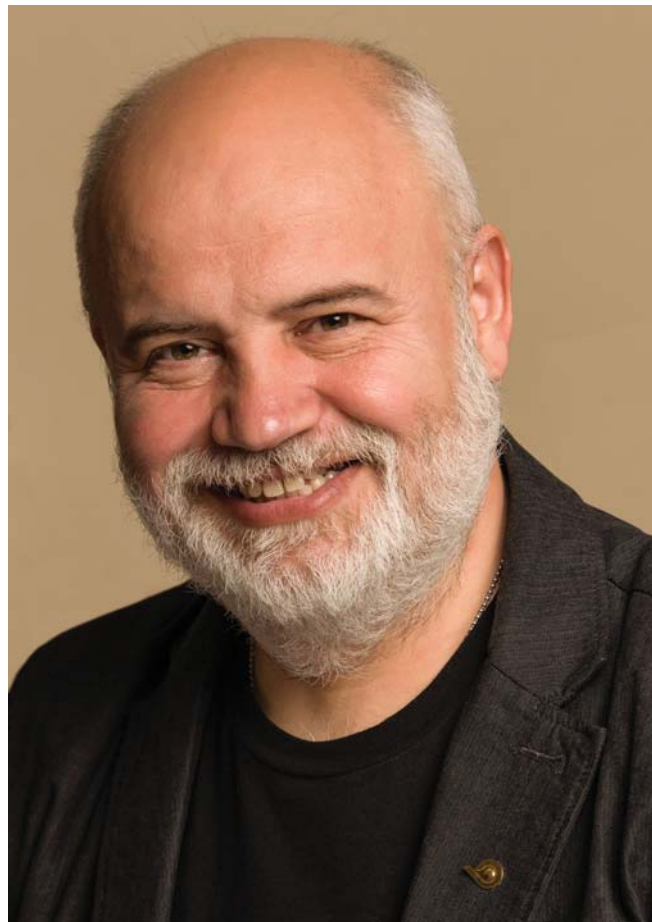
Magyar
Telekom **T** . . .

„TI ADJATOK NEKIK ENNI!”

„TI ADJATOK NEKIK ENNI!”, OLVASTAM A BIBLIÁBAN KÉT ÉVTIZEDDEL EZEELŐTT JÉZUS SZAVAIT, MIKÖZBEN LELKEMRŐL, MINT ÖREG VÁLYOGHÁZRÓL A RÉGI MESZELÉS, ÚGY SZAKADTAK LE EGYKORI LÉHASÁGOM, VILÁGNÉZETEM RÉTEGEI. NEM GONDOLTAM, MIKÉNT IS HIHETTEM AKKOR, HOGY EZEK A SZAVAK OLYAN KÉSZTETÉSRE INDÍTANAK, OLYAN TETTEKRE RAGADTATNAK, HOGY AZ ÚR 2016. ESZTENDEJÉBEN MAGYARORSZÁG EGYIK LEGNAGYOBB SEGÉLYSZERVEZETÉNEK VEZETŐJEKÉNT KELL SZÁMOT ADNOM A MÚLT- RÓL. ÉS ÖNMAGAMRÓL IS, BIZTOSAN.

Amikor az eltelt idő kiszakított pillanatait megörökítő fényképeket nézem, amikor a segélyszervezet munkáját és küzdelmeit felidéző újságcikkeket olvasom, egyszerre vagyok fáradt, kétségekkel teli és elégedett. A fáradtság annak a munkának szól, amit elvégeztünk az alapítás óta eltelt években, kétségeim a nyilvánvaló és a hajnali órában felriasztó kérdésből fakadnak: tehattuk volna jobban? Segíthettünk volna többeknek, megmenthettünk volna másokat is? Az elégedettség pedig afeletti megnyugvásom érzése, hogy tudom, eredményeink nem csupán rengeteg barátot, de idővel vetélytársakat, sőt, dolga végezetlen ellenségeket is szereztek nekünk. Olyan támadásokat eredményezve, amelyek bár okoztak kisebb veszteségeket, céljukat nem érték, mert nem érhatték el. Miközben mi mindannyian, a Baptista Szeretetszolgálat vezetői, munkatársai és önkéntesei jó szándékú erőfeszítéssel, ám korántsem tévedhetetlenséggel végeztük el a munkát, lelkemben, mint kőben a véső nyoma, oly időtlenséggel vált bizonyossá, hogy küldetésünk üzenete, a Feladat kezdettől fogva Istentől való. Látom a képeket és érzések szorítják el a torkomat. Megannyi élmény

„...A FELADAT KEZDETTŐL FOGVA ISTENTŐL VALÓ”

és kétségbeesés, szeretet és gyengeség, gyűrött ébredés és hálás kézzorítás emléke áztatja könnybe a szemem. Húsz év nem csak egy ember életében meghatározó esztendő, már történelmi léptékekben is mérhető időszakasz. Országok születtek és szűntek meg, háborúk törtek ki és szelődültek békévé, városok dőltek romba, hogy átadják magukat az újjászületésnek, emberek haltak meg és jöttek világra, miközben mi tettük a dolgunkat. Alig hittem el, amikor minap egyik munkatársam összegezte,

milyen sok országban tevékenykedett eddig a Baptista Szeretetszolgálat: több mint félszáz illet gyűjtött össze az emlékező szorgalom. De a külföldi tevékenység mégis csupán a jéghegy látványos, a médiának olyannyira kedvelt csúcsát mutatja, hiszen a szervezet által kiépített intézményrendszer, az oktatási és a szociális szolgáltató hálózat által minden nap tanítottak és ellátottak ezrei jelentik az igazi győzelmet. Győzelmet az akadályokkal, a kishitűséggel, a közönnyel és az emberi rosszakarattal szemben.

És a megerősödést abban a hitben, hogy az úton nem járunk egyedül. Azon gondolkodom, van-e okom öröme ezen a fontos évfordulón, amikor eszembe jut az első ötezer forintos adomány, az első bátortalan tárgyalás, az első hálás köszönet és mindezt szembesítem mai eredményeinkkel, tevékenységünk szerteágazó és egymást kiegészítő rendszerével. Eszem azt üzeni, minden számítás szerint örülnöm kell, szívem azonban visszafogottságra int. Miközben megköszönöm egykori és jelenlegi munkatársaimnak mindazt, amit hozzátettek közös eredményeinkhez, megköszönöm mindazt, amit elvettek önmagukból és felajánlottak a rászorultság, a segítségnyújtás oltárán, úgy vélem, tetteik nem voltak hiábavalóak. Hiszen az idő történelmi léptéke minket igazol.

De azt is el kell fogadnunk, hogy munkánk természeténél fogva nem lehet befejezett, történetünk mindig kiegészítésre szorul, a mozdulat minduntalan megszakad: hiszen ha most, az ünnepi szavakat fogalmazva és hallgatva elmerülünk az elégedettség illúziójában, becsapjuk nem csak önmagukat, de azokat is, akik számítanak ránk.

A húsz év valóban történelmi idő. De mindössze egyetlen nap, egyetlen óra, egyetlen perc, egyetlen pillanat a Feladat nagyságához képest, amit a Teremtő ruházott ránk. Meg kell pró-

bálnunk méltónak lenni üzenetéhez, a küldetéshez, büszkeségünk és elégedettségünk tehát nem az eddig elévezett munka, sokkal inkább a reánk váró további küzdelmek ígéréteiből lehet csak fakadó.

Nézzünk hát a következő húsz évre. Az üzenetet ismerjük, az utat látjuk, talán már csak nekünk, a Baptista Szeretetszolgálat munkatársainak kell méltóbbá válni a Feladathoz.

Csak ennyi, barátaim.

SZENCZY SÁNDOR,
A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT ELNÖKE

SZENCZY SÁNDORNAK A MAGYAR ARANY ÉRDEMKERESZT KITÜNTETÉST ADOMÁNYOZTA A KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK

Szenczy Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat elnöke „az általa alapított és vezetett segélyszervezet élén, a rászorulóik érdekében végzett szociális, jószolgálati, segélyezési és oktatási tevékenysége elismeréseként” a Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetést vehette át 2016. augusztus 18-án, a nemzeti ünnep alkalmából.

„Csak a kétségbevonhatatlan teljesítmény az, ami a nemzeti büszkeség aranyfedezetét biztosítja”, jelentette ki Lázár János csütörtökön délelőtt Budapesten, amikor a Pesti Vigadó épületében állami kitüntetéseket és miniszteri elismeréseket adott át augusztus 20. alkalmából. A Miniszterelnökséget vezető miniszter arról beszélt, „legkiválóbb honfitársaink egyéni teljesítménye végül közösségi élménnyé válik” és a legitim nemzeti büszkeség része, forrása lesz, legyen szó akár a nagyközönség által is látható eredményről, akár a hétköznapiok csendes kiválóságáról. Az adományozásról szóló oklevelet Áder

...MINDEN NAP TANÍTOTTAK
ÉS ELLÁTOTTAK EZREI
JELENTIK AZ IGAZI GYŐZELMET

A MAGYAR ARANY ÉRDEMKERESZT

János, a Magyar Köztársaság elnöke írta alá, a kitüntetést pedig Lázár János miniszter adta át Szenczy Sándor lelkésznek, az idén jubiláló, 20 esztendőes Baptista Szeretetszolgálat alapítójának, elnökének. Több más rangos elismerés mellett a Baptista Szeretetszolgálat alapító elnöke korábban átvehette a Lánchíd Díjat is. Az elismerést olyan személyek kaphatják, akik kiemelkedő teljesítményt nyújtottak Magyarország külpolitikai érdekeinek érvényesítésében, a magyar diplomáciai és konzuli szolgálat működésének fejlesztésében, az euro-atlanti integráció elmélyítésében, illetve az ország kétoldalú kapcsolatainak fejlesztésében.

TARTALOM

„Ti adjatok nekik enni!” 3

A kezdet 6

A Sátán boldog napjai 9

Fogadj örökbe! az esély nemzetközi fizetőeszköze 15

Utcafront 17

Ahol rászorult segít rászorultat 22

A Baptista Integrációs Központ 26

Hittel és szakértelemmel 32

Bevetésre készen 37

Negyvenöt perc 41

Mentőcsapat a világ élvonalában 42

Könyvek a Baptista Szeretetszolgálat tevékenységéről 44

A túlélés kis hercegei 46

Új élet született a romokon 49

Árvaház a világ végén 52

Az ember, mint tárgy és árucikk 56

Cipősdoboz Akció 64

Örökbe fogadás: egy méltó élet ajándéka 67

Küldetés a sóhajok országában két lábon járó bombák között 71

A Baptista Szeretetszolgálat Afganisztánban 77

A legszegényebbek között 78

Baptista Pontok országszerte 80

Az adományozás tízparancsolata 81

A hadügymisztér, a nagykövet, a gyógyszerek és az imádság 82

A Flame-program 84

Menekülttáborok a semmiben 86

Kárpátalja, Erdély és roma missziós program 88

Foga van az időnek 91

Felkészítő tréningen, avagy fókuszban a túlélés 96

A Tisztelet a Hősöknek program 99

A kétségbeesés és a jövőbe vetett remény földje 100

Küldetés a Dankó utcában 102

Az út végén ott vár a büszkeség 104

A Baptista Világszövetség elnöke a szeretetszolgálatról 106

Nem ma kezdődött 109

Menekültek között 110

A kimondott igazság vállalása: 113

Iroda az Egyesült Államokban 114

Nem kell félned! 116

UTCAFRONT

2019. 11. 03. - 2019. 03. 17.

Az utcafront az ország egyik leglátványosabb és leglátványosabb utcai rendezvénye. A rendezvény célja az emberek közötti kapcsolatépítés, a szociális problémák felhívása és a segítségnyújtás. A rendezvényen részt vesznek a helyi önkormányzatok, a civil szervezetek, a vállalkozások és a lakosság. A rendezvényen az emberek közötti kapcsolatépítés, a szociális problémák felhívása és a segítségnyújtás. A rendezvényen részt vesznek a helyi önkormányzatok, a civil szervezetek, a vállalkozások és a lakosság.

Utcafront 17. oldal

Hittel és szakértelemmel 32. oldal

HITTEL ÉS SZAKÉRTELEMSEL

A Baptista Szeretetszolgálat egyik leglátványosabb és leglátványosabb utcai rendezvénye. A rendezvény célja az emberek közötti kapcsolatépítés, a szociális problémák felhívása és a segítségnyújtás. A rendezvényen részt vesznek a helyi önkormányzatok, a civil szervezetek, a vállalkozások és a lakosság. A rendezvényen az emberek közötti kapcsolatépítés, a szociális problémák felhívása és a segítségnyújtás. A rendezvényen részt vesznek a helyi önkormányzatok, a civil szervezetek, a vállalkozások és a lakosság.

BEVETÉSRE KÉSZEN

Bevetésre készen 37. oldal

A legszegényebbek között 78. oldal

A LEGSZEGÉNYEBEK KÖZÖTT

A legszegényebbek között 78. oldal

A legszegényebbek között 78. oldal

A KEZDET

AZ ALAPÍTVÁNYT
1996. ÁPRILIS 12-ÉN
JEGYEZTÉK BE
A FEJÉR MEGYEI BÍRÓSÁGON,
AZÓTA EZT AZ IDŐPONTOT
TEKINTIK A SZERVEZET
„SZÜLETÉSNAPIJÁNAK”

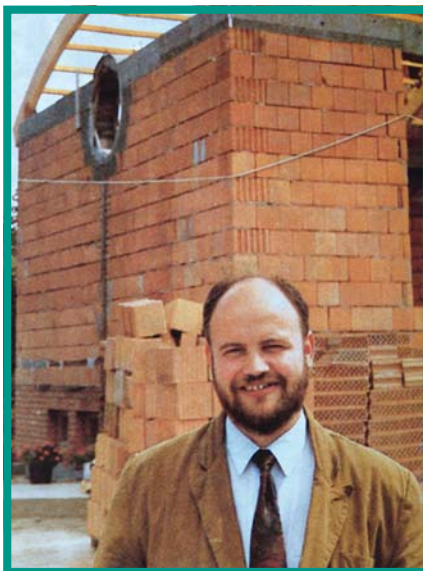
Több hónapos előkészítő munka után 1995. november 28-án, velencei székhellyel alakult meg a Baptista Szeretetszolgálat. Az alapítvány kuratóriumának elnöke, Szenczy Sándor lelkipásztor az első ülésen elmondta, hogy a szeretetszolgálat elsődleges céljának tekinti a Magyarországon és külföldön rászoruló szegények, idősek, betegek, árvák támogatását, az ezt szolgáló segélyszállítmányok összegyűjtését és rendeltetési helyére való eljuttatását. Az alapítványt 1996. április 12-én jegyezték be a Fejér Megyei Bíróságon, azóta ezt az időpontot tekintik a szervezet „születésnapjának”. Az első segélymunka már 1995 karácso-

nyán megkezdődött, az ünnepek előtt több segélyezési akcióban vett részt a szervezet, aztán a hazai segítőszolgálat mellett a külföldi segélyakciókhoz is csatlakozott, mikrobuszal szállított ki 120 ruhaneművel töltött csomagot Kárpátaljára. Az alapítvány rövidesen megnyitotta számláját, ahová fogadta az adományokat. Akkoriban már rendelkezésre állt az első kamion, amely augusztusban még egy vándorkiállításnak is helyet adott a magyarországi baptisták 150. jubileuma alkalmából. A tárlatot Jimmy Carter korábbi amerikai elnök nyitotta meg Szigetszentmiklóson.

A Baptista Szeretetszolgálat kamionja több tonna rakománnyal 1996 júliusának elején indult Szarajevóba. A szállítmány, amely mintegy 3,5 millió forint értékben élelmiszereket, gyógyszereket, ruhaneműt és bútorokat tartalmazott, legalább húszféle engedély megszerzése és 45 órányi út után érkezett meg Szarajevóba. „Megrázó volt a romokban heverő város látványa, a fekete füstös házak, a többszintes épületekben a kibombázott emeletek sora, a kidőlt falak, ablak nélküli lakások, és bennük a túlélők, akik víz és áram nélkül maradtak”, emlékezett Szenczy Sándor.

A Baptista Szeretetszolgálat által ebben az időszakban az egyik leginkább támogatott ország Albánia volt. A Flame-program beindításával a magyar segélyszervezet élete újabb fontos állomásához érkezett. Elsődlegesen mozgássérült gyermekeket és szüleiket célozta meg a támogatás, hiszen a sérülten született vagy később megsérült gyermekek embertelen körülmények között tengődtek. A szeretetszolgálat ezen a helyzeten változtatni akarva alapított mozgássérült centrumot Tiranában.

Az alapítvány 1998-ban négy nagyobb segélyszállítmányt juttatott el Észak-Koreába. Nem volt könnyű fel-

ÉPÜL AZ IMAHÁZ VELENCÉN

adat: fagy, természeti katasztrófák, éhség és nélkülözés. Ilyen körülmények között kellett és kell dolgozniuk a Baptista Szeretetszolgálat munkatársainak a kommunizmus utolsó védőbástyájának számító országban.

A Grozniji Baptista Gyülekezet segélykérése 1999-ben jutott el a Baptista Szeretetszolgálathoz. A csecsenföldi túlélők nagyon nehéz körülmények között tengődtek, hiányoztak az alapvető élelmek, nem volt gyógyszer. A humanitárius segélyszervezetek nagy része elhagyta az országot a sorozatos túszejtő akciók miatt, ezért még kevesebb adományra számíhattak az ottaniak. A háború szörnyű pusztítást végzett otthonaikban, földjeiken, s csak a segítségben reménykedhettek. A Baptista Szeretetszolgálat vállalta a segélynyújtás magyarországi megszervezését, valamint azt, hogy a gyűjtött adományokat, illetve a vásárolt élelmiszereket eljuttatja a háború rászorultjaihoz. A második csecsenföldi háború kezdete óta egymás után több szállítmányt is célba juttatott a segélyszervezet, a legnagyobb értékűt az Egyesült Államokban és Nyugat-Európában gyűjtött pénzből finanszírozták. Volt, hogy 300 ezer dollár értékű szállítmányt, élelmiszert, ruhaneműt sikerült kiosztani az ingusföldi menekülttáborok lakói között. De szállítottak kórházi felszerelést is.

Már nem a kezdeti nagy lépések közé tartozott, de mindenképpen még a segélyszervezet kamaszkorában történt, hogy 1999-ben mintegy háromszáz amerikai baptista gyülekezet részvételével vetőmagokat gyűjtöttek a vajdasági magyar gyülekezetek tagjainak és másoknak. A vetőmagot a Baptista Szeretetszolgálat juttatta el a helyszínre, ahol a helyiek örömmel látták az apró vetőmagos zacskók között a küldő gyülekezetek üzenetét. Soha nem látott zöldségfajták és ismert termények is voltak a „választékban”.

JIMMY CARTER KORÁBBI AMERIKAI ELNÖK SZIGETSZENTMIKLÓSON

MIATTA KÜLDÖTT ISTEN BENNÜNKET ÉSZAK-KOREÁBA 1998

„Keleties, fénytelen szemében ártatlanság, testében betegség és fájdalom. Szívében tompa félelmet nyom el a halvány reménykedés. Hangtalanul és mozdulatlanul, takaróba tekerve fekszik az alulfűtött gyermekkórház kietlen termében. Hosszú ideje már, hogy nem menetelt reggelente úton az iskolába osztálytársaival az indulókat énekelve országa zászlaja mögött. Ágyán ülő édesanyja féltőn és kétségbeesetten figyeli gyermeke szenvedését. Kiszáradás és alultápláltság követeli őt magának, míg orvosai a gyógyszerínség miatt cukros vízzel próbálják megmenteni. A főorvos elmondja, ha lenne is valamilyen vakcina vagy oltás, csak kövön újraélesztett injekciós tűvel tudnák beadni. Lesütött szemmel mutatja a tűket. A hétéves kislány tekintete gyakran suttogja: Tudsz-e segíteni? Miatta küldött Isten bennünket Észak-Koreába.

Uram, bárcsak becsuktad volna a szememet, bárcsak ne láttam volna az elmondhatatlan kínt az arcán! Ruháján

még csurgott a vére, az ágyán a másé már megfagyott. A fájdalomtól már moccani sem bírt, mégis négyen szorították kezét-lábát-vállát. A fények halványan pisláskoltak, a körülötte zsongó emberek csöndesen tették a dolgukat.

Tompa élű, öreg fémeszközök éles csörgése halaltszott csak, és a sörösüvegből adott infúzió monoton csöpögése. Az érzéstelenítő már két hónapja kifogyott, altatószer fél éve nincs. Van viszont egy beteg, negyvenkét éves, többgyermekes anya, halkán könnyörögtem érte. Ugye sikerül a műtét?

Mezítelen kis talpukat nagymama-rácsossá teszi az ekcéma, kedves gyermekarcuk is kisebesedett a betegségtől, a napi háromszori étkezés pedig csak csöndes, lassú mozgáshoz biztosít energiát a két-hároméves kis árváknak. A termek, folyosók nem telnek meg zsvivajjal, nevéttel, futkározó rosszcsontokkal. Az árvaház igazgatónője panaszkodik, hogy igencsak szűkös ellátást tudnak biztosítani, jókor érkezik a keksz, a főzőolaj, cukor, tejpor és a soha nem ízeledt édesség. Szívszorító, ahogy félelemmel a szemükben visszahúzódnak, majd mégis elfogadják a falat kalácsot, szinte meg kell tanítanunk őket beleharapni. Ahogy a falat végére érnek, feloldódik a félelem, és mohón ragadják meg a még kezünkben lévő darabokat. Feleségem óvatosan veszi ölbe egyiküket és törli meg náthás orrát. Egyre közelebb merészkednek, átölelnek, száraz szivacslelkük issza-vágyja, hogy szeressék őket. Lilla szíve felsajdul: „Vigyük őket mind haza!”

SZILÁGYI BÉLA

(MA A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT FŐIGAZGATÓJA)

SZILÁGYI BÉLA ADOMÁNYT AD ÁT ÉSZAK-KORÉÁBAN

A VELENCEI BAPTISTA IMAHÁZ

1999/ 8/29

FELEBARÁT

A Baptista Szeretetszolgálat időszaks kiadványa

Felelős kiadó: Szenczy Sándor
Szerkesztette: BSZA Média
Felelős szerkesztő: Révész Szilvia
Munkatársak: Révész Balázs, Szabó Márk, Tihanyi Tamás
Fotók: BSZ Archívum, Fehér Bertalan, Tihanyi Tamás

Layout, design: Bicskei István | www.unicial.hu

Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány
Postacím: 1391 Budapest, Pf. 241.
E-mail: kommunikacio@baptistasegely.hu;
Tel.: +36 1 466 5978; Fax: +36 1 365 6406;
www.baptistasegely.hu
Bankszámla-információ: OTP 11736082-20054403-00000000
Bank címe: 2480 Gárdony, Szabadság u. 18.
Adószám: 18485529-1-07

GROZNIJ BELVÁROSA

A SÁTÁN BOLDOG NAPJAI

BAJBAN VAGYOK, MERT NEM DOLGOZHATOK A KORÁBBI ÚTJAIMHOZ HASONLATOS FORMÁBAN. ÍRÁSOMMAL UGYANIS – A KÉSŐBBI KÜLDÉTESEK BEN RÉSZTVEVŐK BIZTONSÁGA MIATT – MINDEN OLYAN MOZZANATOT EL KELL KERÜLNÖM, AMELY ÉSZAK-KAUKÁZUSI SEGÍTŐINKRE, VAGY A MISSZIÓT VÉDELMEZŐ KATONÁKRA UTALNA, GYAKRAN EZÉRT MEGVÁLTOZTATOM, VAGY INKÁBB EGYSZERŰEN LE SEM ÍROM A RÉSZLETEKET, ESETLEG RIADT FANTÁZIÁMMAL HELYETTESÍTEM AZOKAT. RIPIRITOM EZÉRT NÉHOL TALÁN BEFEJEZETLENNEK, HIÁNYOSNAK TŰNHET: AZ ÉRZÉSEIM AZOK, AMELYEK A TÖRTÉNEKNEK JÓBBAN TANÚSÍTJÁK MINDAZT, AMI A XX. SZÁZAD VÉGÉN, NAPOKKAL A SZERETET KERESZTÉNY ÜNNEPE ELŐTT CSECSEN- ÉS INGUSFÖLDÖN, OSZÉTIÁBAN TÖRTÉNT. LELKEMRŐL ELŐBB, MINT HALRÓL A PIKKELYEKET, ÚGY KELL LEFEJTENEM A HOSSZÚ RETTEGÉS EMLÉKÉT, A KESERŰ, DÖBBENT SZOMORÚSÁG POKLÁT, AMIT A SÁTÁN MŰVE OKOZOTT BENNEM. AZT MONDTÁK A SZERKESZTŐSÉGBEN, SOKKAL TÖBB ŐSZ HAJSZÁLAM VAN, MIÓTA HAZAJÖTTEM. VALÓBAN NEM LEHETEK MÁR TÖBBÉ UGYANAZ, DE EZ A VÁLTOZÁS SZEMMEL NEM LÁTHATÓ. EZÉRT PRÓBÁLOM MOST LEÍRNI.

1999

9

BAKANCOS LÁBAK EGY LEVÁGOTT FEJJEL

FOCIZNAK, EGY MÁSIK FEJ SZÁJÁBA

NEMI SZERVET GYÖMÖSZÖLTEK, ARRÁBB

EGY FÜL HEVER A SÁRBAN

HEVES HARCOK DÚLTAK NEM CSAK A VÁROS KÖRÜL, DE A HEGYEKBE IS

A grozniji utca egy szakaszán nyolckerekű orosz BTR páncélos fekszik kissé oldalára billenve, acéltestét homokszínűre festették. Talán Afganisztánt is megjárhatta korábban? Mint egy döglött bogár, úgy hever az utcán, a jobb oldali kerekek felszaladtak egy feljáróra a kilövés utáni pillanatokban.

Körülötte orosz katonák hullái hevernek.

Néhányuk egyben van, de a cipőt valamennyiükről levették, sokuk felsőtestéről hiányzik az ing és a zubbony, nyakáról a fej. A két váll közötti csonkon már régen megszáradt a vér, barnás-vörös folt látszik csak, amely a gerinc csontját is elborította. Egyikükön ott az ing, kék-fehér vízszintes csíkokkal: tengerészgyalogosok lehettek? Bakancsos lábak egy levágott fejjel fociznak, egy másik fej szájába nemi szervet gyömöszöltek, arrább egy fül hever a sárban.

A Sátán örül.

A foglyok kínzása és a holttestek megcsonkítása ebben a háborúban mindkét részről előfordult – az orosz különleges osztagok tagjai gyakran hasonlóképpen állati kegyetlenséggel ölnek, mint a csecsen harcosok –, a műveletek végrehajtói pedig esetenként videofelvételeket készítettek erről, mint ahogyan alapos részletes-

séggel mutatták be az egyik csecsen kivégzését is, aki az oroszoknak kémkedett.

Nyakába táblát akasztanak – a feliratot nem értem –, szemét bekötik. Nagyjából velem egykorú férfi lehet. Kezét és lábát is összekötözik valami dróttal, majd lefektetik a földre, s mindezt megadóan tűri. A kivégzést szép lassan csinálják. A körülötte fortogó tömegeből néha a fekvő test felé lép valaki, s Kalasnyikovával néhány lövedéket lő bele, de figyel arra, hogy az ne legyen halálos. Nagyjából a negyedik lövöldöző az, aki a fejre is céloz, a golyó az áldozat jobb arcába csapódik, vérrel, bőrcafadékkal és csontszilánkkal torzítva el azt, de a férfi még mindig él. Fekete ruhás asszonyok zokognak mellette – az édesanyja és a feleség lehet, esetleg kettő feleség –, s nézi végig a szeretett ember lassú, kínokkal teli pusztulását. Senki nem zavarja el őket, de a lövöldözés folytatódik a vonagló testre.

A Sátán boldog.

A csecsenföldi háború halált ordító arca nagyjából így fest: az orosz erők bekerítették Groznijt, s ottjártunkkor éppen heves harcok dúltak nem csak a város körül, de a hegyekben is, huszonöt kilométerre a fővárostól. A szövetségi erők folyamatosan bombázzák mind-

azt, ami Groznijból még megmaradt. A többezres védősereg védelmi állásokat épített ki a házak között, a belügyi alakulatok előtt pedig oroszpartii csecsenek haladnak a véres és rendkívüli áldozatokat jelentő tisztogató akciókban. Amikor e sorokat írom, Groznij még tartja magát, a betörést ugyanúgy megghiúsítják, mint a kitörési kísérleteket. Azt is hallani, hogy az oroszok a hegyekben lévő csecsen falvakat is porig készülnek rombolni, miközben Oroszország elutasítja az EBESZ bármiféle politikai közvetítési kísérletét, s a missziók munkáját is csak a későbbiekben tartja elképzelhetőnek.

A helyzet megértése persze hasonlóképpen nehéz, mint az a balkáni háborúk esetében volt. Groznij eleste és bejelentett porig rombolása nem jelenti majd Csecsenföld bevételeét, hiszen a hegyekbe húzódott gerillákat lehetetlen lesz kifűstölteni: olyan harcosok ezek, akik a gyilkolást gyerekkoruktól tanulják – például az állatokat is kölykökkel vágatják le, hogy szokják a vért –, s kultúrájuknak éppen olyan szerves része az ölés, mint Európában a visszaköszönés. Politikai elemzésnek

A CSECSENEK MINTHA SZÁNDÉKOSAN JÁRATNÁK LE
AZ OROSZ MEDVE ELLENI HARCUKAT AZZAL,
HOGY TÚSZNAK FOGDOSSÁK A KÖZÉJÜK ÉRKEZŐ
HUMANITÁRIUS ÖNKÉNTESSEKET

nem keresek helyet ebben az írásban, de mégis kétségtelennek látszik: az oroszoknak szükségük van erre a háborúra, hogy saját államuk egységét megerősítsék, nem engedhetik el Csecsenföldet, az pedig nem akar az orosz birodalomhoz tartozni.

A Népszabadság moszkvai tudósítójával keverem együtt a káposztalevest az orosz fővárosban, aki ismert elemzője a témának. Megegyezünk abban: a csecsen háború kezdeti szimpátiáját – egy kis nép harcát a függetlenségért – mára elnyomták az iszonyú és megmagyarázhatatlan kegyetlenség példái. A csecsenek mintha szándékosan járatnák le az orosz medve elleni harcukat azzal, hogy túsznak fogdossák a középük érkező humanitárius önkénteseket.

De a csecsenek egymás között is „szigorúak”: például egy férfit azért öltek meg, mert az lerántotta egy leány

szoknyáját. Az ilyesmi olyan természetességgel hozza maga után az illető halálát, hogy az ilyen gyilkost soha, sem a cári, sem a sztálini, sem pedig a jelicini rendőrség nem tudta letartóztatni. Csecsen- és Ingusföld egyébként – nézzenek utána – hiányzik a Kaukázusról szóló útikönyvekből, s ennek jó oka van. A csecseneket Sztálin a kazah sivatagba telepítette, de visszajöttek hazájukba. Nem tudhattunk róla, de itt mindig is folyt a gyilkolás, a túszejtés és az emberkereskedelem, a hetvenes években még bombázták is a hegyeket. Hiába.

Ha egy külföldi Csecsen- vagy Ingusföldön betéved mondjuk egy kocsmába, aligha kerül elő élve, vagy minden testrészét birtokolva. Oszétiában csak kirabolják és megverik. Ezért aztán a körzet legbiztonságosabb pontja szerintem ma nem más, mint a Groznijt övező orosz állások valamelyike.

MINDEN NAP TÚLÉLÉS AJÁNDÉK

Az észak-oszét Vladikavkazba repül a polgári légiforgalom gépe. A városból Ingusföld felé menet tíz-tizenöt kilométerenként katonai áteresztőpontok vannak, vegyesen helyi és orosz különleges erőkkel, beásott páncélosokkal. Elméletben mindenkit vizsgálódítanak, s hogy a misszió mégis miként jutott el az ordzonikidzevszkajai menekülttáborba, a félrehúzott vasúti kocsik és a kilátástalan sorsok múzeumba, megint olyan részlet, amelyet elhallgatok.

Mert a Sátán vidám.

Amíg a Balkánon több száz segélyszervezet van jelen, addig Csecsenföldön talán elsőként és egyedülként a Baptista Szeretetszolgálat lelkes-igazgatója, Szenczy Sándor dolgozik, akit a napokban elkísért Nyári Jenő, a Hajnalcsillag Missziós Alapítvány igazgatója is. Munkájukat tolmácsolással a kárpátaljai születésű Leco Sándor segítette, én magam voltam a küldetés hallgatag és rémült „nehezéke”. Utunk sikerült, hiszen egyben visszaértünk, barátaim pedig megszervezték a rövidesen Sztavropolba érkező, húszmillió forint értékű adomány célba jutását és fogadását.

Amennyire kevés a missziós, annyira nem láttam újságírókat sem, ezért alig hiszem a „helyszínről jelentjük” című túlzásokat. Úgy vélem, a hírfoszlányok helyi csecsen, ingus vagy oszét embe-
rektől származnak, amit aztán trükkösen „hivatalosítanak”. A Balkánon és Albániában egymás sarkára hágtak a tudósítók, Csecsenföldön azonban jobbára csak az orosz katonasággal mozoghat újságíró. (Egy orosz tiszt, akit éppen egy hónapos frontharcra vezényeltek, felajánlotta, hogy bevisz a gronzniji vonalba.)

Vladikavkaz a körzet talán legbiztonságosabb városa, de az orosz és oszét tisztek többsége már Moszkvába menekítette családját. Okkal, hiszen a piacon és a tiszt lakótelepen történt

robbantások csaknem kétszáz halottat követeltek. A csecsenek bejelentették: újjévre tűzijátékot rendeznek Oszétiában és Moszkvában egyaránt, ami kemény terrortámadásokat jelenthet. Alig hiszem, hogy bármit tehetnek ellene az oroszok, hiszen a hegyekből be-

A DAGESZTÁNBÓL ELRABOLT MISSIONÁRIUS HÁZASPÁR
ELMONDTA, HOGY HOSSZÚ IDEIG NEM LÁTTÁK A NAPOT,
EGY PINCÉBE VOLTAK BEZÁRVA. AZ ASSZONYT NEM ERŐSZAKOLTÁK MEG,
CSAK MEGVERTÉK, A FÉRFIT HOMOKZSÁKNAK HASZNÁLTÁK
A KARATE EDZÉSEKHEZ

szívárgó csecsen gerillákat az éjszakai járőrök aligha akadályozhatják meg bármiben is. Ezért amikor hazafelé felszállt velünk a repülőgép, számoltam a métereket, mert a vállról indítható rakéta nagyjából ezerig hatásos. De – és most jön egy újabb vallomás – nem a haláltól, hanem a fogságtól féltem a legjobban.

Nem csak most, de évszázadokkal korábban is folyt túszejtés és emberkereskedelem a Kaukázusban, s mint a gyilkolás, ez is a mindennapok része maradt. A Groznijban dolgozó missziók önkénteseit is sokszor elrabolták, néhányukat aztán kiváltották sok hónapos fogságukból. (Szenczy Sándor bevallotta nekem a repülőgépen: szervezete igyekezett őt eltántorítani szándékától, s nem is fizetne váltságdíjat, hogy az ne teremtsen ürügyet a többiek elrablásához. Aztán, amikor dörzsölgettem a kisujjamat, megmagyarázta azt is, hogy a csecsenek a jobb kéz mutatóujját vágják le, s küldik el bizonyítékul.)

És ez sajnos egy újabb fejezet a jókedvű Sátán könyvében.

A Dagesztánból elrabolt misszionárius házaspár elmondta, hogy hosszú ideig nem látták a Napot, egy pincébe voltak bezárva. Az asszonyt nem erő-

A HÁBORÚ MINDIG KEGYETLEN A KAUKÁZUSBAN

szakolták meg, csak megverték, a férfit homokzsáknak használták a karate edzésekhöz. Nekik szerencsájuk volt, de sokakat megöltek, vagy eladtak a piacon rabszolgának, mint a grozniji keresztény leányok közül oly sokat. A még fogságban lévő túsok számát néhány százra becsülik, de nekem Oszétiában grozniji túlélők ezrekről beszéltek, s félek, ez a szám van közelebb a valósághoz. A két magyar misszióst annak idején egy barlangban tartották fogva, egyikük ujját levágták. Helyi források szerint a magyar titkosszolgálat a hazai fejlesztésű Gepárd mesterlövész puskákért váltotta ki őket.

A grozniji baptista gyülekezet épülete ma tele van túsokkal, többségük orosz. Túlélésükre írásom napján már kevés a remény. A keresztény gyülekezet négy vezetőjéből hármat meggyilkoltak, fejüket levágták, az egyetlen túlélő elmondta, hogy társait csak a megmaradt testrészekről ismerte fel. A fényképekről kínok között elpusztult férfiak néznek velem szemközt. Mégsem roppant össze, mert Isten tartja benne a lelket hite szerint azért, hogy legyőzessék a Sátán.

Amely még mindig örül.

Éjjel van, hanyatt fekszem az ágyon, s minden zajra megriadok. Érzem, ahogy lassan átáztatja az izzadság a ruhámat, hallgatom saját lélegzésemet, szívem dobogását, az orosz föld-föld rakéták indítását, az ágyúk ablaküveget remegtető dörrenését, a gépkarabélyok durrogását, a Kaukázus isteni hegyei fölül támadó bombázók dübörgését.

Rettegek.
Ezt bizony be kell vallani. Egyetlen laposüveget hoztam magammal, benne némi gyomorkeserű, de hiába iszom meg, csupán néhány percre enyhül az idegeimet nyúzó feszültség. Ötpercenként megnézem az órát, várom a reggelt. Úgy hajnali négy lehet, amikor eldöntöttem, hogy meghátrálok. Hal-

SEGÉLYT OSZT A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT CSECSENFÖLDÖN

A KERESZTÉNY GYÜLEKEZET NÉGY VEZETŐJÉBŐL
HÁRMAT MEGGYILKOLTAK, FEJÜKET LEVÁGTÁK,
AZ EGYETLEN TULÉLŐ ELMONDTA, HOGY TÁRSAIT
CSAK A MEGMARADT TESTRÉSZEKRŐL ISMERTÉ FEL

kan öltözöm, s ébresztem Sándort, aki úgy alszik a másik szobában, mint egy csecsemő. Félelmem kettős: most már nem csak attól tartok, hogy a másnapi küldetés az életükbe kerül, hanem attól is, hogy feldolgozva saját érzéseimet, esetleg azzal a tudattal kell élnem, hogy gyáva lettem.

– Úgy döntöttem, holnap nem megyek veletek – mondom, bár Sanyi még egészen fel sem ébredt. Tudom, mindjárt megkérdezi: miért?

– Miért?

Mert egy szar, nagyfőájú alak vagyok, akinek rosszak az idegei, néha beszik, ráadásul hajlamos a depresszióra, s nemcsak a haláltól fél, de mindenfajta fájdalomtól is, mondanám, de nem ez lenne a teljes igazság.

– Gyenge vagyok, mert kicsi a hitem –

nyögöm végül, s érzem, a Sátán elleni háború leggyengébb katonája vagyok ezen a fronton. Sándor persze jól érti a helyzetet.

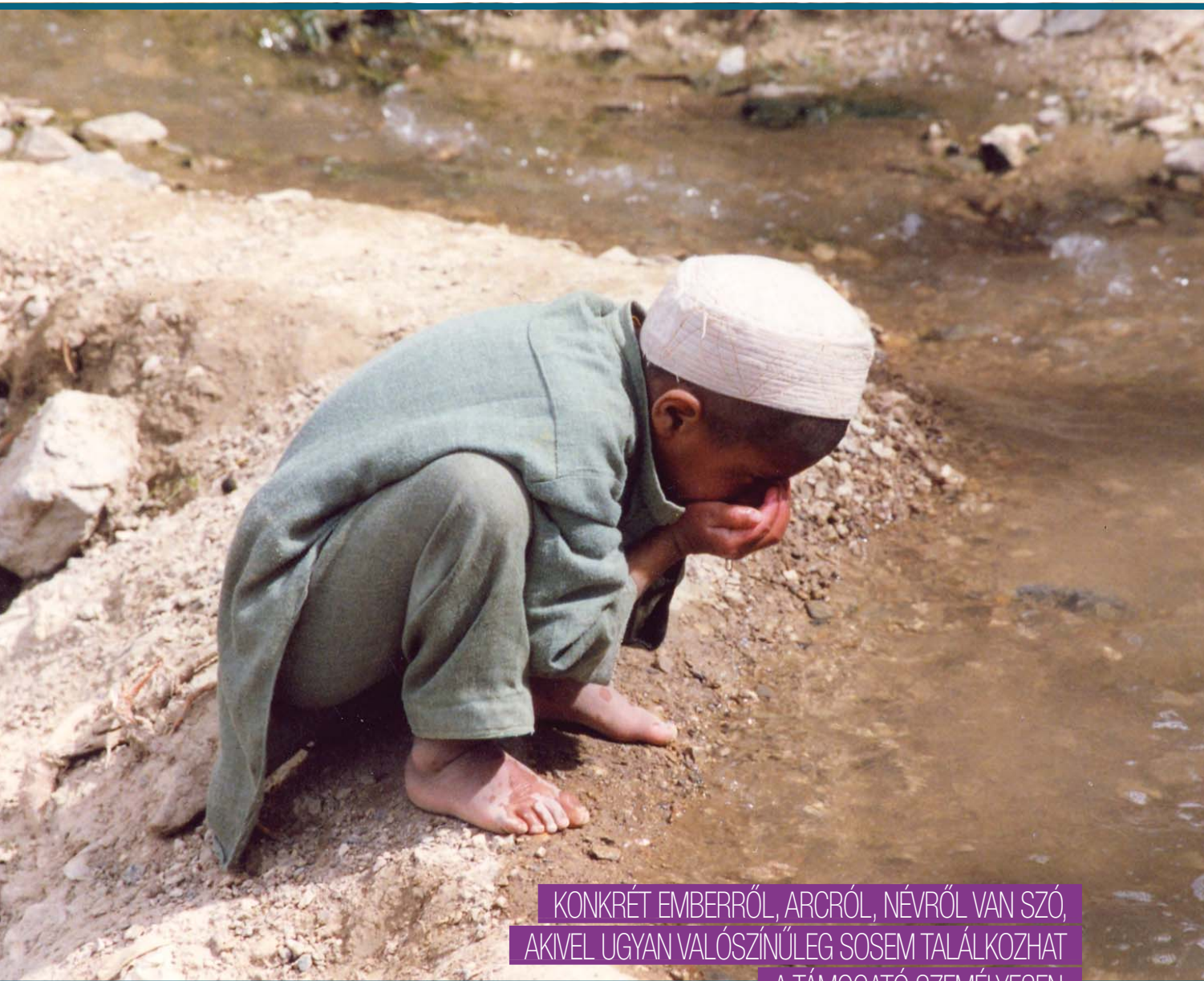
– Legalább lesz, aki riasztja majd a külföldi ügyet, ha eltűnünk – szól végül.

Közelebb kerültünk egymáshoz, mint ha hazudtam, s velük mentem volna, s ez kissé megnyugtató. A tíz év háborús tapasztalata, a romániai katonai puccs, a balkáni, szarajevói időszak fegyverropogása, az albán felkelés, majd Koszovó úgy látszik, nem készített fel semmire.

Összeborultunk és imádkoztunk, kérve Isten segítségét. Aztán megtették az utat, s boldog mosollyal nyugtázták az életet.

A Sátán hiába örül.

TIHANYI TAMÁS

KONKRÉT EMBERRŐL, ARCRAÓL, NÉVRŐL VAN SZÓ,
AKIVEL UGYAN VALÓSZÍNŰLEG SOSEM TALÁLKOZHAT
A TÁMOGATÓ SZEMÉLYESEN,
DE AKINEK ÉLETÚTJÁT NAGYON IS MEGHATÁROZZA
A NAGYLELKŰ TÁMOGATÁS...

FOGADJ ÖRÖKBE!

AZ ESÉLY NEMZETKÖZI FIZETŐESZKÖZE

A támogatottak száma és az érintett országok sora a történelem viharai-val együtt folyamatosan változott és változik, de egy hosszabb időszak összességénél megállapítható volt, hogy a segélyszervezet Fogadj örökbe! elnevezésű, jelképes örökbefogadási programja a világ tizenhat országában több mint négyezer kisgyermeken segített jelképes szülői gondoskodással, de kezelhető pénzbeli támogatással. A 20 éves jubileum évében a program hét országba juttat el támogatást: Haitire, Libanonba, a Fülöp-szigetekre, Kárpátaljára, Kongóba, Nepálba, Srí Lankára. A jubileumi év végén kezdtek meg a munkatársak egy észak-iraki támogatási akció elindítását olyan keresztény gyerekek érdekében, akik az Iszlám Állam terrorja elől menekültek el. Ha sokan úgy akarják, még több ember sorsa fordulhat jobbra. Nem mindenható ez a program. Azonban tény, hogy esélyt jelent a túléléshez, egy értelmes élethez olyan országokban, ahol a meleg étel, az iskola, az otthon csak keveseknek adatik meg. Egy közlekedési bérlet árának, vagy a munkahelyi étkezési jegy értékének töredékéért bárki gondot viselhet egy kisgyermekre, akinek ez az adomány az életben maradás záloga lehet. Konkrét emberről, arcról, névről van szó, akivel ugyan valószínűleg sosem találkozhat a támogató személyesen, de akinek életútját nagyon

is meghatározza a nagylelkű támogatás. Háromezer forint nem kis pénz. De például Srí Lankán vagy a program bármely országában a havi háromezer forint az esély nemzetközi fizetőeszköze. Kambodzsában kezdődött 2001-ben a jelképes örökbefogadás. Egy évre rá a munkatársak már Afrika mélyén, Malawiban dolgoztak a program folytatásán árva, félárva és rászorult gyermekek segítségével. Az afrikai országban elsősorban az AIDS megbetegedések miatt haltak meg nagyon sokan, és hagytak hátra ellátatlan gyermeket. A 2003-as év Vietnamban találta a program felelőseit, de természetesen nem csak határainktól sok ezer kilométerre volt szükség támogatásra: ugyanebben az esztendőben elkezdődött az erdélyi gyerekek ösztöndíj programja, amelynek révén tehetséges magyar diákok továbbtanulását tették lehetővé a támogatók. A 2003-as iráni földrengés helyszínén is dolgozott a szeretetszolgálat egészségügyi csapata és egyértelmű volt a megvalósítás szándéka a Fogadj örökbe! akció elindításáért az iráni árvák érdekében. Ezt egészítette ki az egészségügyi szolgáltatások és kórházak rehabilitációja Bám, gyermekközpontok rehabilitációja Bám és Kermán körzetében.

A 2004-es év karácsonyán iszonyú erdőcunami pusztított 350 ezer halálos áldozatot követelve. A segélyszervezet

NEM MINDENHÁTÓ EZ A PROGRAM,
DE ESÉLYT JELENT A TULÉLÉSHEZ

egyik legnagyobb szabású akciója volt a dél-kelet ázsiai szökőár túlélőinek támogatása, a XXI. század egyik legpusztítóbb természeti katasztrófája után az azonnali életmentéstől a segítségnyújtáson át az újjáépítésig minden területen segítette a túlélőket. Az életben maradt árvák támogatása is megkezdődött (és azóta is folytatódik) a Fogadj örökbe! program keretein belül. Kongóban és Indiában 2006-ban éreztette áldásos hatásait a jelképes örökbefogadás. A Baptista Szeretetszolgálat partnereivel a kongói fővárosban, Kinshasában az Othniel Általános és Középsiskolát, valamint a Gondviselés (La Providence) árvaházat támogatta. A magyar adományozók hozzájárultak egy-egy árva gyermek méltó életkö-

A HÁROM MŰTŐBŐL MINDÖSSZE
EGY VOLT HASZNÁLHATÓ,
ÉS TÖBB SZÁZ SÉRÜLT VÁRTA
AZ ELLÁTÁST AZ UDVARON

SOK HELYEN ELKÉPESZTŐ KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT ÉLNEK AZ ÁRVÁK

rülményeinek, étkezésének biztosításához vagy támogathatták egy afrikai tanuló iskoláztatását.

Haitit hatalmas földrengés rázta meg 2010-ben. Amikor a Baptista Szeretetszolgálat orvosi csoportja megérkezett, azonnal megkezdődött a munka a romokon és egy kicsi, alig nyolcvan ágyas közösségi kórházban. Az épület felét teljesen tönkretette a földrengés, a három műtőből mindössze egy volt használható, és több száz sérült várta az ellátást az udvaron, a folyosókon, a kórtermekben, a parkolóban, az utcán. A segélyszervezet orvosai napi 24 órában dolgoztak folyamatosan. Olyan sérüléseket láttak el, amelyek életmentő műtétnek számítottak, sokszor a szabad ég, vagy a sátorponyva alatt harcoltak a túlélésért. A sok halál és sérülés mellett három gyermek születésénél is bábáskodhattak, azaz három új élet született a romokon. Később élelmiszerrel, ruhával, iskolaszerekkel láttak el egy körülbelül 180-200 személyes árvaházat.

A katasztrófában csaknem kétszáz-ezer ember vesztette életét, és ugyanennyien maradtak fedél nélkül. 2013-ban adtuk át a fővárosban azt az 1500 négyzetméteres gyermekközpontot, melyet a Baptista Szeretetszolgálat irányításával helyi munkások építettek. A háromszintes ház egyik szárnya ötven

árva otthona. Az intézmény része az iskola és az óvoda is, ahol az árvák tanulhatnak. Megnyugtató, hogy az őket ért borzalmak után végre biztonságos körülmények között növekedhetnek ezek a gyermekek, a folyamatos ellátásukhoz szükséges forrásokat a Fogadj örökbe! program biztosítja.

A Haiyan-tájfún 2013. november 8-án csapott le a Fülöp-szigetek középső részére olyan pusztítást végezve, amelyet korábban a 350 ezer halálos áldozatot szedő 2004-es indiai-óceáni szökőár okozott. A szupervihar óránként 300 kilométeres sebességet is elérő szél-lökései kidöntöttek villanyoszlopokat, kicsavartak fákat, szilánkokra zúztak házakat és holttestek ezreit hagyták maguk után. A tájfún sújtotta Fülöp-szigeteken többször járt a Baptista Szeretetszolgálat csapata: amikor az első csoport tagjai harminchárom órányi utazás után beszálltak a Philippine Airlines Manilából Cebuuba tartó gépébe a segélyszervezet egyenruhájában, a légitársaság légikisasszonyai és pilótái sorfalat álltak, és kórusban mondták angolul: „Jó reggelt, köszönjük, hogy eljöttek segíteni!” A humanitárius szervezet emberei egy magyar férfit is kimenekítettek Biliran-szigetéről, aki napokon át nem tudott életjelet adni magáról. A szeretetszolgálat a katasztrófát követően a Fülöp-szigete-

ken is meghirdette gyermektámogatási programját, amelynek segítségével magyar adományokból azóta mintegy ezer kisgyermeken tudnak folyamatosan segíteni.

A kárpátaljai programon keresztül a Baptista Szeretetszolgálat Szürtén a hátrányos helyzetű, tehetséges magyar diákokat támogatja 2013 szeptemberétől, Mezőgecsén pedig az óvodai étkeztetést biztosítja. Így száznegyven magyar diák jobb körülmények között tanulhat, miközben negyvenöt kisóvodás étkeztetése is megoldódik.

Libanonban 2014-ben indított programot a segélyszervezet és támogatott orvosi ellátás nélkül maradt iraki keresztényeket – ők Moszulból és Bagdadból jöttek el az Iszlám Állam harcosai elől. A szír határ mellett a segélyszervezet munkatársai segítettek olyan szíriai keresztényeknek is, akik szintén a terrorszervezet elől menekültek el Rakkából. A baptisták szakmai segítséget nyújtanak a libanoni Manszuriat városban a sajátos nevelési igényű és fogyatékkal élő diákok intézményének.

A Rescue 24 mentőcsapat hat napig dolgozott Nepálban, a földrengés sújtotta térségben. Az öttagú egység amerikai és helyi önkéntesekkel kiegészülve összesen 98 gyermeket és 166 felnőttet részesített orvosi ellátásban Katmanduban és a környező falvakban. A nepáli földrengés során bajba jutott gyermekek megsegítésére tavaly indult a jelképes örökbefogadási program.

**JELEZZÉK TÁMOGATÁSI SZÁNDÉKUKAT A
FOGAD.JOROKBE.BAPTISTASEGELY.HU
/OROKBEFOGADAS-2/ LINKEN, VAGY HÍVJÁK A
„FOGADJ ÖRÖKBE!” INFOTELEFONJÁT
A 06 1 269 3283, VAGY A 20 770 5330 SZÁMOT!**

UTCAFRONT

2015. 11. 01 - 2016. 03. 31.

AZ UTCAFRONT ILYEN FIGYELEM FELKELTŐ FOTÓKKAL IS FIGYELMEZTET A KISZOLGÁLTATOTTSÁGRA

AZ UTCAFRONT MENEDÉK HAJLÉKTALAN SZEMÉLYEK ÉS SZENVEDÉLYBETEGEK INTEGRÁLT INTÉZMÉNYE AZZAL A CÉLLAL JÖTT LÉTRE 2001-BEN, HOGY BUDAPEST TERÜLETÉN, A HAJLÉKTALANSÁGON BELÜL IS HÁTRÁNYOSABB HELYZETŰ IDŐS, BETEG ÉS FIATAL KÁBÍTÓSZERFÜGGŐ EMBEREKNEK NYÚJTSON SZAKMAILAG INDOKOLT SEGÍTSÉGET. A SZÁLLÁSON – AMELY MINTEGY SZÁZ RÁSZORULT BEFOGADÁSÁRA ALKALMAS –, DÖNTŐEN SZENVEDÉLYBETEG, IDŐS, MAGUKRA HAGYOTT SZEMÉLYEKET FOGAD A SEGÉLYSZERVEZET.

Az Utcafront elsődleges célja az élet védelme, és egy olyan komplex szolgáltatás kialakítása, amellyel fokozatosan segítheti a visszailleszkedést. Ennek fontos alapja az egyéni, csoportos, közösségi szociális munka, melynek lényege, hogy a rászorultakat bevonják az életüket befolyásoló problémák megoldásába, felhasználva képességeiket, készségeiket, eddigi tapasztalataikat. Az egyéni esetkezelés során egyenrangú félként, a segítséget kérő emberi méltóságát szem előtt tartva, annak önfenntartó képességét erősítve és vele együttműködve dolgoznak az Utcafront szakemberei. Erre épül a közösségi szociális munka is.

AZÉRT GONDOLKODUNK OLYAN
RENDSZEREKBE, AMELYEK
A HAJLÉKTALAN-ELLÁTÁSBÓL VALÓ
KILÉPÉST BIZTOSÍTJÁK,
EZ PEDIG FEJLŐDÉS, NÖVEKEDÉS...

A SOK IGAZI CSALÁD NÉLKÜL ÉLŐ SZEGÉNY EMBER SZÁMÁRA A KÖZÖSSÉG A CSALÁD

hajléktalan átmeneti szállót, ezen kívül pedig egy szintén 150 férőhelyes úgynevezett kiléptető szállót üzemeltet, utóbbi a korábban hajléktalan, mára önálló életvitelre képes emberek számára biztosít szálláslehetőséget. Az intézmények a téli krízisidőszakban időszakos férőhelyeket is kialakítanak, így növelve a kapacitásokat.

Az Utcafront egy év múlva elindította téli krízisellátását. A program célja a Budapest közterületén életvitelszerűen tartózkodó, a téli időjárási viszonyok következtében gyakran fagyás és más közvetett módon életveszélybe sodródott hajléktalan emberek ellátása. A célcsoport szükséglete a túlélés alapvető emberi jogán túl a megfelelő orvosi és szociális intézményi ellátások, szolgáltatások igénybevétele. A krízishelyzet súlyosságának függvényében ez gyakran csak azonnali beavatkozással, intézkedéssel valósulhat meg. Az eltelt években megmentett emberek számát nem lehet felbecsülni. A szakemberek elkezdték a mobil tűcsere program végrehajtását is. A feladat adott: az intravénás droghasználó személyek és környezetük segítése úgynevezett alacsonyküszöbű szolgáltatás keretében. Ennek során a pszichoaktív anyag használatához kapcsolódó egészségügyi ártalmak csökkentése, a steril eszközök begyűjtése és biztosítása, az egészségügyi szűréshez való hozzáférés szervezése. A krízis intervenció, a biztonságosabb

droghasználat elérése, a túladagolás prevenciója, az egészségügyi kezelésen és terápiás szolgáltatásban való részvétel ösztönzése, a problémaelemzés és problémamegoldás, a személyes célok meghatározásának segítése és a változtatásra motiváló tényezők feltárása.

Ugyancsak abban az évben nyílt meg Debrecenben a Boldogkert Lakóotthon, amely kezdetben az Utcafront félutas házaként működött, majd mára a támogatott lakhatás egyik bázisa lett. A programnak köszönhetően több városban nyújtanak menedéket, szociális biztonságot a rászorultaknak.

A Baptista Szeretetszolgálat 2003-ban hajléktalanszállót nyitott, hiszen a szociális problémák egyik legsúlyosabb és legszélsőségebb esete a hajléktalanság. A segélyszervezet azért, hogy minél nagyobb számban tudjon segíteni a fedél nélkül élőkön, számos programot és szolgáltatást tart fenn, amelyeknek köszönhetően mára a főváros egyik legnagyobb hajléktalan-ellátó rendszerét működteti. Négy telephelyen egyenként 150 férőhelyes

VÁLASZOK ÉS MEGOLDÁSOK A HAJLÉKTALAN-ELLÁTÁS TERÜLETÉN

– Programjaink futnak, azaz folyamatosan dolgozunk, a szükség pedig egyértelműen ott van az utcán – mondja Miletics Marcell, az Utcafront igazgatója, aki szerint az emberi szükségletek nem ismernek határokat. – Mit teszünk mi általában? Adunk egy tál ételt, egy pokrócot... Azonban a tataró rövid idő után elhasználódik, a hajléktalan másnap újra éhes lesz. Az ártalomcsökkentő kezelésekből mindegyik sikeresek vagyunk. De ez tényleg csak az ártalomcsökkentés világa: a krízisautó, a hajléktalan-ellátás, az ételosztás...

Miletics Marcell azt mondja, létezik határozott elképzelés a szociális problémák megoldására.

– Azért gondolkodunk olyan rendszerekben, amelyek a hajléktalan-ellátásból való kilépést biztosítják, mert ez a rászorult embert egyik helyzetéből egy másikba helyezi át. Ez pedig fejlődés, növekedés. Ezért gondolkodunk közfoglalkoztatásban is, de valahol

a közszolgáltatás csupán a szegénység ártalomcsökkentő kezelése, és nem jelent megnyugtató megoldást. A megoldás a foglalkoztatás-politika, a lakáspolitikai eszközeinek és lehetőségeinek hatékony alkalmazása lenne, illetve e kettő összekapcsolása a hajléktalan-ellátással.

Egy segélyszervezet persze csak a maga eszközeivel dolgozhat: örülni kell annak is, ha egy-egy tál ételt adhatunk az éhezőknek.

– Mi nyilván csak addig tudunk nyújtózkodni, ameddig a takarónk ér, abból tudunk adni, amink van. De tudunk adni és tudunk nyújtózkodni, és ez jó. A Baptista Szeretetszolgálat a hajléktalan-ellátás területén jelenleg közel ezer főről gondoskodik, nekik naponta szállást, egyéni esetkezelést biztosít és különböző adományokat oszt ki a rászorultak között.

– Megpróbálunk az embereknek biztonságot adni: ez a mi legfőbb feladatunk, az, hogy a rászorultak érezhessék, van hol aludniuk, van mit enniük, és a legalapvetőbb dolgaik rendben vannak. De hogyan tovább? Beszélünk kell az egyéni esetkezelésről és a csoportos szociális munkáról, mert ezek együtt járó folyamatok. A hajléktalan-ellátásban nagyon komoly specializáción dolgozunk, mert a hajléktalanok más és más megközelítést igényelnek. Másként él valaki a közterületen, más az élethelyzete, más a szükséglete, mint egy olyan rászorultnak, aki bentlakásos intézményben él. Mást jelent az éjjeli menedékhely és mást a magasabb küszöbű átmeneti szálló. Tehát egy olyan megoldásban gondolkodunk, amely a meglévő emberi igényekre tud speciális, az adott ember számára megfelelő választ, ha nem is megoldást adni. Az absztinens hajléktalanok számára támogatott lakhatási rendszert építünk ki, igyekszünk az ő szükségleteiknek megfelelő segítséget nyújtani. Aztán ott vannak az idősebb ellátottak. Arról tárgyalunk az

TŐKÉS TIBOR ÉS MARTON KRISZTINA

otthonok vezetőivel, miként tudjuk az ő speciális igényeiket jobban kielégíteni. Aztán ott vannak a kisnyugdíjasok, a megváltozott munkaképességű emberek, akik a közfoglalkoztatás területén nem tudnak elhelyezkedni. Beszélni kell az aktív szerhasználókról is, akikkel megint csak egészen másként kell foglalkozni.

Miletics Marcell arra figyelmeztet, hogy nagyon könnyű megbélyegezni az embereket, ám mindig meg kell vizsgálni, hogy az adott személy története mögött mi rejlik.

– Milyen veszteségek, traumák, fájdalmak és hiányok érték, mert ezek komplex együtthatásai, a kilátástalanság és a reménytelenség okozhatja a szenvedélybetegség kialakulását. Gondoljunk arra, ha mi olyan dolgokon mentünk volna keresztül, mint egyesek, vajon élnénk-e egyáltalán? Mert még ez sem biztos. Amit az egyes ember megmutat magából, az csak egy „felület”, ám látni kell az okokat is, hogy miért viselkedik így? És nekünk azokkal az okokkal kell jól foglalkoznunk. Tehát olyan ellátást kell kínálnunk a szenvedélybetegeknek, hogy

azok szívesen válasszák az otthonokat az utca helyett. Teremtünk meg a megfelelő feltételeket és fogadjuk el az embert olyannak, amilyen.

BOLDOGKERT: EGY OTTHON AZ ESŐFELHŐK ALATT

Csendes utca bújik meg nem messze a debreceni vasútállomástól. A ház, amit keresek, árnyas fák ölelésében várja látogatóit, egy jó ideje többnyire szenvedélybeteg, drog-, játék-, vagy alkoholfüggő férfiakat. Ez az a hely – a körülményeket, illetve az életet ismerve jó adag optimizmussal Boldogkertnek elnevezett lakóotthon –, ahol Tőkés Tibor és Marton Krisztina felügyelete, szakmai irányítása mellett gyógyulnak azok, akiknek lelkében, aztán testében is kemény nyomott hagyott a függőség.

– Az épület eredetileg imaház volt, aztán a Baptista Szeretetszolgálat Utcafront részlege pályázatot adott be: ennek az volt lényege, hogy Miletics Marcell arra irányuló törekvéseket indított el, hogy a fővárosi drogosok közül sokat saját érdekében vidékre

költöztet, így csökkenti a budapesti kábítószeresek számát, és ad lehetőséget a biztonságos újrakezdéshez – idézi fel a kezdeteket Tibor. – Így a Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány megvehette ezt a házat Debrecenben. Marcell a budapesti, leállni szándékozó drogosokat ide irányította, hogy az eltérő környezet is segítsen rajtuk. A működési engedély szenvedélybetegek lakóotthonára szól, s nyolc rászorultnak nyújtott elhelyezést.

Tőkés Tibor 2004-ben került a Boldogkerthez, majd egy újabb pályázat útján emeletet építettek az eredeti családi ház fölé, s 2006-ra megduplázták a lakók számát.

– A debreceni utcai szociális szolgáltatót 2007-ben szerveztük meg a fővárosi Utcafront mintájára, de a vidéki sajátosságokhoz alakítva – veszi át a szót Marton Krisztina. – A „klasszikus” hajléktalanságra, elsősorban az alkoholbetegekre fókuszáltunk. Elindítottuk az eseti munkát az utcán, és igyekeztünk arra motiválni a rászorultakat, hogy próbáljanak kezdeni valamit az életükkel. Az elesetteket kórházba vittük, majd az arra vállalkozni igyekvők érdekében fizikai és lelki rehabilitáció következett. Ha erre éppen a Dunántúlon adódott lehetőség, akkor oda vittük el őket az autóval. Mindig az adott esetből vontuk le a következtetést, azt, hogy a gyógyuláshoz éppen mire van szükség. Idővel olyan bázist tudtunk kialakítani, hogy bőven volt adományunk: ha cipő kellett, akkor az, ha ruha, akkor azt sem nélkülöztük. A szenvedélybetegeknek nem kellett szembenézniük azzal, hogy bár tönkrement az életük, nincs hová menniük és nincsen semmijük.

Hármasban számolgatjuk, és kiderül, hogy a drogosok és az alkoholisták aránya nagyjából fele-fele a házban. Sikerélmény? Ez mindenkinél másként jelentkezik. Van, amikor ez egy jó beszélgetéssel, egy őszinte felismeréssel születik meg, vagy egyszerűen csak

azzal, ha csendben és nyugalomban eltelik egy újabb józan nap.

– Én az eredményességet általában a számok nyelvére fordítom le – összegez Tibor. – Azt, hogy éves szinten mennyien fordultak meg nálunk, hányan estek vissza, aki itt lakik, az absztinens marad-e, aki kiköltözik, az a rendezett életvitel felé indul-e? Ilyen eredmények jelentik a sikert. De a számolgatás közben nekünk elsősorban abban kell bizonyosnak lennünk, hogy hozzátettük az eredményességhez a magunk munkáját. Arra jöttem rá, hogy az élet minden területén lehet olyan problémákkal találkozni, mint amilyenekkel mi szembesülünk, legfeljebb nálunk a szélsőségek fokozottabban jelentkeznek. De legalább mindenki tiszta lappal játszik.

– Nekem nagyon fontos, hogy ne égjek ki, ezért folyamatosan beszélünk Tibivel az esetekről. Túl lehet élni a sikertelenséget, de fontos, hogy ne egyedül viseljük el, mindig beszéljünk róla – vallja Kriszta, aki beszél arról is, hogy a több éve tiszta, idősebb szenvedélybetegekkel megbeszéljük egy-egy újonnan érkezett problémáját, hiszen tudják, nagyon sokat lehet tanulni a drogosoktól. A tapasztalatok szerint a lakók tökéletes érzékkel ki tudják szűrni, hogy ki az, aki nem az otthonba, közjük való. – Ez mindig bejött, még akkor is, amikor mi másként gondoltuk a felvételkor. Így aztán megbízunk a döntéseikben.

NEKEM NAGYON FONTOS, HOGY
NE ÉGJEK KI, EZÉRT FOLYAMATOSAN
BESZÉLÜNK TIBIVEL AZ ESETEKRŐL.
TÚL LEHET ÉLNI A SIKERTELENSÉGET,
DE FONTOS, HOGY NE EGYEDÜL VISELJÜK
EL, MINDIG BESZÉLJÜNK RÓLA

Miként változik az általános helyzet a kábítószeres világában? A szakemberek nem sok jót mondhatnak erről, szerintük sem az alkohollal, sem pedig a droggal kapcsolatban nincs javulás. A dizájnerek sokkal előbb lepusztítják az embert, mint a korábban használtak, de a magyar néplélek olyan iszonyatosan sérült, hogy még egy füves cigarettát sem tudunk „normálisan” használni. Mit jelent ez? Sokan meglévő szorongásaikra, halmozódó lelki és szociális problémáikra használnak kábítószerrel vagy alkohollal, gyógyszerrel, és később napi szinten válnak függővé ennek hatására. Éppen ezért összetett, hosszú folyamat a segítségnyújtás is, amely nem csak a szerhasználat abbahagyására vonatkozik és tele van buktatókkal.

Károly esete Kriszta egyik sikeres története. Vele akkor foglalkozott először, amikor a 32 éves férfi még az utcán élt.

– Jött a jelzés, hogy nem tudnak vele mit kezdeni, mert drog- és alkoholfüggő. Kunyhóban élt egy öreg alkoholistával a város szélén. Felkerestük, és sok-sok beszélgetés után eljött hozzánk, ruhát és cipőt adtunk neki, s úgy „tereltük”, hogy menjen rehabilitációs intézetbe. Kijózanodott, de ahogy onnan eljött, újra visszaesett. Ez többször megisméltódott. Aztán a mi szeretetmorzsáink megmaradtak a lelkében, mert érezte, hogy folyamatosan fogjuk a kezét. Pedig önfejtő volt, nagyon nehezen fogadta el a segítséget. Ma

Angliában dolgozik, józan, angol barátnőjével osztja meg a napjait.

A Boldogkert fölött esőfelhők gyülekeznek, mintha a sok vágányát vesztett emberi életvonalat gondjainak szimbóluma volna. Kriszta és Tibor a kapuig kísér. Búcsúzóul Kriszta még felidéz egy szívhez szóló pillanatot, amit nemrég élt át a fővárosban.

– Vettem egy hajléktalantól Fedél Nélkült, Szenczy Sándor fényképe szerepelt a címlapon. A villamoson utaztam éppen, amikor egy másik szegény ember, látva nálam az újságot, a címlapra intve megkérdezte, hogy „Te őt ismered?” „Igen, ő a főnököm”, válaszoltam. És akkor az az ember felemelte a kezét, majd áldást mondott rám és a munkámra.

ÁRVAHÁZ, BÖRTÖN ÉS EGY KIS KERT A HAJLÉKTALANSZÁLLÓ UDVARÁN

Budai Zoltán 1967-ben született Tiszakarádon. Három hónapos korában került a sátoraljaújhelyi csecsemőotthonba, majd onnan nevelőszülőkhöz Gönczruszkára, később, már három évesen Miskolctapolcára, a gyermekvárosba. Aztán minden úgy alakult, mintha a hányattatás, az eredendő kiszolgáltatottság és az eredendő bűn következménye soha nem akarna véget érni.

„Öt éves lehettem, amikor Tornanádaskára vittek: ez a település a szlovák határnál van. Akkoriban Európa egyik legzöldebb mamutfenyője nőtt ott, a vidék tele volt mókusokkal, vaddisznókkal, szarvasokkal. A kastélyban, gróf Hadik János egykori nyári rezidenciáján nevelkedtem, ott végeztem el a nyolc általánost. Megismertem a hegyvidéket, kirándulókat vezettem az erdei utakon. Még pávákat is neveltem: egyébként úgy tudom, az intézet a mai napig önellátó egy kis telephellyel, ahol disznótól az aprójószágig minden megtalálható. Azóta is imá-

dom a természetet, sok mindent tudok az állatokról és a növényekről.”

Aztán megtörtént a nagy változás: 1983. augusztus 26-án került Budapestre, tanulónak a Mélyépítő Vállalathoz a Fűredi útra.

„Építő gépszerelő tanuló lettem. Jól teltek az évek, de aztán egy napon úgy alakult, hogy meg kellett védjem az egyik társamat a nagyobbakkal szemben. Mindig piszkálták, gúnyolták, kiöntötték a hidraulika olajat, s aztán feltakarították velem. Folyamatosan csicskázatták, de persze néha megtették ezt velem is. Bagolynak nevezték a nagyobbat, aki aztán végül pofon ütötte a társamat, erre én felemeltem egy lapátot és fejbe csaptam. Erre kirúgtak, s aztán jöttek a további zúrók. Láttam, hogy másoknak jó cipője és jó ruhája van, mindenre jut pénzük. Figyeltem és irigyeltem őket, s így kezdődött a bűnözés, ami aztán az életem nagy részét elvette. Próbálkoztam ezzel-azzal, azt akartam, hogy legyen lakásom és nyugodt életem, hogy ne mindig az legyen a középpontban, hogy nekem utasításokat adnak, mert abba belefáradtam.”

De erre talán egyetlen pillanatig sem volt igazán esélye.

„A mai napig sem látom az utat ahhoz, hogy legyen egy házam, legyen valami jószág, nem hiszem, hogy mindezt megteremthetném azzal, hogy dolgozom. Most ez főként nagyon nehéz, mert a helyzet rossz, akinek van füle, az hallja, mi történik. Az ország másoknak akar segíteni, miközben nagyon sokan vannak, akik csak egyszer esznek egy nap, akik még a saját gyerekeiket sem tudják eltartani. Mondják, csökken a munkanélküliség, de meg kell nézni, kiket vesznek fel és hány éves kortól. Azokra is gondolnia kellene az államnak, akik negyven évesek elmúltak. Nem minden ember teheti meg, hogy bemegy a Plázába és vesz egy cipőt. Három-négyhavi keresetemet kellene félretennem ahhoz, hogy

vehessek valamit, de akkor közben éhen is halhatok. De élni kellene ebben a világban.”

Budai Zoltán 1992-től éli a hajléktalankénti életét, s több szállót megjárta. És persze megízlelte bőven a rabkenyeret is.

„Raboltam és loptam is, de ez nem változtatta meg az életem. A legtöbb pénz, amit egyszerre együtt láttam, talán három millió forint lehetett, de aztán persze azt is lefoglalták. Összesen 15 évet és hat hónapot ültem, utoljára 9 év három hónapot fegyházban, 2003 novemberében szabadultam a Kozma utcából. Később beteg lettem, 2008-ban kivették a tüdőm bal felét. Azt hittem, hogy meggyógyultam, de mégsem. Aztán 2012-ben történt, hogy megkéséltek az utcán Budapesten. Húsz szúrás ért, utána négyszer állt le a szívem, négyszer kellett újraéleszteni. Elfogták az elkövetőt. Kiderült, hogy Amerikából azért toloncolták vissza, mert ott is ezt csinálta, ott három évet kapott, itt hetet. Az eset tovább rontotta az egészségi állapotomat, 2013 februárjában agyvérzészt és infarktust is kaptam egyszerre, aztán a kórházban nagyjából helyrehoztak. Kiderült, hogy a szívem bal oldala jóval gyengébb, mint a jobb oldala és leszálalékoltak. Ennek ellenére dolgozom, kerti munkát végzek a Bánya utcai hajléktalanszállón. Amit itt lát, azt a paradicsomot és paprikát, zellert és petrezselymet én gondozom, s nevelek virágot is.”

Budai Zoltán 13 évesen ismerte meg az anyját és az apját. Persze megkérdezte, miért mondtak le róla szinte a születése pillanatban. Anyja azt mondta, hogy az apja ivott, ő pedig kórházba került, ezért adták otthonba. De ez egy régi történet, a szülők már meghaltak, a testvéreivel pedig nem tartja a kapcsolatot.

„Nincs értelme. Más helyen, más körülmények és emberek között nőttem fel. S így jobban érzem magam.”

AHOL RÁSZORULT SEGÍT RÁSZORULTAT

EGY SÁTORBAN KEZDŐDÖTT 2014 DECEMBERÉBEN AZ ELSŐ ÉTELOSZTÁS, MAJD 2015 SZEPTEMBERÉBEN MEGÉPÜLT A JELENLEGI ÉTKEZDE, AHOL NAPONTA MINTEGY 450 ADAG ÉTELT KAPNAK A RÁSZORULTAK.

Kőbányán, a Maglódi utcában a helyi önkormányzattal együttműködésben tevékenykedik a Baptista Szolgáltató Centrum, ahol rendszeresen több száz szegény ember jut meleg ételhez, ahol egy programnak köszönhetően rászorult segít rászorultat. Az összefogás eredményeként a legjobban nélkülözők egyéni esetkezelése, szociális ügyeinek intézése is megvalósul, a ruhaadományok felhasználásával ruha-cserére is igényt tarthatnak azok, akik nehéz élethelyzetbe kerültek. Idén au-

gusztusra jelentősen bővült a segítségnyújtás köre, hiszen a nyitást követő évben, a segélyszervezet alapításának 20. évfordulójának esztendejében átadták a Baptista Szolgáltató Centrum mosodáját és népfürdőjét, s ezzel még komplexebb szolgáltató központtá vált a telephely.

A Maglódi úti telephely 15 közfoglalkoztatott számára biztosít munkalehetőséget az említett szolgáltatásokban, illetve további 30 személy vesz részt a már működő tevékenységekben. A

tervek között egy fodrászat, majd később egy komposztáló üzem és egész évben működő virágkertészet, egy szomszédos épületben a támogatott lakhatás megvalósítása is szerepel.

GYEREKKÉNT SZÖKÖTT EL A NAGYVILÁGBA

„A becsületességre neveltem a lányaimat, és mindig becsületesen éltem. Nem bántok senkit, mert azt tartom, hogy az ember mindig azt kapja vissza, amit másoknak ad”, mondja Mária. Csinos fiatalasszony ül velem szemközt, szemei vidáman csillognak, derűt sugárzó lénye ellentmondásban van azzal, amit az életéről mesél.

„Nagyon rossz családi körülmények között nőttem fel Borsodban, az édesapám alkoholista lett. Ez volt az oka annak, hogy amikor 15 évesen megismerkedtem a mostani férjemmel, már ilyen korán hozzá mentem. Már 21 éve együtt vagyunk. Laktunk Miskolcon, aztán Budapesten. A nyolc általános iskolai osztályt végeztem el, utána már nem sikerült iskolába járnom, mert terhes lettem a nagyobbik lányommal, aki most lesz 19 éves. Időközben OKJ-s iskolákat is elvégeztem, kereskedelmi és vendéglátói képzésen vettem részt, még targoncavizsgám is van, ráadásul olyan, amit külföldön is lehet használni. Apukám büntetett előéletű: de igazából az ital tette tönkre az életét, mindig bántotta az anyukámat, szinte rettegésben éltünk. Megfogadtam, hogy én olyan emberrel nem élek, aki iszik és bánt engem. Sikerült is olyat választanom”.

Mária életében 14 éves kora után gyorsultak fel rettenetesen az események, annyira el akart kerülni otthonról. Ezt a döntését azóta sem bánta meg.

„Ahogy elballagtam az általános iskolából, elszöktem otthonról a nagyvilágba, egyedül úgy, hogy senkim sem volt. Családhoz nem akartam menni, mert tudtam, hogy akkor hazavisznek.

Ezért Miskolcon kezdtem dolgozni, a gyár szállóján laktam. Ott ismertem meg a férjemet. De úgy, hogy egyik nap megismerkedtünk, a másik nap már hozzá is költöztem. Sok tortúrán mentünk keresztül, mert sem az én, sem pedig az ő szülei nem támogattak minket. Aztán elmentünk rokonokhoz albérletbe, olyan helyre, hogy a kútra jártunk vízért és fával tüzeltünk. Aztán felkerültünk Budapestre a párom mostoha anyukájához, ahol megint csak tortúrák következtek, mert eléggé szenilis volt az anyósom. Ez megint hat év gyötrelmet hozott, de 1997-ben a párom jó állásba került, s azóta kisebb megszakításokkal ott is dolgozik. Lányom 1997-ben született, nagyon okos kislány, még ösztöndíjat is kapott a Szemünk fénye Alapítványtól.

Aztán 2000-ben elköltöztünk az apósom önkormányzati lakásába, egy 35 négyzetméteres fürdőszoba nélküli lakásba, ott kezdtük el ismét megalapozni az életünket nagyon nehezen. Oda született 2001-ben a nagyobbik fiam, akivel megint nagyon nehéz életszakaszon vagyunk túl, mert koraszülött lett, epilepsziával és asztmával. Négy éves volt, mire az első karácsonyt itthon tölthettük, addig kórházakba jártunk és mindenünk ráment arra, hogy a megfelelő kezelést megkapja. A férjem időközben hol tudott dolgozni, hol nem...”

Mária kiböki, hogy férjének azért nehéz elhelyezkednie, mert cigány származású.

„Időközben dolgozni kezdtem, takarítottam hat évig egy kórházban. Aztán lebetegedtem, mert eltört a térdem és műtét várt rám, ezért elküldtek a munkahelyemről a betegállomány alatt. Utána alkalmi munkákból, többnyire lakások takarításából tartottuk el magunkat, a férjem abban az időben közfoglalkoztatott volt. Az idő szaladt, 2013-ben újra terhes lettem, egy késői baba érkezett épen és egészségesen,

a mi kis tündéri babánk, akit imádunk. Jelenleg gyesen vagyok és időközben rengeteg tartozásunk lett lakáson. Ezek rezsitartozások, amiket most nyögünk és fizetünk mindent, amit lehet, igyekszünk tisztázni az anyagi helyzetünket. Most éppen ott tartunk, hogy egyetlen nappal később fizettük be a lakbért, erre felmondták a bérletet, s most újra be kell adni a lakásigénylést”.

Nem Máriától hallom először, de talán ez tőle a leghitelesebb, neki hiszem el a legjobban, hogy ha újra kezdhethé az életét, akkor tanulna, amennyit csak tudna.

„És nem keveset tanulnék. Azt nem mondom, hogy nem szülném meg a

APUKÁM BÜNTETETT ELŐÉLETŰ:

DE IGAZÁBÓL AZ ITAL TETTE TÖNKRE

AZ ÉLETÉT, MINDIG BÁNTOTTA AZ

ANYUKÁMAT, SZINTE RETTEGÉSSEN ÉLTÜNK

három gyerekemet, mert nagyon szeretem és nem bántam meg őket. De tanulnék, hogy olyan életkörülményeket tudjak megteremteni, ami biztonságot nyújt a nevelésükhöz. Mindenképpen eljöttem volna otthonról, az nem volt rossz döntés, mert azt az életet nem folytathattam. Ki tudja, hogy mi lett volna belőlem, ha maradok? A családban rengeteg a bűnöző, akiktől én távol akartam maradni, a gyerekeimet is távol tartom tőlük, mert nem akarom, hogy bármi olyat lássanak, amit nem volna szabad. Akkor én egy teljesen más életet akartam kezdeni.”

Mária hallgat egy sort, aztán rám néz.

„Ez egy jel, hogy én magához ide eljöttem a Maglódi utcába. Biztos, hogy jel. Most megint vannak céljaim, s bizonyosan érzem azt, hogy el fogom érni őket.”

ÉVEK, ÉLETEK, KÜLDETÉSEK

- A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT LEGFONTOSABB MISSZIÓI

1996

- › Április 12-én: Velencén megalakul a Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány
- › Megkezdődik a magyar menekültábrókban folyó munka, menekültek segítése
- › Segélyszállítmány indul Szarajevóba

1996

1997

- › Albánia: Flame-program, mozgássérült gyerekek fejlesztése

1997

1998

- › Folytatódik a Flame-program Albániában
- › Segélyszállítmányok indulnak Észak-Koreába
- › Élelmiszersegély Bulgáriába

1998

2006

- › Vietnam: Flame-program
- › Libanon: segítségnyújtás a háborús térségben
- › Afganisztán: bábaképző-program
- › Kongó, India: elindul a Fogadj örökbel-program

2005

- › Működik a Shelter-ház
- › Emberkereskedelem elleni konferencia
- › Srí Lanka: árvaház és Help-falu építése, egészségügyi misszió
- › Kambodzsa: Flame-program
- › Irak (Jordánia): Flame-program
- › Segítség az indonéziai, majd a pakisztáni földrengés helyszínén
- › Egyesült Államok: mentőegység indul a hurrikán pusztította területekre

2008

- › Megnyílik a bántalmazott anyák otthona
- › Mentőcsapat indul Mianmarba a Nargis-ciklon után
- › Segélynyújtás a kínai földrengés helyszínén
- › Afganisztán: mentőautók eljuttatása Baglán-tartományba

2007

- › Segélyprogram Szudánban
- › Afganisztán: folytatódik a bábaképzés
- › Bővül az Utcafront hajléktalanszállója

2007

2006

2005

2009

- › Fülöp-szigetek: a tájfun utáni egészségügyi misszió
- › Afganisztán: a sürgősségi orvosi ellátás és a nőügyi igazgatóság kapacitásának fejlesztése
- › Vietnam: folytatódik a Flame-program
- › Mianmar: farmrehabilitációs program

2008

2009

2011

- › Létrejön a Baptista Szeretetszolgálat Egyházi Jogi Személy (EJSZ)
- › Mobil sürgősségi orvosi ellátás és humanitárius segítségnyújtás Líbia és Tunézia határán

2012

- › Haiti: megnyílik az árvaház
- › Az EJSZ országszerte 40 oktatási intézmény fenntartójává válik
- › Egyesült Államok: segítség a Sandy-hurrikán áldozatainak

2010

- › Haiti: segítségnyújtás a földrengés után
- › Magyarország: segítség a vörösiszap-katasztrófa helyszínén

2010

2011

2012

1999

- › Csecsenföldi misszió az ingusföldi menekülttáborban
- › Észak-Korea: sariwoni kacsafarm
- › Koszovó: családok reintegrációs programja (Magyarországról Koszovóba)
- › Speciális mentőcsapat indul a törökországi földrengés helyszínére

2000

- › Vajdasági magyar menekültek segítése
- › Az Alapítvány kiemelten közhasznú státuszt kap
- › Vajdasági vetőmag-program
- › Koszovó: Flame-program, tűzifa- és élelmiszersegély

2001

- › Árvíz a Tiszán
- › Árvíz Ukrajnában
- › Kambodzsa: elindul a Fogadj örökbel gyermektámogatási program
- › Rasszizmus ellenes kampány
- › Megalakul az Utcafront
- › Tizenkét túlélőt talál és ment meg a speciális mentőcsapat az indiai földrengés helyszínén
- › Gyógyszersegély indul Mongóliába
- › Csecsenföldi háborús árvák támogatása
- › Pakisztáni menekülttábor vízellátása
- › Gyógyszersegély Afganisztánba

1999

2000

2001

2003

- › Hajléktalanszálló
- › Árvíz Magyarországon

2004

- › Elindul a Cipősdoboz Akció
- › Észak-Korea: segítségnyújtás a vonatszerencsétlenség áldozatainak
- › Srí Lanka, Indonézia: misszió a szökőár pusztította területeken

2004

2002

2002

- › Az Utcafront téli krízisellátása
- › Debrecenben megnyílik a Boldogkerti Lakóotthon
- › Árvíz a Dunán
- › Elindul a mobil tűcsere-program
- › Nyugat-Szahara: Flame-program
- › Malawi: elindul a Fogadj örökbel-program
- › Segélyszállítmány Észak-Koreába

2003

- › Megkezdődik az emberkereskedelem elleni munka
- › Elindul az erdélyi gyerekek ösztöndíjprogramja
- › Vajdaság: Flame-program
- › Kambodzsa: árvaházfejlesztés
- › Vietnam: elindul a Fogadj örökbel-program
- › Mongóliában bejegyzik a Baptista Szeretetszolgálatot
- › Bevetés Bámban, az iráni földrengés helyszínén

2015

- › Mentőcsapat dolgozik Nepálban, a földrengés sújtotta térségben
- › A Karitatív Tanács tagjai, köztük a Baptista Szeretetszolgálat nyolc kamionból álló szállítmányt juttat Ukrajnába

2013

- › Nyílt örökbefogadás közvetítése
- › Árvíz a Dunán
- › A szabadság kihívása: emberkereskedelem-ellenes kampány az A21-el
- › Fülök-szigetek: misszió
- › a Hayan-tájtún áldozataiért

2014

- › Dél-Szudán: egészségügyi misszió
- › Sierra Leone: segély az ebola-áldozatainak
- › Elindul a B49
- › Munka kezdődik a migrációs krízis miatt
- › Tisztelet a Hősöknek elnevezéssel program indul
- › Kőbányán megnyílik a Baptista Szolgáltató Centrum
- › Elkészül A Szegénység 100 arca című kiadvány
- › Grúzia, Örményország: civil szervezetek vezetőinek felkészítése
- › Az első jótékonyági Kids Race
- › Museo Mundial program nemzetközi partnerségben
- › Irodanyitás az USA-ban, Baptist Respont24

2016

- › Mentőcsapat az ecuadori földrengés helyszínén
- › Nemzetközi program az önkéntes munka hatékonyságáért
- › A szervezet átvészi a Tábittha Gyermekhospice Házat
- › Vácott fogyatékkal élők nappali intézménye nyílik
- › Közfoglalkoztatási mintaprogram Kiskőrösön
- › A BSZ vezetői a humanitárius világcúcon
- › Jubileumi hálaadó ünnep a Budapest Arénában

2013

2014

2015

2016

A BAPTISTA INTEGRÁCIÓS KÖZPONT

A MENEKÜLTEK SZOCIÁLIS ÉS GYERMEKVÉDELMI INTÉZMÉNYBEN
TÖRTÉNŐ ELLÁTÁSÁNAK GONDOLATA 2013 ÓSZÉN VETŐDÖTT FEL,
AMIKOR A BEVÁNDORLÁSI ÉS ÁLLAMPOLGÁRSÁGI HIVATAL
MUNKATÁRSAI MEGKERESTÉK A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLATOT
A MENEKÜLT CSALÁDOK ELHELYEZÉSÉNEK NEHÉZSÉGEVEL.

KURJA TÍMEA INTÉZMÉNYVEZETŐ A CSALÁDOK ÁTMENETI OTTHONÁNAK LAKÓI KÖZÖTT

Az ezt követő egyeztetések során formálódott meg az a program, mely később alakot is öltött és a legtöbb elemében megvalósult. Ezt egy, az Európai Menekültügyi Alap által támogatott projekt segítségével lehetett véghezvinni, amelyben a BÁH konzorciumi partnerként vesz részt. A megvalósító a Baptista Szeretetszolgálat Egyházi Jogi Személy által fenntartott Baptista Integrációs Központ (BIK). A program keretében olyan szolgáltatásokat alakítottak ki, amelyek elsősorban menekült embereket, családokat látnak el. A program abban a tekintetben mindenképpen egyedülálló, hogy olyan szociális, vagy gyermekvédelmi szolgáltatás nem működött korábban Magyarországon, amely kifejezetten menekülteknek jött volna létre, és ennek érdekében szakmai munkájában, kialakításában, működésében ehhez a speciális körülményhez alkalmazkodott volna.

A programban vállalták két helyszínen családok átmeneti otthonának a kialakítását 40-40 rászoruló részére, az otthonokban menekült, vagy oltalmazott státusszal rendelkező családok laknak. Az intézmény a jogszabályokban meghatározott szolgáltatások mellett kiegészítő támogatást is biztosít: pszichológiai segítséget, a gyerekeknek külön fejlesztő programokat, megteremteti a magyar nyelvtanulás lehetőségét. Ám nem csupán családoknak van szükségük szállásra és segítségre, hanem egyedülállóknak is, ezért több intézményben fogadnak egyedülálló menekült, vagy oltalmazott embereket.

A Baptista Integrációs Központ jelenleg hét telephelyen végzi segítő tevékenységét. Soroksáron kettő, Csepelen és Újbudán egy-egy hajléktalanok átmeneti szállása, Pesterzsébeten egy kiléptető szálló, míg a 13. kerületben két menekülteket és oltalmazottakat befogadó családok átmeneti otthona működik. Az átmeneti szállók 150, a

kiléptető szálló 158, míg a családok átmeneti otthonai 40-40 főt fogadhatnak a hánykolódó életek kikötőiben.

CSÓK, PÓTANYU

Az egyik édesanyát harmadik férje megerőszkolta, ekkor fogant legkisebb gyermeke. A másik áldozat egy apuka és kisfia, őket az alkoholista asszony üldözte el otthonról.

Találkozunk egy egészen fiatal nővel is, aki huszonkét éves – hat gyermekkel. A bajbajutottak sokan vannak, a várólista hosszú. A Baptista Szeretetszolgálat átmeneti otthonaiban jártunk, amelyekben bántalmazott és anyagi nehézséggel küzdő emberek kaphatnak esélyt az újrakezdésre.

Szilvia 39 éves, öt gyermek édesanyja, családon belüli erőszak áldozata. A törékeny, szőke nő kissé nyüzöttan ül a Baptista Szeretetszolgálat debreceni Szívárvány átmeneti otthonának egyik szobájában. A hely nem túl nagy, ám neki és gyerekeinek ez most nem számít, végre nyugtuk van. Tizenhárom évvel ezelőtt költözött Farkaslyukra Budapestről, ahol szüleivel és három testvérével élt. Még fiatal volt, amikor édesapja gyilkosság áldozata lett.

– Pár évvel a tragédia után költöztünk el, de még Budapesten született az első fiam, ő most 18 éves – meséli, miközben másik gyermeke, a négyéves Krisztián körülöttünk rohangál, és mindenkit levesz a lábáról szövegével. A fiatal nő első férje meghalt, az italizás lett a vesztesége. Miután elköltözött Farkaslyukra, új társat talált, ebből a kapcsolatból született második gyermeke. Ám a boldogsága ezúttal sem tartott sokáig.

– Az anyósom oláh cigány párt szeretett volna a fia mellett látni, én nem vagyok az – emlékezik vissza. Amikor azt hitte, a harmadik férfi mellett révbe ér, akkor kezdődtek csak az igazi gondok. Három másik gyermekének az édesapja ugyanis Szilvia elmondása szerint a

AZ INTÉZMÉNY KIEGÉSZÍTŐ
TÁMOGATÁST IS BIZTOSÍT:
PSZICHOLÓGIAI SEGÍTSÉGET,
A GYEREKEKNEK KÜLÖN
FEJLESZTŐ PROGRAMOKAT...

mézesetek után vadállattá változott. Dolgozni nem volt hajlandó, miközben a nő még kilenc hónapos terhesen is a helyi orvosi rendelő padlóját suviszolta. A férfi nemcsak fizikailag, szexuálisan is bántalmazta őt, legkisebb gyermeke erőszakos közösülésből született. Szilviánál akkor szakadt el a cérna, amikor társa a nő nagyobbik fiának is nekiesett. Ezután a megtört asszony nem talált más kiutat, csak a menekülést a saját és testvérei házából, ahol a férfi is élt. Így az éjszaka leple alatt először barátnőjéhez szöktek, majd onnan kerültek a baptisták átmeneti otthonába.

A család próbál talpra állni, ám a történetek után súlyos sérülések maradtak. Nemcsak Szilvia, de nagyobbik fia is megtört pszichésen. Egy szóbeli csörte után, amelyet majdnem tettlegesség is követett, másfél hónapra pszichiátriára került a kamasz. Az anya elmondása szerint szerencsére már sokkal jobban van. Szilvia most is dolgozik, takarít egy debreceni kollégiumban. A gyerekek óvodába és iskolába járnak, ám a jövőjük még mindig bizonytalan.

– Nem szeretnek sokgyerekes családnak kiadni lakást – mondja az asszony, aki amúgy sem keres elég pénzt ahhoz, hogy fenntartsa magukat. Haza nem mehet, hiába a testvéreivel közösen örökölt farkaslyuki ház. Az ingatlant bérbe adták, de a lakók nem fizetnek,

NEM CSAK ÉDESANYÁK ÉS GYERMEKEK, DE TELJES CSALÁDOK, AZAZ APA-ANYA ÉS GYEREKEK HÚZHATJÁK MEG MAGUKAT, HA SORSUK ROSSZRA FORDUL

AZ ILYEN HELYZETEKET
NEM KÖNNYŰ KEZELNI,
MINT AHOGYAN AZ ALKOHOL
VAGY KÁBITÓSZERFÜGGÉS
KÖVETKEZMÉNYEIT SEM.

kilakoltatásuk folyamatban van. Ha visszatérhetne a faluba, akkor sem menne. Fél egykori bántalmazójától.

A Szilviának és gyermekeinek menedéket nyújtó Szivárvány a három általunk meglátogatott csáo egyike.

A csáo – azaz családok átmeneti otthona – olyan intézmény, ahol nemcsak édesanyák és gyermekek, de teljes családok, azaz apa-anya és gyerekek húzhatják meg magukat, ha sorsuk rosszra fordul. A fenntartók célja a bántalmazott édesanyák oltalmazása mellett az, hogy csak anyagi vagy életvezetési nehézségek miatt ne szakadjanak szét családok, ne vegyék el a gyerekeket a szülőktől.

Szabó Zsuzsannának, a Szivárvány vezetőjének irodafalát gyerekek rajzai és a kicsikről készült fényképek díszítik. Rögtön meg is mutat egy családot: anyát és két gyermekét, akiket jó példaként hoz fel.

Férje bántalmazta az asszonyt, de sikerült egyenesbe hozni az életüket. Az intézet dolgozói segítették a válásában és abban, hogy kiköltöztesse a zaklatót a lakásából. Szabó azért is emeli ki a család történetét, mert mint mondja, a bántalmazottak többsége sajnos visszatér bántalmazójához, hiába segítenek nekik az újrazedésben.

Az áldozatok nem minden esetben nők. Az otthonban húzza meg magát László, aki kisfiával menekült el alkoholista felesége elől. Az asszony

mámoros állapotában nemcsak fenyegette őket, hanem kirohanásában irataikat is elégette, pénzüket pedig italtra költötte. A férfi elköltözhet fiával. Most már csak az van hátra, hogy a nevelőszülőktől magához vehesse feleségének előző házasságából született kislányát, akit sajátjaként szeret.

– Nagyon hosszú a várólistánk, most is 45-en laknak nálunk, pedig negyvenfős a kapacitásunk – mondja Szabó Zsuzsanna. Krízishelyzet esetén valaki rögtön a lista élére ugrik. Ilyen az, amikor például egy terhes édesanya utcára kerül. Ahhoz, hogy valaki bekerüljön egy csáoiba, feltétel, hogy legyen legalább egy 18 év alatti gyermeke, akinek legidősebb testvére nem lehet több huszonnégynél. Az intézményben dolgozóknak fontos tudniuk, hogy a befogadottak között van-e pszichiátriai beteg, ezt azonban nem mindig árulják el nekik.

– Előfordult, hogy egy anyuka késsel hadonászott a konyhában. Az ilyen helyzeteket nem könnyű kezelni, mint ahogyan a kezeletlen alkohol vagy kábítószerfüggés következményeit sem. Elvben ezek a tényezők kizárják, hogy az illető bekerüljön a közösségbe.

Ám, teszi hozzá a vezető, a kezelés, elvonó megkezdéséhez igyekeznek minden támogatást megadni.

Ahogy nincs ingyen ebéd, a csáoos lét is minimális befizetéssel jár. Ez a családi pótlék vagy a család jövedelmének (ha van) egy része, amellyel

hozzájárulnak a lakhatáshoz. Pár ezer forintot jelent havonta.

Nem sokkal később már egy-két kilométerrel odébb, a Kamillában járunk. Itt is fiatal, lelkes hölgyek fogadnak minket. Úgy tűnik, ez a munka női lelket kíván. Az intézményvezetőn kívül két családgondozó és négy gondozó (ők az otthon állandó munkatársai) segíti a lakók mindennapjait. Utóbbiak 24 órán át jelen vannak, váltott műszakban. Ahogy belépünk, rögtön halljuk, ahogy az egyik munkatársat szólítgatja a ház lakója: „Fruzszi néni, beszélniünk kellene majd” – mondja a „néninél” jóval idősebb nő.

– Szerencsére tisztelettel vannak irántunk, ez pedig nagyon fontos ahhoz, hogy a rend megmaradjon – mondja Fruzszi néni, azaz Lupis Fruzsina. Látszik, hogy a fiatal nő népszerű, főleg a gyerekek körében. Ennek bizonyítéka a sok fotó, illetve az, ahogy pikpakk megnyugtat egy hosszú percek óta síró csecsemőt.

– A munkánk azért nehéz, mert egyensúlyozniunk kell. Mélyen részt kell vennünk a család életében anélkül, hogy ne lépjünk túlzottan bele az intim szférájukba – mondja. Az étkezésről kezdve a fürdésen át a pénzbeosztásig és az iskolatáska ellenőrzéséig mindenben segítenek. – Muszáj is, mert a szülők sokszor próbálják a szabályokat áthágni, így pótyanyaként is működünk, akkor is, ha jóval idősebbek nálunk – mondja Lupis.

Az otthonokban a lakókkal egy évre kötnek megállapodást. Ez az idő még egy fél évvel, plusz a tanév végéig hosszabbítható. Az a cél, hogy ezalatt a bekerülőök összeszedjenek annyi pénzt, amennyiből albérletbe tudnak menni, és önálló életet kezdenek. Ez persze sokszor nehezen megy, az ide kerülő szülők nagy része nem látott megfelelő családi mintát, nem tudják, hogyan is kellene elkezdni azt a bizonyos normális életet. Ez volt a probléma gyökere annál a két lakónál is, akik azután kerültek ide, hogy leégett a házuk.

– Alexandra egy szál ruhában, strandpapucsban jelent meg a téli fagyban – meséli az intézmény vezetője, Paszternák Csilla. – Ő kifejezetten jó példa, mindent megtesz, 22 éves kora ellenére pedig kitűnő édesanyja a hat gyerekének – teszi hozzá. Alexandra és élettársa nem kapott otthonról támogatást, egymásban kerestek vigaszt. A fiatal nő elmondása szerint anyja éhez-

MÉLYEN RÉSZT KELL VENNÜNK A CSALÁD ÉLETÉBEN ANÉLKÜL, HOGY NE LÉPJÜNK TÚLZOTTAN BELE AZ INTIM SZFÉRÁJUKBA

tette őt is és testvéreit is. Apja gyenge jellem volt, nem tudott kiállni a gyermekek mellett. Alexandra ezért menekült el tizenhárom évesen. Testvérei nem sokkal később már intézetbe kerültek, egyikük kábítószerfüggő lett. A fiatal lány társa megpróbált talpon maradni, miközben még maguk is gyerekek voltak. Nem sikerült. Miután leégett az a ház, ahol meghúzták magukat, a Kamillában találtak menedéket. Az intézet vezetői szerint Alexandra valóban boldogulni akar, nem úgy, mint sok sorstársa.

– Sajnos sokan, akik ide kerülnek, ha azt látják, hogy valamiért tenni is kellene, inkább feladják. Az már nem megy. Jellemző a minden mindegy hozzáállás. Nem bírják a rendszerességet, a szabályokat – panaszozzák a csáók munkatársai.

A sok szomorú történet tanulságát Szabó Zsuzsanna, a Szivárvány vezetője fogalmazta meg a legjobban. Szerinte tűzoltás helyett a szülők nevelése és felkészítése lenne a legfontosabb. Az, hogy tisztában legyenek azzal, hogy egy gyermek óriási felelősség.

– Szabályok vannak. Hiába segítünk valakinek munkát találni, ha egy hét után már táppénzre megy, vagy azt hiszi, meg tud élni a segélyből. Azt kéne sokkal megértetni, hogy az életért, a boldogulásért tenni kell. Nem is keveset.

Pár nap múlva már Budapesten járunk, az ország egyetlen olyan csájában, amelyet menekült családok befogadására hoztak létre még 2014-ben. Az ajtóban az intézmény munkatársa, Fekete Szandra mellett egy tündéri arab kislány fogad bennünket, aki éppen az otthon egyik lakójának tolmácsol. A fejkendőben szaladgáló leányzó rögtön megkérdezi, hogy állásinterjúra jöttünk-e. Reméli nem, mert ő szeretne a következő itt dolgozó szociális munkás lenni.

– Nemcsak menekült, hanem magyar családok is laknak itt. Két intézmény működik egy telephelyen, sokszor nincs annyi migráns család, hogy csak velük töltsük meg őket. Nem sokan maradnak az országban – meséli Fekete

A MENEKÜLT CSALÁDOK NAGY RÉSE MÁR A SZERZŐDÉSBE FOGLALT EGY ÉV LEJÁRTA ELŐTT KIKÖLTÖZIK

Szandra. Többségük meg sem várja, hogy menekültstátust kapjon, mennek családjuk után nyugatra. Akik itt maradnak, azok tényleg Magyarországon szeretnének letelepedni.

Közéjük tartozik Mohamed és családja is. A szaúdi származású férfi Szudánból érkezett, nehezen nyílik meg, amikor kérdezzük. Aztán mégis nyit egy kis rést, legalábbis ezt érezzük, amikor kávéval kínál minket, egy keveset mesél magáról. Azt nem mondja el, miért volt kénytelen ott hagyni Szaúd-Arábiát, csak azt árulja el, hogy Szudánból azért menekültek el feleségével, Monával, mert „lerombolták a falut”, ahol éltek. Történetük valóságtartalmát nem tudjuk ellenőrizni. Szerbiáig külön útvonalon mentek, Mohamed napokat gyalogolt egyhuzamban. Várados feleségével a Balkánról indultak együtt tovább, kislányuk már Budapesten született. Mohamedék itt szeretnének maradni, és olyan komolyan gondolják a letelepedést, hogy kis pénzükből és a kapott integrációs segélyből már nyitottak lakástakarék-számlát is.

Az otthon többi külföldi lakója is menekültstátussal maradt az országban, a csáóba is csak így kerülhetnek. Akad olyan is, aki oltalmazotti státussal tartózkodik az országban, az ő esetében ötévente tartanak felülvizsgálatot. (Oltal-

mazotti védelemben az részesülhet, akinél nem állnak fenn a menekültkénti elismerés feltételei, de annak a veszélye igen, hogy származási országába történő visszatérése esetén súlyos sérelem éri, és nem tudja vagy az e veszélytől való félelmében nem kívánja hazája védelmét igénybe venni.)

A csáó munkatársai folyamatos kapcsolatban állnak a befogadó állomásokkal, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatallal és a családsegítő központokkal. Innen érkeznek a lakók. Az intézményre ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint a többi csáóra, mégis van, ami itt más, mint a többi helyen.

Vannak önkéntes tolmácsok, szintén önkéntesek oktatnak magyar nyelvet, speciális jogi tanácsadásban részesülnek a lakók, és régebb óta itt élő, már integrálódott menekültek foglalkoztatást tartani társaiknak. Minderre nagy szükség van, mert míg a gyerekek nagyon gyorsan megtanulnak magyarul, a szülőknek ez nem megy olyan könnyen. Anélkül pedig nehéz boldogulni. Első körben, mivel nem beszélnek a nyelvet, takarítói vagy konyhai kisegítői munkát tudnak nekik szerezni, amit azért is viselnek rosszul az érintettek, mert sok köztük a diplomás. Lakott már náluk fizikatanárnő és egy médiabirodalom középvezetője is. A nyelvi korlátok másik hátránya, hogy a gyerekeknek is túl hamar fel kell nőniük, rájuk támaszkodnak a szülők.

– Azt tapasztaljuk, hogy amikor beköltöznek, a gyerekek segítségét kérik ügyintézéshez a felnőttek. Nehéz megértetni velük, hogy nem veszünk ki a kicsit az iskolából azért, hogy elmenjen a hivatalba tolmácsolni. Náluk teljesen normális, hogy a gyerek a saját tanulása rovására segítse őket. Nálunk viszont ez nem elfogadott – mondja Fekete Szandra.

A menekült családok nagy része már a szerződésben foglalt egy év lejártá előtt kiköltözik, amit sok munka előz meg.

– Az albérletkeresésnél nehézség, hogy a menekülteknek nem szívesen adnak ki lakást. Egy főbérlet találtunk, aki több ingatlannal is rendelkezik, és segíteni akart migránsoknak. Ez szerencse, de egyedi eset – meséli Fekete Szandra. Vezetőnk nem tud arról, hogy atrocitás érné a lakókat, rasszizmussal nem találkozhatnak. Az orvos, az ügyintéző, a lehetséges munkaadók kedvesen állnak hozzájuk.

- Mi pedig híd vagyunk a tábori és az önálló lét között. Arra ösztönözzük őket, hogy próbálják meg beosztani a jövedelmüket, ők vásároljanak maguknak, ismerjék meg a magyar árakat, főzzenek.

A szociális munkás azt mondja, ha már befogadtuk őket, több integrációs programra lenne szükség, mert csak így fognak tudni boldogulni. Emellett persze fontos, hogy a saját ünnepeiket, szokásaikat is megőrizzék. A ramadánt tartják, de a menekült anyukák már karácsonyfát is díszítettek. Némelyikük burkában.

HERCZEGH SZONJA (MAGYAR NEMZET)

HA MÁR BEFOGADTUK ŐKET, TÖBB INTEGRÁCIÓS PROGRAMRA LENNE SZÜKSÉG

Hívja a **1355** -öt, a baptista segélyvonalat!

árvíz
cipősdoboz belvíz
iskoláztatás földrengés
katasztrófa élelmiszer
tanszerek gyerekek

© Bertalan Feher – photo@baptistasegely.hu

ÉVNYITÓ VELENCÉN: JOBBRÓL AZ ELSŐ KOSZTI ANDRÁS POLGÁRMESTER, A MÁSODIK CZUPPON ISTVÁN ISKOLAIGAZGATÓ

HITTEL ÉS SZAKÉRTELEMMEL

A SEGÉLYAKCIÓK MELLETT A MEGSOKASODOTT HAZAI SZOCIÁLIS INTÉZMÉNYEK FENNTARTÁSÁRA 2011-BEN JÖTT LÉTRE A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT EGYHÁZI JOGI SZEMÉLY, AMELY 2012 ÓTA OKTATÁSI-NEVELÉSI INTÉZMÉNYEK FENNTARTÓJAKÉNT IS MŰKÖDIK.

A szervezet munkatársai arra törekednek, hogy a rájuk bízott feladatokat „hittel és szakértelemmel” végezzék. Ennek érdekében a Baptista Szeretetszolgálat versenyképes és jól képzett szakembergárdát állított fel, amely folyamatosan biztosítja a szervezet dinamikus fejlődését, iskoláiban a lehető legkorszerűbb és leghatékonyabb oktatási módszerek bevezetését és alkal-

mazását, például a nyelvtanulásban is. (A 2015-ös esztendőben 8 önkéntes 15 intézményben segítette az angol nyelv oktatását. Az önkéntesek anyanyelvi órákat tartva, a tanító szaktanárokkal együttműködve részt vesznek az oktatásban, szabadidő tevékenységként pedig nyelvi táborok szervezettek minden korosztály, ebben az évben már az óvodások számára is.)

© Bertalan Fehér - photo@baptistasagely.hu

A JUBILEUMI ÉVBEN A FŐVÁROSI KÖRÖSI GIMNÁZIUMBAN VOLT AZ ORSZÁGOS TANEVNYITÓ ÜNNEPSÉG

A Baptista Szeretetszolgálat Egyházi Jogi Személy a nevelés-oktatás területén országsszerte 44 intézmény fenntartója a 2015-2016-os tanítási évben. A pedagógusok száma 1337, ők 15 ezer 709 fiatallal foglalkoznak. A halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek száma 2013, a sajátos nevelési igényű, illetve a lemorzsolódással veszélyeztetett tanulók száma 760, illetve 1389.

A 2014-es esztendőben alakult meg a Baptista Tehetségsegítő Tanács, amely azonosulva a Nemzeti Tehetség Programmal, a tehetségek támogatását tűzte ki céljául. Jelenleg összesen 27 Baptista Tehetségpont működik az iskolákban, ezek közül egy nemzetközileg akkreditált, három pedig kiválóan akkreditált tehetségpont.

A Baptista Szeretetszolgálat oktatási intézményeinek legnagyobb erőssége, hogy vezetőik, pedagógusai ismerik egymást és együttműködnek. Ez az együttműködés az egészen konkrét szakmai kérdésektől a versenyekig, a látogatásokig, a közös pályázatokig valósul meg. A Baptista Szeretetszolgálat oktatási intézményeinek 168 diákja 107 országos (nem baptista fenntartású iskolák között szervezett), és 46 diákja 40 nemzetközi tanulmányi- és sportversenyen ért el jelentős eredményeket, első, második, illetve harmadik helyezést.

Szenczy Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat elnöke e szavakkal nyitot-

ta meg a jubileumi esztendő tanévét: „Tisztelt pedagógusok, munkatársaink, szülők, kedves diákok! Az idén jubiláló Baptista Szeretetszolgálat munkatársai és önkéntesei az elmúlt húsz esztendőben hét háborúban jártak, ott voltak sok-sok nehéz pillanatnál, menekülttáborokban és természeti katasztrófák helyszínén. Nem csak a nélkülözés, az életveszély, de a nagyszerű emberi helytállás példáit is megtapasztalhattuk. Láttuk, mi különbözteti meg az átlagost a jótól, a jót a kiemelkedőtől.

Talán nem borúlátás, inkább csak vélekedés tőlem, ha úgy gondolom, az európai jövő kihívásokkal teli, így aztán az emberi élet hétköznapi kihívásain túl is szükségünk van a szilárd hitre és az értékes tudásra. Szüksége lesz erre leányainknak és fiainknak. Ezért tudjuk, mennyire lényeges, hogy tanulmányaik végeztével olyan emberpalánták hagyják el a baptista oktatási intézmények kapuját, akik sikerrel megállják majd helyüket az élet kihívásaival szemben, akár a megszokottól eltérő, ha kell, különösen embert próbáló követelményeknek is megfelelve.

A Magyarországi Baptista Egyház fenntartásában most 54 óvoda és iskola kezdi meg a tanévet, ebből a Baptista Szeretetszolgálat a nevelés-oktatás területén 50 intézmény fenntartója lesz az idei tanévben. Az idei országos tanévnyitón Palkovics László oktatásért felelős államtitkár méltatta és elismerte a munkánkat. Elismerte, hogy 'a baptista egyház óvodás kortól a felnőtté válás határáig kísérik azokat, akikről az el-

AZ ELSŐSÖK MINDEN ÉVBEN KAPNAK TABLET KÉSZÜLÉKET

várás nem kevesebb, mint jónak lenni egy nem mindig jó világban'. Elismerte, hogy 'az intézményeket családias hangulat és közösségi szellem jellemzi, amely irigylésre méltó, az oktatási intézmények vezetői és pedagógusai közötti szoros együttműködés pedig követendő példa a köznevelés rendszerében'. Elismerte, hogy 'ugyanaz igaz a fenntartó és az intézmények közötti viszonyra is, hiszen a közös célokat közösen, együttes erővel igyekeznek elérni. A legfontosabb persze az, hogy ugyanezzel a partnerséggel állnak az óvoda-pedagógusok, tanítók, tanárok is a gyermekekhez, létrehozva azt a pozitív, építő légkört, amelyben minden feladat elvégzése könnyebbé és élvezetesebbé válik'. Hiszen – fogalmazott a politikus – 'a baptista egyház által fenntartott iskolák és óvodák falain belül hittel és szakértelemmel felvértezett szakembergárda dolgozik'.

Fontos a dicséret, az elismerés, amely bizakodást és erőt ad a hétköznapiakban. Fontos az alap, az eredmény, a teljesítmény, de a legfontosabb az, amit a legszebben talán Tamási Áron fogalmazott meg: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Semmit sem ér az iskola, ha a diák nem érzi otthon magát a falai között, semmit sem ér az élet, ha egy fiatal nem talál otthonra benne. Rá kell jönnie, mi az, amit csak ő tud elvégezni, mi az, ami a dolga ezen a világon. Ez az a kérdés, amire mindenkinek meg kell találnia a helyes választ. Magyarországon mintegy százezren vallják magukat baptistának és az iskola-

A SEREGÉLYESI BAPTISTA ISKOLA DIÁKJAI

A NYELVI KÉPZÉST ANYANYELVI ÖNKÉNTESK SEGÍTIK

**A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLATNÁL
LÉVŐ INTÉZMÉNYEK LEGNAGYOBB
ERŐSSÉGE, HOGY ISMERIK EGYMÁST
ÉS EGYÜTTMŰKÖDNEK**

rendszerben tanuló diákok 0,8 százaléka jár intézményeinkbe. Bár ez nem túl nagy szám, ám annál nagyobb a magunkkal szemben támasztott elvárás. Hazánk negyedik legnagyobb egyházaként a Magyarországi Baptista Egyház elkötelezte magát azért, hogy a diákokat tehetségük szerint segítse. A baptista iskola több mint iskola, és látni akarjuk azt, ahogyan tanulóink tehetsége kiteljesedik intézményeink falai között, szeretnénk megtapasztalni azt, hogy sikeresek lesznek az életben. Ehhez pedig minden segítséget meg kell adnunk. Olyan segítséget, mint amit például egy amerikai ösztöndíj jelenthet: az első diákunk Velenecéről már elutazott az Egyesült Államokba, hogy egy tanév erejéig ott folytassa tanulmányait és biztos nyelvtudással, sokrétű tapasztalattal, barátságok erejével térhessen haza Magyarországra azért, hogy imánk szerint sikerre és otthonra leljen benne. Közben tisztelettel és szeretettel kívá-

nok minden pedagógusnak, szülőnek és diáknak eredményes tanítási évet, miközben erről írok, arra gondolok: a baptista iskolának otthon kell teremnie. Olyan otthon, ahová bármikor, bárhol haza lehet érkezni. Fáradtan vagy sikeresen, keltelve vagy erős hittel, boldogan vagy az élet dolgai által megtépázva. De hozzánk hazatérve.”

**A TEHETSÉGEK ITT VANNAK
KÖZÖTTÜNK, ÉS EZ AJÁNDÉK**

Szabó Csaba, a Baptista Szeretetszolgálat oktatási igazgatója 1990-ben kezdte a pedagógusi pályát egy olyan iskolában, amely Budapest III. kerületében akkor nyitotta meg a kapuit, tehát 26 esztendeje, hogy főállású tanárként először a tábla elé lépett és a kréta felé nyúlt. Később a szakképzés területére került, több más mellett egy vendéglátóipari iskolát igazgatót, miközben mindig kihívás maradt számára a sajátos nevelési igényű gyerekekkel való foglalkozás. Felesége is pedagógus.

– A Baptista Szeretetszolgálat 2011-ben vált intézményfenntartóvá, amikor átvett egy hátrányos helyzetű gyerekek szakképzésével foglalkozó iskolát – idézte fel a kezdeteket Szabó Csaba. – Rövidesen további lehetőségek nyíltak: a 2012-es év elején

elkezdődött az az átvételi folyamat, tárgyalássorozat és engedélyezési eljárás, amely végül azt eredményezte, hogy áprilisban megrendezhettük a Baptista Oktatási Konferenciát. Harminc intézmény vezetője és helyettese jött el, száznál is többen voltunk. Az volt a nyitás. Ám tegyük azért hozzá, hogy különböző baptista gyülekezetekben korábban is folyt már oktatás. A kezdeteket tehát elsősorban a 2011-es, 2012-es esztendőhöz kötném, amikor olyan törvényi változások történtek a keresztény-konzervatív politikai térben, amely elősegítette ezt a folyamatot. Egyébként ha gondolatban egy kicsit visszafelé haladunk az időben, akkor azt látjuk, hogy azok az egyházak váltak fenntartóvá vagy erősödtek meg további intézményekkel, akikkel korábban, az 1990-es években a kormány külön megállapodást kötött az oktatási és szociális feladatok ellátásáról. Tehát a jogi alap az volt, hogy a Magyarországi Baptista Egyházzal 1998-ban kormányhatározat formájában létrejött a megállapodás. A katolikus, református és evangélikus egyház mellé zárkoztunk fel.

Hazánk egy olyan hely, ahol szinte állandóak a jogszabályi, törvényi változások. Miként lehet ezeknek megfelelni?

Nehezen. Főleg a kiegészítő, pedagógiai szakmai szolgáltatások, vagy a sajátos nevelési igényű gyerekek el-

SZABÓ CSABA,
A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT OKTATÁSI IGAZGATÓJA

A BAPTISTA ISKOLA TÖBB MINT ISKOLA, ÉS LÁTNI AKARJUK AZT, AHOGYAN TANULÓINK TEHETSÉGE KITELJESEDIK INTÉZMÉNYEINK FALAI KÖZÖTT

látásának területén szinte napi rendszerességgel történnek alapvető változások és ezeknek nagyon nehéz megfelelni. A fenntartásunkban lévő intézményekben több száz sajátos nevelési igényű gyermek tanul és nevelkedik, ők önmagukban is egy „intézmény”. Az életüket segíteni kell, de hatékonyságunkat a rengeteg változás erősen gyengíti.

Melyek azok a legfőbb tapasztalatok, amelyeket gyűjtöttek az eltelt időszakban?

Megpróbáltunk csapatot építeni. Azt gondolom, hogy a Baptista Szeretetszolgálatnál lévő intézmények legnagyobb erőssége, hogy ismerik egymást és együttműködnek. Ez az együttműködés az egészen konkrét szakmai kérdésektől a versenyekig, a látogatásokig, a közös pályázatokig már megvalósult. Bárhol legyen baptista intézmény az országban, azonnali kapcsolatot talál, és ezt az erényünket szeretnénk tovább erősíteni. Mi úgy gondoljuk, szellemi síkon kell megváltoztatni az iskolákat. Mindig azt mondjuk, hogy a baptista iskola legyen több mint egy iskola, de akkor legyen szellemiségében is több. Valóban abban hiszünk, hogy az iskola a gyerekekért van és nem fordítva. Azt az üzenetet szeretnénk közvetíteni a gyerekek és a szülők felé, hogy ők nagyon fontosak. Ők az ajándék. Ebben van a mi felelősségünk, a munkánk, a

szolgálatunk. A jelmondat, hogy több mint iskola, nem csak azt kell jelentse, hogy megpróbálunk több tananyagot adni, hanem azt a szándékot is, hogy az iskola váljon közösségi térré. Legyen olyan közösségformáló eszköz és erő az iskola, amit egyébként a magyar közoktatási rendszer nagyon kevésbé használ ki. Nálunk iskolalelkészek dolgoznak az intézményekben, szolgálatuk a segítségnyújtástól a tudás átadásáig terjed. Az iskolák pedig azzal is megismerkedhetnek, hogy valamit nem csak pénzért, hanem önkéntesen is el lehet végezni. Az Egyesült Államokból, az angolszász országokból érkező önkéntesek nagyon sokat jelentenek egy helyi közösségnek. Szeretnénk, ha az iskolákban létrejött közösségi tér nem csak egy amolyan délelőtti, kötelező keretet adna, hanem olyan programokkal szólítja meg a gyerekeket, amelyek számukra tényleg vonzóak és hasznosak.

Mi a titok olyankor, amikor országszerte a legtöbb iskolában csak panaszt hallani? Miként érték el, hogy az iskolaigazgatók legtöbbször már ne kelljen aggódniuk a jövőért, pedig ez korábban állandó társuk volt a mindennapokban?

A lényeg a folyamatos együttműködésben van. A Baptista Szeretetszolgálatnál nem a klasszikus értelemben vett fenntartó és fenntartott viszonyt alakítottuk ki, hanem sokkal inkább hi-

szünk a közös munkában. Hiszen minden csak akkor jó és akkor működik, ha közösek a céljaink. Legyen minden iskolánk olyan, ahol a gyermekek érdekében önállóan találják ki, mi a jó, mi az, ami támogatható, ahol valóban megvalósul alapgondolatunk, hogy a baptista iskola legyen több mint iskola. Egy másik Szenczy Sándortól származó jelmondatunk, hogy Hittel és szakértelemmel! Ha az iskola ennek is megfelel, akkor biztos, hogy támogatnunk kell a törekvéseket.

Milyennek látja a jövőt?

Reményeink szerint jól alakul majd. Mindazt, ami kiválóan elkezdődött, mindenképpen szeretnénk folytatni. Létrejött a Baptista Tehetségsegítő Tanács, hiszen a tehetségek itt vannak közöttünk. Ha képesek vagyunk felismerni, hogy egy-egy gyermek mi-lyen tehetséges, képesek vagyunk őt támogatni, akkor az oktatási rendszer biztosan eredményes lesz. Jelentős számban tanulnak nálunk olyan gyerekek, akik valamilyen nehézséggel küzdenek. Ők nagyon komoly „tehetség-potenciált” jelentenek, mert lehet, hogy valaki diszlexiás, de attól később válhat belőle akár még egyetemi tanár is. Előfordul, hogy matematikában, történelemben, vagy valamelyik más tantárgyban nagyon nehezen vergődik a diák egyről a kettőre, de például hihetetlenül tehetséges a művészetek

TAMARA LEGUTÓBBI LEVELÉBEN ÖRÖMMEL SZÁMOLT BE ARRÓL, HOGY AMERIKÁBAN IS A LEGJÓBBAK KÖZÉ TARTOZIK

NEM CSAK A TEHETSÉG ÉS A SZORGALOM, A TANÍTÓ MUNKA EREDMÉNYE IS EZ

területén. Egyik oldalon ilyenkor hátránykompenzációra, segítségre van szükség, ám másrészt a fiatalot hagyni kell szárnyalni. Erre szakaszgálatti rendszert építünk. A jövőhöz tartozik még: szeretnénk, hogy iskoláink nem csupán közösségek, de hitvalló közösségek is legyenek. Alakuljanak gyülekezetek, de ne valamiféle nyomásra, hiszen nem formális, hanem lelki közösségeket szeretnénk látni. Mert ha felelősségünk van, akkor számunkra az a felelősség Isten felé is felelősség. Az utat meg kell mutatni azért, hogy a döntés megszülethessen. Az pedig, hogy a fiatal milyen felekezetet választ, már nem az iskolán múlik, az már az egyén egy újabb döntése lesz.

TAMARA EGY ÚJ VILÁG KAPUJÁBAN

Amerikában tanulhat egy velencei diáklány. A lehetőséget nem ajándékba kapta, egy ilyen ösztöndíjat – amely az első ebben a formájában a baptista oktatás területén – bizony alaposan ki kell érdemelni.

A 15 éves Szabó Tamara a velencei Zöldliget Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Baptista Általános Iskolában tanult nyolc esztendeig, aztán a kilencediket már a székesfehérvári Vasvári Pál Gimnáziumban végezte el. A világlátás esélye azonban még Velencéhez, illetve az

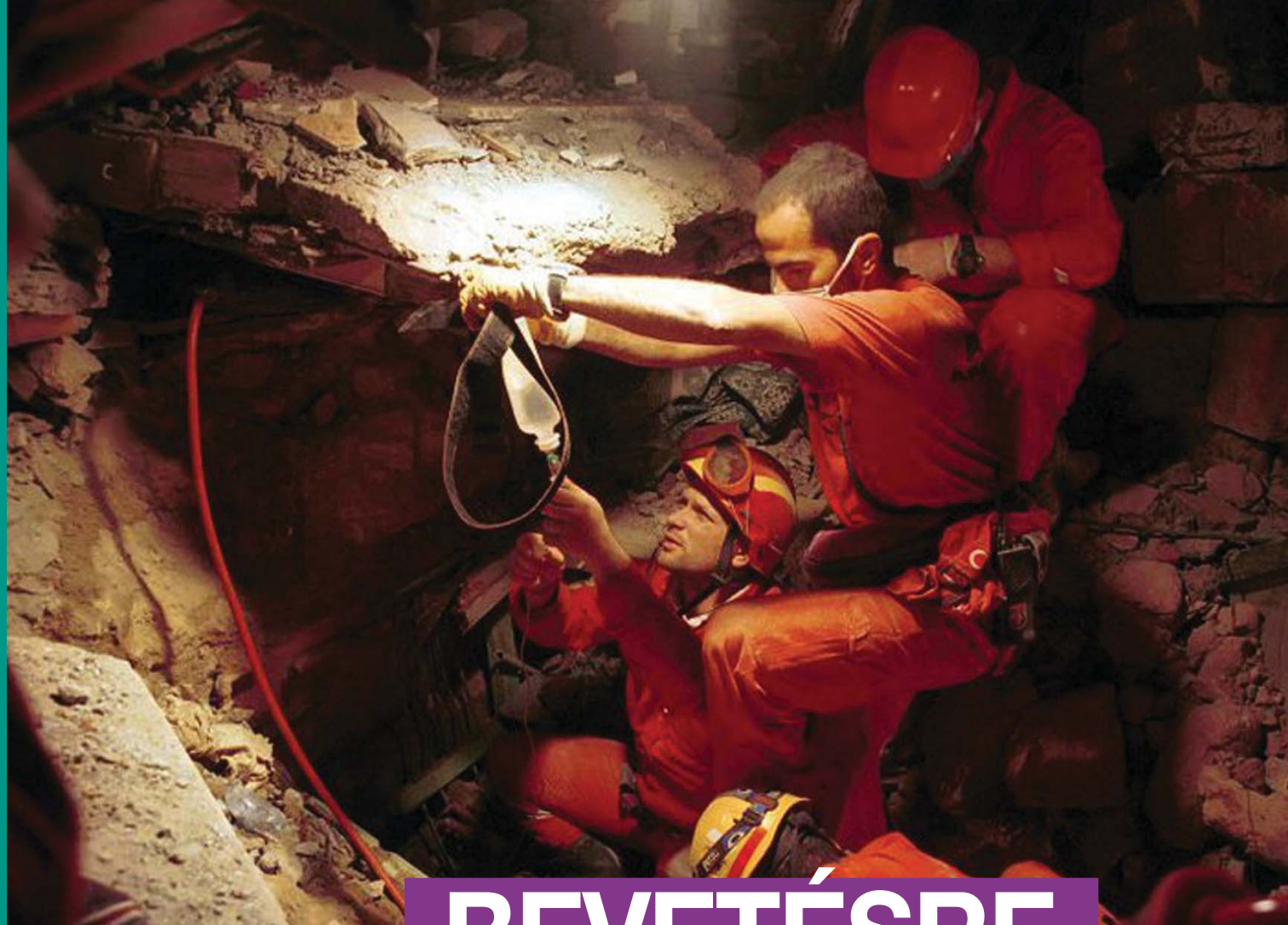
ottani oktatási intézmény fenntartójához köthető: Szenczy Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat elnöke ugyanis korábban meghirdette, hogy az Egyesült Államokban tanulhat egy tanévet az, akinek sikerül letennie a C típusú középfokú angol nyelvvizsgát. Tamara elsőként vette sikerrel ezt az akadályt az ország baptista fenntartású iskolájának tanulói közül. Nem csak a tehetség és a szorgalom, a tanító munka eredménye is ez.

Az észak-karolinai High Point városának egyik középiskolájában tanul ezekben a hónapokban, szállása egy vendéglátó családnál van egészen május végéig. Egy 15 éves lány számára elkezdődött élete eddigi legnagyobb kalandja: talán úgy is lehet fogalmazni, hatalmas kihívás és lehetőség előtt áll. A karácsony, az első hazautazás időpontja még nagyon távolinak tűnhet számára, azonban egy biztos: minden, ami ezután történik vele, érte lesz.

ROBOTIKA: VILÁGBAJNOKI ELSŐ ÉS MÁSODIK HELY!

A segélyszervezet megalapítását ünneplő jubileumi évben a németországi Lipcse adott otthont a „RoboCup 2016”

robotika világvizsgálynak, melynek Junior Rescue Line kategóriájában a Baptista Szeretetszolgálat csapata két korosztályban is képviselte Magyarországot. A csapatoknak, robotoknak három nap alatt összesen nyolc mentési feladatot kellett végrehajtaniuk, előre nem ismert pályákon. Primary (11-14 év) korcsoportban ifj. Abán Csaba, Poór Lili „2-Bit” nevű csapata a 25 ország között, a kínai küldöttekkel vívott szoros versenyben világbajnoki 2. helyezést ért el és ezzel az eddigi legnagyobb robotika sikerüket érték el a baptisták. Secondary korosztályban (15-19 év) Jakab Ágnes, Papcsák Nóra Annamária „NiceDroid” elnevezésű csapata versenyzett. Őket Horvátországgal sorsolták párba. A futamok során mindkét nemzet programozói pontosan kiviteleztek a mentési feladatok eső részét, és a robotok közötti kommunikáció is hatékonyan megvalósult. A magyar-horvát „SuperTeam” a világvizsgálynak 1. helyén végzett.

TÖRÖKORSZÁGI FÖLDRENGÉS, 1999

BEVETÉSRE KÉSZEN

37

A SANDY-HURRIKÁN UTÁN
2012-BEN

A Baptista Szeretetszolgálat speciális mentőcsapata, a HUBA Rescue24 Tűzoltó és Kutató-Mentő Nemzetközi Csoport állandó készségben van. Vezetőjüknek, a Baptista Szeretetszolgálat vészhelyzet-kezelési igazgatójának, Pavelcze Lászlónak a segítségnyújtó szervezet fennállásának 20. évfordulójában, 2016-ban 57-re (!) emelkedett eddigi nemzetközi bevetéseinek száma a Matthew-hurrikán következményeinek felszámolásában való részvétellel.

Ez önmagában is annyi történet, amely könyveket töltene meg – felidézni mindegyiket lehetetlen. De nem csak egy-egy földrengés, vagy cunami adott feladatot, hiszen itthon is akadt munka elég. Pavelcze László irányítása mellett a csapat és a járművek minden télen készen állnak arra, hogy amint azt oly sokszor a múltban is tették, a havazás miatt elzárt területekre üzemanyagot, élelmiszert szállítsanak, ha kell, bajba jutott személyeket mentsenek, vagy orvosokat, ápolókat, más szakembereket juttassanak el olyan településekre és helyszínekre, amelyeket az elzárt utakon nem lehet megközelíteni. Az árvizek és ipari balesetek is visszatérő, komoly gondot jelentenek. Most pedig egy kis múltidéző, korántsem a teljesség igényével...

Speciális mentőcsapat indult 1999-ben a törökországi földrengés helyszínére, miután a Baptista Szeretetszolgálat képviselője a szervezet segélyprogramjaként egy életmentő készülékel felszerelt sürgősségi orvosi táskát adott át Törökország nagykövetének. Az indiai földrengés helyszínén 2001-ben tizenkét túlélőt talált és mentett a csapat. Bevetés Bámban, az iráni földrengés helyszínén. A 2003-as esztendő karácsonyának másnapján bekövetkező katasztrófa több száz sérültjének biztosított egészségügyi ellátást a speciális egészségügyi csoport. Aztán megint egy karácsony... A 2004-es év karácsonyán iszonyú erejű cunami pusztított 350 ezer halálos áldozatot követelve a dél-kelet ázsiai térségben: a Rescue24 indult és mentett. Egy évvel később a segélyszervezet speciális mentőcsapata az indonéziai és a pakisztáni földrengés helyszínén tevékenykedett. A dél-kelet-ázsiai ország Aceh tartományában két orvoscsoport váltásban egy hónapon keresztül orvosi ellátást biztosított a korábban cunami által leginkább sújtott területen. A pakisztáni Bagh tartományban októberben bekövetkező földrengést köve-

A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT ORVOSCSAPATA
TURISTAVÍZUMMAL ÉS A FEJENKÉNT MEGENGEDETT
MAXIMÁLIS VALUTAKERETET, A KÉTEZER DOLLÁRT
ALAPOSAN TÚLLÉPVE ÉRKEZETT AZ ORSZÁGBA
ÚGY, HOGY A BŐRÖNDJEIKBEN RUHÁK HELYETT
GYÓGYSZEREK VOLTAK

tően élelmiszert, takarókat, sátrakat biztosítottak a túlélők számára.

A 2005-ös Katrina-hurrikán volt az egyik legtöbb áldozatot követelő vihar az Egyesült Államokban, sok helyen fertőzésveszély alakult ki és kole-rajvány is megjelent a térségben. A hurrikán óriási hatására több olajfúró torony elsüllyedt a Mexikói-öbölben. A magyar segélyszervezet speciális mentőcsapata az észak-karolinai baptistákkal közösen vett részt a katasztrófa következményeinek elhárításában, enyhítésében. De pokoli vihar csapott le 2008-ban Mianmarra is. A 200-240 kilométer, per órás sebességű Nargis-ciklon legalább 130 ezer halálos áldozatot követelt és félmillió embert tett földönfutóvá. A régebbi nevén Burmának nevezett ország vezetői hetekig nem engedték be a mentésre és a károsultak megsegítésére érkezett nemzetközi segélyszervezeteket. A Baptista Szeretetszolgálat orvoscsapata turistavízummal és a fejenként megengedett maximális valutakeretet, a kétezer dollárt alaposan túllépve érkezett az országba úgy, hogy a bőröndjeikben ruhák helyett gyógyszerek voltak. A későbbiekben sikerült programot indítani: a segélyszervezet munkatársai több kurzuson is módszertani előadásokat tartottak a katasztrófák túléléséért, megelőzési technikákat oktattak a károk csökkentéséért, valamint útmutatót adtak extrém helyze-

tekből adódó akadályok leküzdésére. Segítséget nyújtott a segélyszervezet 2007-ben a Szecsuan tartománybeli földrengés helyszínén is. Megközelítőleg 69 ezer ember vesztette életét, 368 ezer megsérült, 18 ezer pedig eltűnt. A 2008-as Ketsana-tájfunt követő áradások után félmillió ember került átmeneti szállásokra. A Baptista Szeretetszolgálat Rescue 24 nemzetközi – magyar, amerikai, szingapúri – egészségügyi csapata részt vett a mentésben, feladatuk a táborokban, tömegszállásokon elhelyezett, fedél nélkül maradt emberek egészségügyi ellátása volt. Haitit hatalmas földrengés rázta meg 2010-ben. Amikor a Baptista Szeretetszolgálat orvoscsoportja megérkezett, azonnal megkezdődött a munka a romokon és egy kicsi, alig nyolcvan ágyas közösségi kórházban. De tragédia történt itthon is: hosszú évtizedek legsúlyosabb katasztrófájának számított Magyarországon a vörösiszap-áradás, amely tíz halálos áldozatot követelt és az anyagi kár is jelentősnek számított. A Baptista Szeretetszolgálat 49 család ingóságának pótlásában vett részt, melynek értéke közel 100 millió forint volt. A szeretetszolgálat munkatársai a katasztrófa bekövetkezése óta dolgoztak a helyszínen. Először kutató-mentő feladatokkal járultak hozzá a helyzet megoldásához, később élelmiszerral, tisztasági csomagokkal, ruházattal,

TÁJKÉP A FÜLÖP-SZIGETEKI SZUPERVIHAR UTÁN 2013-BAN

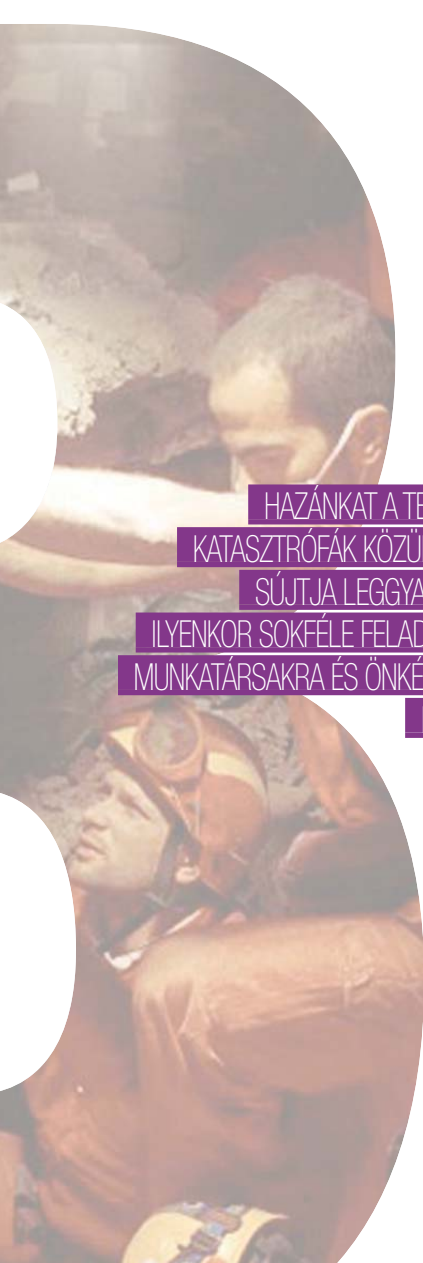
SZABÓ MÁRK NEPÁLI GYEREKEKKEL A 2015-ÖS FÖLDRENGÉS UTÁN

A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT
 RESCUE 24 GLOBÁLIS MENTŐCSOPORTJÁT
 ADDIGRA MÁR KÖZEL FÉLSZÁZ MAGYAR
 ÉS NEMZETKÖZI KATASZTRÓFAHELYSZÍNEN
 VETETTÉK BE

cipőkkel, különböző vásárlásra jogosító utalványokkal látták el a rászorultakat. Aztán ismét útnak kellett indulni. Líbia és Tunézia határán végzett a segélyszervezet úgynevezett mobil sürgősségi orvosi ellátást és nyújtott humanitárius segítséget, miután Líbia budapesti képviselője felkérte a szervezetet, hogy gyógyszerekkel és élelmiszerrel segítse a líbiai rászorulókat. A szeretetszolgálat azonnal készenlétebe helyezte, majd amint a feltételek ehhez adtak lettek, útnak indította egészségügyi mentőcsapatát. Nagy mennyiségű gyógyszert és egyéb egészségügyi segédeszközt is vittek a bajba jutottaknak.

Az Egyesült Államokra 2012-ben csapott le a Sandy-hurrikán. A Baptista Szeretetszolgálat mentőcsapata ismét kamatoztathatta tudását: a vészhelyzet-kezelési szakemberek Észak-Karolina állambeli partnereik meghívására a katasztrófa helyszínén vettek részt a kitelepített rászorulók megsegítésében. A négy szakember New Jersey-ben nyújtott segítséget élelmezési feladatok ellátásában. A Baptista Szeretetszolgálat Rescue 24 globális mentőcsoportját addigra már közel félszáz magyar és nemzetközi katasztrófa-helyszínén vetették be.

A Haiyan-tájfún 2013-ban csapott le a Fülöp-szigetek középső részére olyan pusztítást végezve, amelyet korábban a 350 ezer halálos áldozatot szedő 2004-es indiai-óceáni szökőár okozott. A szupervi har óránként 300 kilométeres sebességet is elérő szellőkészei kidöntött villanyoszlopokat, kicsavart fákat, szilánkokra zúzott házakat és holttestek ezreit hagyták maguk után. A tájfún sújtotta Fülöp-szigeteken többször járt a Baptista Szeretetszolgálat csapata: amikor az első csoport tagjai harminchárom órányi utazás után beszálltak a Philippine Airlines Manilából Cebuba tartó gépébe a segélyszervezet egyenruhájában, a légitársaság légikísasszonyai és pilótái sorfalat áll-

HAZÁNKAT A TERMÉSZETI
KATASTRÓFÁK KÖZÜL AZ ÁRVÍZ
SÚJTJA LEGGYAKRABBAN.
ILYENKOR SOKFÉLE FELADAT HÁRUL
MUNKATÁRSAKRA ÉS ÖNKÉNTESekre
EGYARÁNT

tak, és kórusban mondták angolul: „Jó reggelt, köszönjük, hogy eljöttek segíteni!” A humanitárius szervezet emberei egy magyar férfit is kimenekítettek Biliran-szigetéről, aki napokon át nem tudott életjelt adni magáról. A szeretetszolgálat a katasztrófát követően a Fülöp-szigeteken is meghirdette gyermektámogatási programját, amelynek segítségével magyar adományokból azóta mintegy ezer kisgyermeken tudtak folyamatosan segíteni.

Hazánkat a természeti katasztrófák közül az árvíz sújtja leggyakrabban. Ilyenkor sokféle feladat hárul munkatársakra és önkéntesekre egyaránt: védekezés, életmentés, kimenekítés (evakuálás), átmeneti szálláshelyek kialakítása és működtetése, orvosi ellátás, logisztikai feladatok, segélyezés, helyreállítás, újjáépítés. A 2013-as dunai árvíznél 60 munkatárssal, 3500 önkéntessel, 15 gépjárművel, 2 mentőhajóval, mentőhelikopterrel, mobil üzemanyagkúttal, 4045 segélycsomaggal és 5850 utalvány kiosztásával, 76 ott-hon helyreállításával és 3 teljesen újjáépített ház átadásával segítette a károsultaknak a szervezet.

Dél-Szudán, a csupán néhány éve létrejött új állam még nem rendelkezik olyan háttérrel, amely egy humanitárius katasztrófa kezeléséhez szükséges volna, ezért ott komoly külföldi segítségre van szükség. Az afrikai országban korábban súlyos belső konfliktus alakult ki, több ezren meghaltak és sok tízezer ember kényszerült elhagyni a lakóhelyét. Példátlan eredmény volt, hogy a Baptista Szeretetszolgálatnak sikerült nemzetközi szinten is elsőként, az ENSZ-missziót megelőzve segítséget nyújtania: 2014. január 13-án, még a tűzszünet előtt érkeztek a fővárosba, Jubába. A szeretetszolgálat egészségügyi csoportja később is többször útnak indult a térségbe, és a korábbi tapasztalatok alapján összeállított szállítmányt, leginkább törött végtagok rögzítésére szolgáló eszkö-

zöket, gyógyszereket vittek magukkal a munkatársak. Többnyire a helyiek kérésére a fegyveres konfliktusok sebesülteinek és a súlyos humanitárius helyzetben levő civil lakosoknak nyújtottak segítséget.

A Rescue 24 mentőcsapat tavaly hat napig dolgozott Nepálban, a földrengés sújtotta térségben. Az öttagú egység amerikai és helyi önkéntesekkel kiegészülve összesen 98 gyermeket és 166 felnőttet részesített orvosi ellátásban Katmanduban és a környező falvakban. A magyar segélyszervezet képviselői 18 ezer eurót vittek segélyként az országba, ebből részben több száz sátrat vásároltak, amelyből háromszázat a Katmandutól délre fekvő magashegység falvaiban osztottak szét, illetve további háromszázat a helyi szervezetek önkéntesei szállítottak el a katasztrófa miatt leginkább nélkülözhető területekre. A Baptista Szeretetszolgálat munkatársai további segítséget (egy-egy tonna lencsét, rizst és ivóvizet) is eljuttattak a túlélőknek. Idén pedig Ecuadorban mintegy 300 túlélő, beteg és sérült egészségügyi ellátásában vettek részt, 4500 liter ivóvizet, valamint 3 tonna élelmiszer-csomagot osztottak ki a humanitárius segítségnyújtás során. A Rescue 24 csapata szorosán együttműködött helyi és amerikai baptista partnereivel.

ORVOSCSOPORT DOLGOZOTT DÉL-SZUDÁNBAN

NEGYVENÖT PERC

Iskolaórának végtelenül hosszú, a szeretett személlyel eltöltve kegyetlenül rövid. Várakozásra kényszerítve örökkévalóság, a felgyűlt munka hevében pillanatként elszáll. Mennyit éret akkor, amikor sok-sok év alatt összegyűjtött, megszokott tárgyainkat, bútorainkat, emlékeinket kell menteni?

2002

Negyvenöt perc. Ennyi idő jutott a Lajosmajorban élő tizenöt családnak, hogy a dunai gátszakadás után a házaikban két méter magasra emelkedő víz előttmentsék, amit lehetett: önmagukat, a nélkülözhetetlent, a kedveset.

Egy héttel az árvíz után még mindig szívszorítóan látványos a pusztulás. A padláson ágy, lámpa, fotel. Gerendára felkötött kismotor, felázott, elvetemedett, széthulló bútorok. Kidőlt falak, embermagasságig lehullott vakolat, beszakadni készülő borospince, tönkrement elektromos szerszámok mindenféle. Mondatok visszhangoznak a fejekben:

„Az egész családdal itt laktunk a padláson. Nem mertünk aludni, mindig figyelni kellett, mert ha a víz alámossa a házat, akkor ugrás van, nehogy velünk együtt szakadjon le.”

„Most raktuk rendbe a házat, a kertet és a borospincét. Oda most le sem merek menni, kezdhethetjük az egészséget előlről. Két év munkája volt benne.”

„Jöttek ismerősök csónakkal, nézték, hogy vagyunk. Megkérdezték, hogy lefényképezhetik-e. Ezt, a nyomorunkat? Megengedtem.”

„Ti vagytok az elsők, akik gondolnak ránk, és hoznak valamit. Ez nagyon jólesik. Mondjuk a polgármester is rendes volt, azonnal jött a katasztrófavédelmisékkel, és adott valamennyi pénzt gyorssegélynek.”

„Ha mi nem úszunk, akkor úszik Újpest. Mi harmincan vagyunk, ott nyolcvanezren. Lehet, hogy ennek így kellett lennie.”

Állunk a házak között. A fákon világos iszapvonal mutatja egyértelműen, hogy a víz ellepett volna minket is, az autónkat is. Állunk. Egy lelkész, egy misszionárius, egy segélymunkás. Odaadtuk azt a keveset, amink volt. Tartós élelmiszert, mosóport, kávé. Újszöveget, imádságot, odafigyelést.

És ők is adtak nekünk valamit: leckét emberségből, kitartásból, bajtársiasságból, önzetlenségből. Nem negyvenöt percben.

GÁL DÁVID

(MA A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT NEMZETKÖZI IGAZGATÓJA)

MINDEN NAGYOBB ÁRADÁS A GÁTON TALÁLTA
A SEGÉLYSZERVEZET ÖNKÉNTESÉIT

TI VAGYOK AZ ELSŐK,
AKIK GONDOLNAK RÁNK,
ÉS HOZNAK VALAMIT.
EZ NAGYON JÓLESIK

MENTŐCSAPAT A VILÁG ÉLVONALÁBAN

2013

Naprakész szakmai tudás, felkészültség, tapasztalat. Mindez nélkülözhetetlen egy speciális mentőcsapat munkájában. De katasztrófák nem történnek minden héten, akkor hogyan maradhat bármikor bevezethető formában egy speciális feladatokat ellátó mentőcsapat?

Mentési feladatok azonban, gondolom, nem csak katasztrófák idején adódnak...

Valóban nem. Speciális mentőinket gyakran hívják eltűnt személyek, bűncselekmények áldozatainak vagy bűnjeleknek a felkutatásához is.

Mit jelent ez havi szinten, hányszor kell teljes készületben lenni?

Ez a kutyás mentőcsapatunk számára átlagosan havi 4-5 riasztást jelent, de akár több napon át is segítünk az eltűnt személy utáni kutatásban. A mentésben résztvevő kutyák képzése éveken át tartó folyamat, amely legalább heti 3-4 tréninget jelent, gyakran szélsőséges időjárási körülmények között. Persze a siker nem csak a kutyák alkalmasságán, hanem a kutya-vezetők rátermettségén és kitartásán is múlik.

Több munkátok lett a mostanában tapasztalható szélsőséges időjárási viszonyok következtében?

Az elmúlt hetek rendkívüli időjárási viszonyai újabb feladatokat adtak munkatársainknak. Ilyen esetekben az Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatósággal együttműködve veszünk részt a segítségnyújtásban. A márciusi hóvihárban az elakadt járművek műszaki mentésében vett részt a Rescue 24. Két autónk több, mint 24 órán keresztül dolgozott a 81-es út Székesfehérvár és Mór közötti szakaszának mentésében március 15-én. Életemben nem gyalogoltam annyit, mint aznap. A drótkötelet húzkodtuk árkokon át, mindenén át, hogy egy közeli fához rögzíthessük. Egyik autót mentettük a másik után, de a sor meg se mozdult. Egy napra megállt az élet a 81-esen. Másnap reggel az M1-es autópálya Tatabánya és Győr közötti szakaszára vezényelte a katasztrófavédelem a mentőcsapatot. A Rescue 24 a mentésben résztvevők üzemanyag ellátását biztosította egy mobil kútként üzemelő összerékhajtású teherautó segítségével. De a folyamatos esőzéseket és hó-

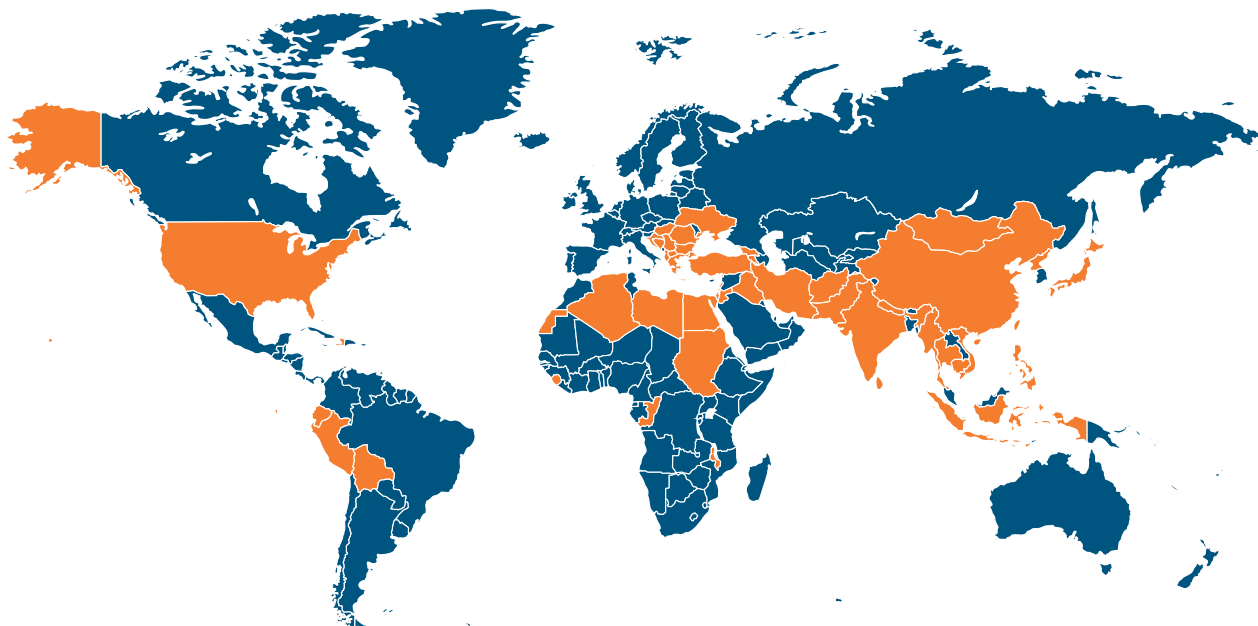

PAVELCZE LÁSZLÓ VÉSZHELYZET-KEZELÉSI IGAZGATÓ
ÁPOLÓI „MUNKAKÖRBE” HAITIN

A nemzetközi megmérettetések objektív visszajelzést adnak a csapatok felkészültségéről, ráadásul benne maradunk a nemzetközi vérkeringésben is –, mondja Pavelcze László, a Baptista Szeretetszolgálat vészhelyzet-kezelési igazgatója, amikor a nemzetközi mentős versenyekről beszélgetünk. – Legutóbb a Csehországban megrendezett Rallye Réjviz 2012 elnevezésű nemzetközi mentős versenyen Európából egyedülként állhatott a dobogóra a Baptista Szeretetszolgálat mentőcsapata. Az angolul zajló versenyen a Rescue 24 Tűzoltó és Kutató-Mentő Nemzetközi Csoport önkéntesekből álló csapata a floridai mentők mögött szerezte meg a második helyezést –, folytatta lelkesen a szakember.

Hittel és szakértelemmel a világban

A Baptista Szeretetszolgálat küldetése

Afganisztán	Dél-Szudán	Haiti	Izrael	Libanon	Nepál	Srí-Lanka
Albánia	Ecuador	Horvátország	Japán	Líbia	Nyugat-Szahara	Szerbia
Algéria	Egyiptom	India	Jordánia	Macedónia	Örményország	Szudán
Amerikai Egyesült Államok	Észak-Korea	Indonézia	Kambodzsa	Magyarország	Pakisztán	Thaiföld
Bolívia	Észak-Oszétia	Ingusföld	Kína	Malawi	Peru	Törökország
Bosznia-Hercegovina	Fülöp-szigetek	Irak	Kongó	Mianmar	Románia	Ukrajna
Bulgária	Görögország	Irán	Koszovó	Mongólia	Sierra Leone	Vietnám
Csecsenföld	Grúzia					

olvadást követő ár- és belvízi helyzet idején is állandó készenlétben állt a csapat.

Részt vettek mostanában külföldi misszióban?

A nemzetközi mentőcsapat élete nyugalmasabb volt az elmúlt hónapokban. A Sandy hurrikán sújtotta térségben 2012 novemberében segítettek munkatársaink. A katasztrófa 60 millió embert érintett, 20-25 milliárd dollár kárt okozott. Az észak-karolinai baptista szervezettel és az

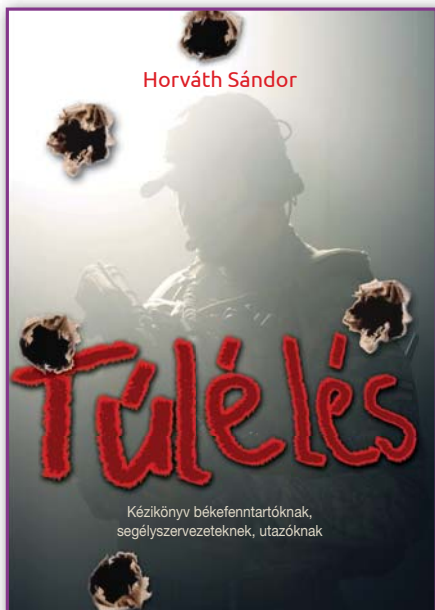
amerikai Vöröskereszttel együttműködve egy hatvan ezer adag/nap kapacitású mobil melegkonyha üzemeltetésében segédkeztünk New Brunswick mellett. A mobil konyha naponta 30-35 állomást vagy óvóhelyet szolgált ki. A Baptista Szeretetszolgálat munkatársai 1000 adag meleg ételt osztottak ki naponta a város különböző pontjain egy mentőautóból átalakított segélyjárműből.

RÉVÉSZ SZILVIA

(MA A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT KOMMUNIKÁCIÓS IGAZGATÓJA)

KÖNYVEK

A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT TEVÉKENYSÉGÉRŐL

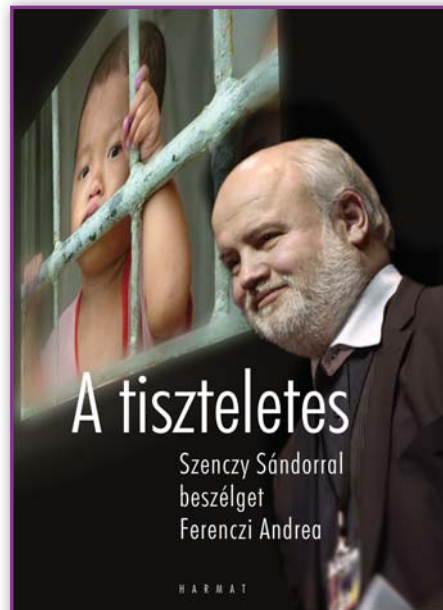
TÚLÉLÉS

Horváth Sándor exkomandós, biztonsági szakértő, a Túlélés című könyv szerzője szerint ha egy-egy konkrét veszélyhelyzetre nem is készülhetünk fel előre, bizonyos sémákat legalább gondolatban begyakorolva kisebb eséllyel válhatunk áldozattá. Horváth Sándor saját ismeretei felhasználásával, a rendelkezésére álló szakirodalom feldolgozásával, valamint további szakértők bevonásával írta meg a részletes, jól érthető, a gyakorlati életben is használható kézikönyvet. A művet, amely 2012-ben jelent meg, a Baptista Szeretetszolgálat munkatársai is forgatják veszélyes külföldi útjaik előtt. Horváth Sándor ma a Baptista Szeretetszolgálat biztonsági csoportjának irányítója, programvezető.
(Humanitárius Kft.)

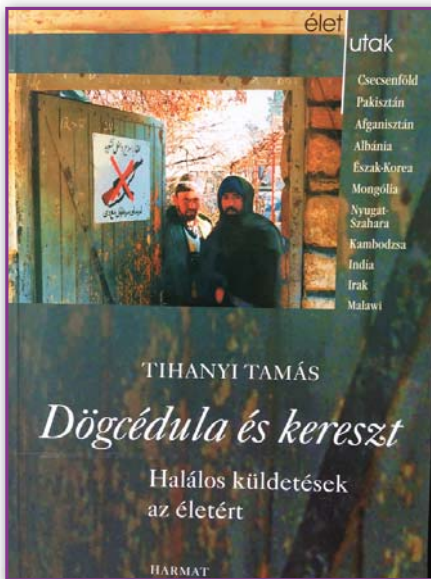
POKOLI TÖRTÉNETEK

Vujity Tvrtko, a közismert televíziós riporteri és író hosszú évek óta szolgál a Baptista Szeretetszolgálat jószolgálati követeként, történetei sokszor szólnak a segélyszervezet munkájáról. A Pokoli történetek című sorozatban több utazás is felidéződik, például amikor Észak-Koreába, vagy Haitire indult a humanitárius önkéntesekkel. A Királynő beszéde című 2012-ben megjelent kötetben például arról a Weisz Fanniról írt, aki a segélyszervezet egyik „arcaként” a Baptista Szeretetszolgálat számos programját, közöttük a Cipődoboz Akciót is segíti, népszerűsíti mosolyával, bájos egyéniségével. Tvrtko a Királynő beszédében örökítette meg azt a közös utazást is, amit a földrengés sújtotta Haitira tettek.
(Pokoli-Angyali Kiadó)

A TISZTELETES

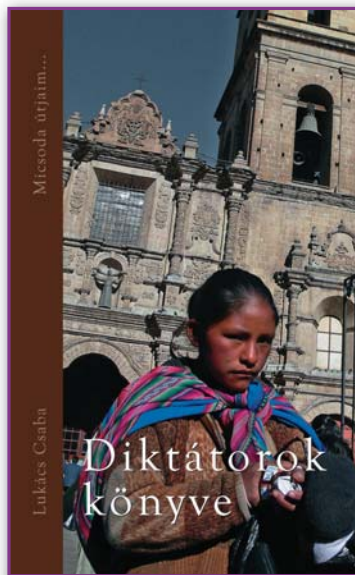
Szenczy Sándorral, a szeretetszolgálat elnökével Ferenczi Andrea író, kommunikációs tanácsadó, egyetemi oktató beszélgetett egy héten keresztül. „Valami vad rohanás megint. Harcok, szükség, szeretet, indulat, igazság, szempontok, munka, barátok, gyűlések, értelmezés, emberek, imádások, prédikációk, megtérések, csatlódások, örömök, Kati, Anna, Áron, az ikrek, életem, politika, egyház, főtitkár, elnök, egy százalék, pokoli, menyeyi, haza, tömeg, várakozás, étel, vendég, önkéntesek, iroda, konténer, masni, doboz, hírek, történések, lojalitás, Biblia, Jézus, Isten” – és még ennél is több, ami ennyi idő alatt felszínre került a tiszteletes életéből. Az interjúkötet 2011-ben jelent meg.
(Harmat)

DÖGCÉDULA ÉS KERESZT

A veszélyes helyszíneken a katonák és a különleges egységek mellett sorra feltűnnek olyan fegyvertelen nők és férfiak, akik valamelyik humanitárius szolgálat önkénteseként szó nélkül kockáztatják életüket. Akárcsak egyért – a legkisebbért is –, hogy biztosítsák az életben maradáshoz szükséges pohár vizet, falat kenyeret. A Baptista Szeretetszolgálat munkatársainak egy-egy küldetéséhez csatlakozott Tihanyi Tamás újságíró, aki Fejér megyében dolgozó riporterként szinte a velencei alapítás óta figyelemmel kísérte a szervezet munkáját. A 2003-ban megjelent könyvben idézett helyszínek: Csecsenföld, Pakisztán, Afganisztán, Albánia, Észak-Korea, Mongólia, Nyugat-Szahara, Kambodzsza, India, Irak, Malawi. Tihanyi Tamás ma már a segélyszervezet kommunikációs munkatársa.

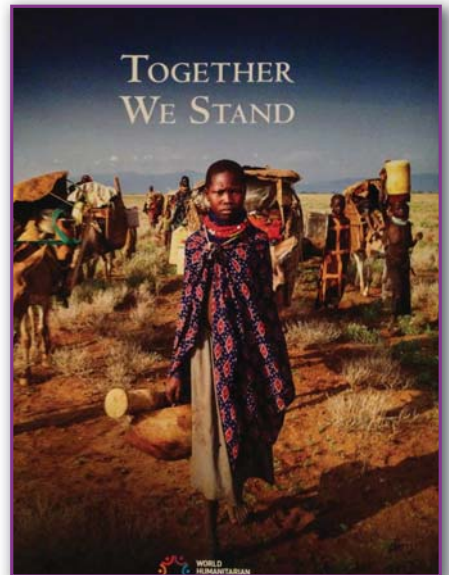
(Harmat)

DIKTÁTOROK KÖNYVE

Negyed évszázaddal a kelet-európai rendszerváltozások után egyre kevesebben emlékeznek arra, milyen is volt diktatúrában élni. Az azóta felnőtt új nemzedéknek pedig már nem is lehet erről személyes tapasztalata. Lukács Csaba újságíróként és önkéntesként több mint egy évtizede kíséri a Baptista Szeretetszolgálat munkatársait a világ különböző válságövezeteibe, nagyrészt neki köszönhető például a Bolíviában áratlanul raboskodó Tóásó Előd hazamenekítése is. 2011-ben megjelent könyvében beszámol a közös utatról Észak-Koreába és Burmába, miközben biztos kézzel kalauzol azokban a zárt viágokban, ahová csak kevesen juthatnak el.

(Méry Ratio)

TOGETHER WE STAND

Az ENSZ humanitárius világcsúcsa 2016 nyarán volt, amely esemény meghatározta a világ humanitárius munkájának főbb irányait a következő évtizedre. A szeretetszolgálat a konferencia fő témái közül a helyi közösségek megerősítésére, a hit alapú humanitárius segítségnyújtás értékeire és a fogyatékkal élők bevonására hívta fel a figyelmet. A magyar baptisták aláírták az „Okirat a Fogyatékkal Élők Bevonásáról a Humanitárius Segítségnyújtásba” elnevezésű dokumentumot. A konferenciát kétéves előkészítő munka előzte meg, melynek egyik eredményeként elkészült a segélyezésről szóló „Together We Stand” című könyv, amelynek egyik fejezetét a Baptista Szeretetszolgálat írta mianmari munkájának tapasztalatai alapján az inklúzióról, a hátrányos helyzetben lévők, mozgássérültek, etnikai kisebbségben lévők bevonásáról a segélyprogramok lebonyolításába. Szilágyi Béla, a Baptista Szeretetszolgálat főigazgatója és Gál Dávid nemzetközi igazgató a csúcson találkozott Stephen O'Brien ENSZ főtitkár-helyetttel.

(World Humanitarian Summit)

A MOSOLY A FOTÓSNAK ÉS A JÖVŐNEK SZÓL A COLOMBÓI GYERMEKOTTHONBAN

SRÍ LANKÁN ELSŐSORBAN MAGYARORSZÁGI ADO MÁNYOZÓI NAK KÖSZÖNHETŐEN ÁRVAHÁZAT ÉS HELP-FALUT ÉPÍTETT A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT. A DÉL-KELET ÁZSIAI CUNAMI MIATT A SZIGETORSZÁGBAN LEGALÁBB 30 EZER VOLT A HALÁLOS ÁLDÓZATOK SZÁMA, NAGYON SOK GYEREK MARADT ANYA ÉS APA NÉLKÜL. A CUNAMI KIS ÁRVÁI AZÓTA FELNŐTTEK, DE AZ AKKORI AKCIÓRA AZÓTA IS BÜSZKÉN GONDOLNAK A SEGÉLYSZERVEZET MUNKATÁRSAI, HISZEN MÁS SZERVEZETEKSEL ELLENTÉTBEN A BAPTISTÁK TEVÉKENYSÉGE SIKERES VOLT A NEHÉZ KÖRÜLMÉNYEK ELLENÉRE IS.

A TÚLÉLÉS KIS HERCEGEI

2005

FÉLIG ALUDTAM,
AMIKOR EGY FÉRFT
PILLANTOTTAM MEG, AKI AZ ÚT
SZÉLÉN FEKÜDT, S VÉRES FEJÉT
FELÉNK FORDÍTVA INTEGETETT.
DÖBBENTEN PRÓBÁLTUK
MEGÁLLÁSRA BÍRNI HELY
VEZETŐINKET

A japán kisbusz keskeny volt, de mégsem annyira, hogy biztonságosan tudjunk haladni az úton. Srí Lanka középső részén járhattunk, s már elhagytuk Kandyt, a szent várost. Lassú, fárasztó, gyönyörű volt az utazás: az őserdő két oldalról úgy ölelt minket körbe, mint egy megfojtani készülő óriás, amely játszik áldozatával, mielőtt felfalná. Nem lehettünk gyorsabbak óránként harminc, negyven kilométernél, de időnként még úgy is utolértünk egy-egy teherautót, vagy háromkerékű tuk-tuk-ot, amely Ázsia talán legjellemzőbb színfoltja az isteni rapszódia festővásznán. Olyankor sofőrünk dudált (a jármű legfontosabb tartozéka

ez, lényegesebbnek bizonyult a fékpedálnál), majd úgy előzött, hogy semmit sem láttunk. Ha mégis jött valami szemből, akkor kicentizte a mellettünk lévő szakadékot és a másik autó elejét, s úgy csusszantunk a végzet két széle közé, mint túlélő egy királydráma katarziséban. Együtt sóhajtott velünk az ősvadon, amikor végre éjbe hanyatlott a Nap. Sötét volt, de legalább nem láttuk kaspaszkodásunk részleteit, csak vállunk koccant össze barátian minden tengelyszakító gödörnél. Félig aludtam, amikor egy férfit pillantottam meg, aki az út szélén feküdt, s véres fejét felénk fordítva integetett. Döbbenet pró-

BAPTISTA HELP-FALU SRÍ LANKÁN

báltuk megállásra bírni helyi vezetőinket, akik azonban hajthatatlannak bizonyultak. Nem, semmiképpen sem szabad megállni, ismételtgették, mi pedig csendben belemerültünk saját lelkiismeretünk háborgó tengerébe.

A keleti partvonal felé haladtunk, amely kemény pofont kapott a 2004-es szökőár apokalipszisében. Az ott élő tamilok azt állították – s bizony nem alaptalanul –, hogy a segélyek nagy részét a szingaléz kormány saját területein osztotta szét, nekik pedig alig jutott a jóból. A 19 milliós Srí Lanka lakosságának 18 százalékát adják a nagyobb részt hindu vallású tamilok, akik a sziget északi és keleti részén élnek.

A többség buddhista szingaléz, akiknek uralma a brit fennhatóság 1948-as megszűnését követően vált nyomasztóvá. Annyira, hogy 1972-ben megalakították a Tamil Tigrisek nevű szervezetet, amely évtizedekig küzdött a függetlenségért. Tevékenységük öngyilkos akcióktól a gerilla hadviselésig terjedt: az áldozatok számát a cunami idején 60 ezerre becsülték. Sok Tamil Tigris ciánkapszulát hordott a nyakában arra az esetre, ha elfognák.

Eljutottunk egy településre, ahol a rendőrfőnök fogadott minket, asztalához kísért, ételt, italt kínált. Amit mondott, az már nem annyira volt vendégváró. Kiderült, hogy a területek újjáépítéséért felelős kormánytisztviselőt – akivel találkoznánk lett volna, s aki első interjúalanyomnak ígérkezett – röviddel érkezésünk előtt lelőtték.

ELJUTOTTUNK EGY TELEPÜLÉSRE, AHOL
A RENDŐRFŐNÖK FOGADOTT MINKET,
ASZTALÁHOZ KÍSÉRT, ÉTELT, ITALT KÍNÁLT.
AMIT MONDOTT, AZ MÁR NEM ANNYIRA
VOLT VENDÉGVÁRÓ

Hogy kik? Azt nem tudta, de az biztos, hogy a Tigrisek. A közeli Kalmunaiba sem tudtunk elmenni, mert lezárták, s bár a főrendőr másnapra páncélosokat ígért, tervünkről le kellett mondanunk. Fegyvereket rendelt a védelmünkre (akik csak arra voltak elegendőek, hogy ránk vonják a figyelmet, megvédeni amúgy sem tudtak volna), s meglátogattuk az egyik keresztény templomot, ahol száz árva gyerek ellátásáról gondoskodott az atya a Baptista Szeretetszolgálat támogatásával.

– Hetvenöt gyerek került hozzám a cunami után – mondta az ősz hajú férfi, Isten szolgája. – Három házat béreltem, és tizenegy hónapja laknak itt, olyanok is, akiknek nem haltak meg a szülei a szökőár során. Ha nekik sikerül új életet építeniük, szeretnénk visszaküldeni őket hozzájuk. Hogyan győzöm? Isten segítségével. És persze sok ígéretem van, többen készek arra, hogy támogassanak engem.

A gyerekek virágokból készült koszorút agगतak a nyakunkba és énekeltek.

– Sikerült a Fogadj örökbe! programot Srí Lankán is elindítanunk – mondta Szenczy Sándor,

a Baptista Szeretetszolgálat elnöke. – A katolikus árvaházban élnek muszlimok és hinduk is, de tudjuk, hogy a szükségnek nincs sem vallása, sem bőrszíne. Magyarok havi 3 ezer forintját küldtük el, s ennyiért nem csak a gyerekek alapvető ellátását tudják biztosítani, hanem ruházni és tanítani is képesek őket. Ez talán könnyebbé teszi a szörnyű tragédia elviselését, feldolgozását. A fiúknak mezőgazdasági ismereteket, a lányoknak varrást tanítunk, hogyha nagykorúak lesznek, legyen lehetőségük a további életre.

A keleti parton a táj egészen furcsa kettőssége a természet csodájának és erejének: a fehér homokon a pálmafák sora az egykori házak romjainak hangsúlyos ellenpontja volt. Fürdőzőt nem láttunk, csak egy halász dobta hálóját a partnak

szaladó hullámtaréjok közé. Minden valószínűtlennek tűnt a Nap hunyorgásra készítő, tündöklő előterében.

Tisch Ferenc már a negyvenméteres halálhullám megérkezését követő második napon a szigeten volt.

– Leírhatatlan tanácstalanság, káosz várt minket, nagyon nehéz ezt szavakkal visszaidézni. Mindent magunknak kellett felfedezni, de gyorsan találtunk olyan helyi partnereket, akiknek a segítségével eljutottunk az ország legjobb szenvedő területére. A szervezetek nagy része a déli-délnyugati részeken, elsősorban Galle környékén próbált javítani a helyzeten. Mi igyekeztük megtalálni a módját annak, hogy itt, a keleti oldalon is segíthessünk. Ismerve Srí Lanka megosztottságát, az ellentéteket és azokat a viszonyokat, melyek az országot jellemzik a békefolyamat ellenére, azt kell mondanom: embert próbáló feladat volt.

Akkoriban a béke esélyét éppen egy merénylet csökkentette, attól tartottak az emberek, újabb erőre kaphat a polgárháború. A Tigrisek a világméretű antiterrorista kampány óta visszafogták magukat. Az ENSZ helyi ifjúsági szervezetének kíséretünkben lévő igazgatóját, Vijitha Fernandót aggasztotta, hogy sok cunami árvát toborzott sorai közé a gerillahadsereg. Különösen 12-16 éves gyerekekre vadásztak, hogy a tűzvonalba küldjék őket.

– Úgy tűnik, hogy a segélyszervezetek, így a magyarok munkájának köszönhetően is jelentős a javulás – folytatta

Tisch Ferenc. – Folyik az újjáépítés, de nem lehet gyors változásról beszélni, hiszen hatalmas károk keletkeztek. Az áldozatvállalásnak fantasztikus megnyilvánulását láttuk szerte a világon. Sokan kérdezték: mennyit ér a támogatás? Amikor megölelnek minket a gyerekek és őszinte szeretettel mosolyognak tamilok, buddhisták, szingalézek, keresztények, muszlimok... Más lesz az élet, ha az ember segít.

Másnap, a sziget déli oldalán Galle városának közelébe értünk. Ott építette fel Help-házait a magyar segélyszervezet. Érkezésünkkor minden épületben feltűnően szorgos munka folyt.

– A program lényege, hogy azok a gyerekek, akik elveszítették szüleiket, újra családra találjanak – mondta Szilágyi Attila. – Cunami-árvákat fogadnak itt nevelőszülők. A terület farmként hasznosul, maradnak a kókuszpalmák, de lesz veteményes is.

Utunkat döbbenetes helyen szakítottuk meg. A vonat haladtában érte a hullám, s egyszerűen összegyűrte, félredobta. Az utasok meghaltak, de azok is, akiket a szerelvény elsodort, maga alá temetett. A szörnyű vonat végében virágcsokrot veszek észre, a sínek a semmibe mutatnak. Már sötétedett, amikor combig gázoltam az óceánban, s próbáltam felejtetni. Dudaszót hallottam, s tudtam, ideje indulnom tovább. Gázoltam kifelé a hullámokból, amelyek visszafelé húztak, majd sötétben teljes lendülettel véresre térdeltem az egyik pálmafa csonkját, amit a szökőár tört ketté.

A Baptista Szeretetszolgálat által épített gyermekotthon átadására 2005. december 7-én került sor Colombo külvárosában. A Kandyból érkezett táncosok műsora után a helyi kormányzat képviselői a magyar küldöttség tagjaival átvágták a szalagot, leleplezték az emléktáblát. Néhány gerkőcöt kis bárányként terelgettem magam előtt, úgy jártam végig a háromszintes épületet, a mosdókat, a hálótermeket.

LEÍR HATATLAN TANÁCS TALANSÁG,
KÁOSZ VÁRT MINKET,
NAGYON NEHÉZ EZT
SZAVAKKAL VISSZAIDÉZNI

Minden ágyon ott lógott a moszkítóháló, rend és tisztaság fogadott mindenütt. Eszembe jutott egy másik árvaház, ahol eső idején térdig jártak a gyerekek a vízben, s az alsó helyeken alvók kénytelenek voltak feljebb költözni kis társaik mellé. Ez most egészen más. A magyar támogatások jó helyre kerültek, a segélyszervezet felügyelete mellett a helyiek megtették a magukét.

– Egy éve határoztuk el, hogy magyar árvaházat hozunk létre Srí Lankán – emlékezett vissza Szilágyi Attila. – Most itt vagyunk az avatáson, s ez hihetetlenül jó érzés. Egy, már működő gyermekotthon adott helyet az épületnek, a magyar létesítményt száz személyesre terveztük. Rengeteget izzadtunk és dolgoztunk, elsősorban az esők miatt csúszott az átadás, két monszun is át kellett vészelnünk. Nagyon sok küzdelem után a házat a szívembe zártam mindörökké.

A colombói éjszakában jártam az utcát, mélyet szívtam a párás levegőből, s az elmúlt napokra gondoltam. Felnéztem az égre és a furcsa, trópusi égbolton a csillagképeket kerestem. Vagy talán Saint-Exupéry bolygóján az ő kis hercegét? Aztán eszembe jutottak az éneklő, báránytekintetű árvák a magyar gyermekotthonban.

Ők lettek az én kis hercegeim.

TIHANYI TAMÁS

Haitin a földrengés után elég hamar egyértelművé vált, hogy az otthonteremtés mellett a legfontosabb a gyermekek jövőjéről való gondoskodás. Ezért a Baptista Szeretetszolgálat helyi partnerei azt kérték, segítsenek a fiatalokon. A szervezet vezetői úgy döntöttek, helyi és nemzetközi partnerségben építenek egy iskolát, amely az óvodától az általános iskola befejezéséig várja a gyerekeket. Azt akarták, legyen ez olyan gyermekközpont, ahol van óvoda, iskola, árvaház és még szakképzés is. Úgy sikerült ezt kialakítaniuk, hogy három óvodai csoport és hat általános iskolai osztály működik az intézményben, az ottani árvaházban pedig harmincnál több árvát és félárvat nevelnek. A központban angol nyelvet, számítástechnikát, szabás-varrást tanítanak, egy időben autó- és motorszerelés is szerepelt a tantervben.

ÚJ ÉLET SZÜLETETT A ROMOKON

2013

SZILÁGYI BÉLA ÉS GÁL DÁVID HAITIBAN, A GYERMEKOTTHON ÁTADÁSÁN

Az a nap is úgy kezdődött volna, akár többi. Aztán mégis másként kellett történnie. Hajnali két óraker csörgött a telefon Szilágyi Béla lakásán, a Baptista Szeretetszolgálat főigazgatóját hívták az Egyesült Államokból. A szervezet partnerétől, az észak-karolinai baptistáktól érkezett a hír: nagyon erős földrengés volt Haitin, amely – akkor még úgy tudták – több tízezer áldozatot szedett. Haiti pedig szinte azonnal nemzetközi segítséget kért. Szilágyi Béla Pavelcze Lászlóval, a magyar segélyszervezet vészhelyzet-kezelési igazgatójával már délben a repülőgépen ültek és utaztak észak-karolinai barátaikhoz. Velük, egy egészségügyi csoporttal indultak tovább egy bérelt légi járművön Haitira, a lehető leggyorsabban részt venni a segítségnyújtásban.

– Útközben érkeztek a hírek... Megtudtuk, hogy jóval százezer felett lesz az áldozatok száma és elsősorban a fővárost, illetve annak környékét rongálta meg legjobban a földrengés – emlékezett Szilágyi Béla. – Közeledtünk

HAITIBAN RENDKÍVÜL SOKAT JELENT
A RENDSZERES ELLÁTÁS

...TÖBB SZÁZ SÉRÜLT VÁRTA
AZ ELLÁTÁST AZ UDVARON,
A FOLYOSÓKON, A KÓRTERMEKBE,
A PARKOLÓKBA, AZ UTCÁN

egy nyolc-kilencmilliós lélekszámú országhoz, egy szigethez, amelynek a másik felén a Dominikai Köztársaság terül el. Haiti az amerikai földrész legszegényebb országa, de a világ viszonylatában is a legszegényebb húsz között tartják számon. Hihetetlenül magas a korrupció és rendkívül alacsony az iskolázottság: a gyerekeknek legfeljebb a harminc százaléka végezte el az általános iskolát, ezért nagyon magas az írástudatlanság. Ráadásul az elmúlt húsz évben lényegében az egyik katonai hatalomátvitel követte a másikat. Amikor a csoport megérkezett a helyszínre, azonnal regisztráltak a nemzetközi segélyszervezetek koordinációs központjában és megkezdődött a munka a romokon és egy kicsi, alig nyolcvan ágyas közösségi kórházban. Az épület felét teljesen tönkretette a földrengés, a három műtőből mindössze egy volt használható, és több száz sérült várta az ellátást az udvaron, a folyosókon, a kórtermekben, a parkolóban, az utcán. A legtöbb sérültet elkísérték a hozzátartozók is, így hihetetlen tömeg fogadta az egészségügyiket.

– Az orvosaink napi 24 órában dolgoztak folyamatosan, aztán néhány nappal később egy újabb csoportunk indult útnak Magyarországról hat orvossal, illetve ápolóval. Olyan sérüléseket láttak el, amelyek életmentő műtétnek számítottak, sokszor a szabad ég alatt, vagy a sátorponyva alatt harcoltak a túlélésért. A sok halál és sérülés mellett három gyermek születésénél is bábáskodhattak orvosaink, azaz három új élet született a romokon. Egészen döbbenetes volt a természeti katasztrófát követő elkeseredettség és pusztítás. A magyar segélyszervezet már a kórházban megkezdte a betegek és a családtagok ételkészítéssel való ellátását, néhány helyi munkatársuk segítségével beszerezték a szükséges ételmezt és szabadtéri melegkonyhát alakítottak ki. Aztán segítséget kértek

tőlük a Reménység Háza árvaházból, ahol Isten gondoskodásával a gyermekek közül nem halt meg senki, ám néhányan megsérültek és az épület súlyosan megrongálódott. Ételmiszerrel, ruhával, iskolaszerekkel látták el a körülbelül 180–200 személyes árvaházat. A későbbiekben segítettek renoválni az épületeket, aztán néhány hónap elmúltával egy könnyűszerkezetes iskolát is felépítettek a magyarok.

– Láttuk, hogy hihetetlen késés alakult ki a segélyek kiosztásánál – értékelte a Baptista Szeretetszolgálat alelnöke. – A romos repülőtér légi forgalmát egy amerikai csatahajóról irányították: megérkeztek ugyan a szállítmányok, de onnan nem tudtak tovább jutni. Megdöbbentő mértékben megrongálódtak az utak, kevésnek bizonyult a szállító kapacitás annak ellenére, hogy teherautók is érkeztek külföldi segélyként, ám nem volt üzemanyag. Mindehhez társult a biztonsági kockázat.

Az ország lényegében húsz évig polgárháborúban élt, hol nagyobb, hol kisebb harcok közepette. Így nem csoda, hogy a katasztrófa után szinte mindennaposak voltak az emberrablások, s akadt olyan körzet, ahová nem volt ajánlatos külföldinek betennie a lábát. Késlekedtek a segélyek, és az indulatokat növelte, hogy az ENSZ-katonák nagy hibákat követtek el: például teherautókról a tömegbe dobálták az ételkészítési dobozokat. Nem volt csoda, hogy az egyébként is éhező, családjukat veszített emberek egymást ütötték a segélyekért, aztán egy idő után megtámadták a repülőtér és a raktárakat, s ez tovább rontotta a biztonsági helyzetet. Az sem segített, hogy az ENSZ képviselői elrendelték, férfiak nem mehetnek a segélyosztásra, csak a nők és a gyerekek. A férfiak azután a közelben várták asszonyaikat és gyerekeiket és folytatódott tovább minden úgy, mint korábban. A magyar Baptista Szeretetszolgálat eközben igyekezett a legfontosabb feladatokra fókuszálni: a kór-

házra, az árvaházra, valamint baptista helyi partnereik által meghatározott területre, ahol több házat felújítottak és felépítettek.

– Tudjuk, egy katasztrófa után a lakosságot „ki kell hozni” a sátrakból, de nem hiszünk az időszakos megoldásban – szögezte le Szilágyi Béla. – Azt láttuk a cunami után Sír Lankán, hogy azok az ideiglenes tákolmányok, amelyek fa-, műanyag-, vagy fémlemez épületek valamilyen tetővel, idővel végleges otthonná váltak. A kormány és a segélyszervezetek elkönyvelték, hogy az embereknek már van hol lakniuk, a rászorultak pedig csak várták, mikor kapnak végleges otthont. Mi ezért Haitin kőházakat renováltunk és építettünk.

Miért kell a rászorultakat mielőbb kihozni a sátrakból? A táborokban rengeteg ember zsúfolódott össze megfelelő étel- és vízellátás, csatorna és elektromos áram nélkül. A sátrakra pedig ritkán lehet lakatot tenni. A sötét táborokban a hivatalos becslések szerint 5-600 nő vált nemi erőszak áldozatává hetente (!): és ennél bizonyosan sokkal több volt az ilyen esetek száma, mert sokan félelemből vagy szégyenből nem jelentkeztek a hatóságoknál. Megpróbáltak úrrá lenni a helyzeten, sípokat osztottak ki a nőknek, napelemes lámpákat szereltek fel, növelték a rendőrfjórörök számát, de a kialakult helyzetet csak kicsit tudtak javítani, megszüntetni nem lehetett sem a nemi erőszakot, sem pedig a rablásokat.

A Haitin történt földrengés első évfordulóján talákoztak a Baptista Szeretetszolgálat vezetői Bill Clintonnal, az Egyesült Államok korábbi elnökével, akinek igen jó érzések közepette számoltak be arról, hogy magyarok, egy távoli kis ország humanitárius küldöttei is részt vettek a segítségnyújtásban és mertek nagyok lenni. A földrengés második évfordulójára, 2012 januárjára fejeződött be a gyermekközpont

kialakítása, és bár a gyerekek már szeptembertől birtokba vehették az épületet, a hivatalos átadást az évfordulóra időzítették. Bill Clintont, az amerikai kormányzat Haitin történő újjáépítési megbízottját a magyarok természetesen meghívták az intézmény ünnepélyes átadására. Végül az exelnök programja másként alakult, ám köszönőlevelet küldött a Baptista Szeretetszolgálat számára, amit maig büszkén őriznek.

A BAPTISTA FENNTARTÁSÚ OKTATÁSI INTÉZMÉNYEKBŐL
TÖBBSZÖR JÁRTAK PEDAGÓGUSOK A TÁVOLI ISKOLÁKBAN

A SÖTÉT TÁBOROKBAN
A HIVATALOS BECSLÉSEK SZERINT
5-600 NŐ VÁLT NEMI ERŐSZAK
ÁLDOZATÁVÁ HETENTE

ÁRVAHÁZ A VILÁG VÉGÉN

2001

A kambodzsai Kandal tartomány Baku nevű falujában egy hatalmas kapu előtt anyaelefánt szobra áll, az állat ormányával simogatja kicsinyét. A kapukon belül száznyolcvannyolc gyerek él fejenként havi négy dollárból – ők a kambodzsai–magyar–francia Barátság árvaház lakói. A legkisebbek zömét tehetős külföldiek fogadják örökbe, a többivel pedig majd csak lesz valami. Magyarok mostanában ritkán járnak arafelé, s a rendszeres támogatások is elapadtak – komolyabb tétel az elmúlt évtizedben csak a Kambodzsában szolgálatot teljesítő magyar rendőrök 1993-ban adott hétezer dollárja volt. A múlt héten kamion fékezett egy hajnali órán: a Baptista Magyar Szeretetszolgálat vitt segílyt. Mivel jóval többbe került volna Magyarországról szállítani az árváknak szánt javakat, a szeretetszolgálat embere, Szilágyi Béla Saigóban vásárolta meg a kisteherautónyi ajándékot. A Ho Si Minh-városi magyar főkonzulátus udvara két napig egy ázsiai piacoz hasonlított – a kereskedők ide hozták a piacokon megnézett és kialkudott portékát. Tíz darab bicikli, hat Singer varrógép, pólók, alsóneműk, több doboz gyógyszer, orvosi eszközök, tankönyvek és iskolaszerek, sportfelszerelések gyűltek az udvaron – a város piacán és boltjaiban minden kapható, amit a nyugati árúbséghez szokott vásárló elképzelhet. Csak éppen minden negyed- vagy nyolcadannyiba kerül. Szász Dénes főkonzul például minden elképzelhető barkácseszközt megvásárolt az intézetben lakó kamaszfiúknak, mégsem sikerült kétszáz dollárnyinál több dongot elköltenie. Az árusok mindegyike tartotta a szavát, egyetlen kivétellel: a szándalokat szállító cég nem a katalógusból kiválasztott terméket hozta és nem annyiért, mint amennyiben előzőleg

Kambodzsában talán legszörnyűbb arcát mutatta meg a világnak a kommunizmus. A diktatúra évei alatt a vörös khmerek igyekeztek mindenkit kiirtani, aki nem illett bele torz világképükbe. Tízezrek maradtak árván a kegyetlenkedések után. A Baptista Szeretetszolgálat egy ottani árvaház mindennapjait próbálja jobbá tenni, esélyt adva a gyermekeknek.

SZILÁGYI BÉLA A KAMBODZSAI MAGYAR ÁRVAHÁZBAN

megegyeztek. A baptisták nem vették át az árut – utólag derült ki, ez a cég volt az egyetlen állami tulajdonú vállalkozás azok közül, amelyekkel kapcsolatba kerültünk...

Saigon különben egyre inkább egy lüktető nagyvárosra hasonlít, mintsem arra a képre, amely a hollywoodi filmekben edződött idegenben él: az égő házak és menekülő amerikai katonákkal zsúfolásig tömött helikopterek ideje már rég a múlté, de Ho Si Minh-t éltető, egyenruhában masírozó dolgozókat sem látni. Itt kapitalizmus van még akkor is, ha egy párt az úr – az utcákon multinacionális cégek óriásplakátjai, egyre több ember zsebében mobiltelefon csörren, és sok helyütt dollárban lehet fizetni a kóláért. A főkonzulátusról hajnalok hajnalán indulunk, de az utak mellett mindenütt szaladó, torná-

zó, tollaslabdázó vietnamiakat látni – soha nem hittem volna, hogy a világon akad olyan hely, ahol tömegek úzik a reggeli tornát. Az úton nem egyszerű a közlekedés – mint kasból a méhek, úgy jönnek minden irányból a biciklik, kismotorok, háromkerekű alkalmatosságok –, itt villanyrendőrnek, közlekedési szabálynak túl sok értelme nincs, a duda és a bátorság dönti el az áthaladási sorrendet. Az utak minőségéről jobb nem beszélni – bár a fővárostól Moc Bai határállomásig gőzerővel épül a négysávos, Indokínát átszelő autópút, a túlszűfolt aszfaltcsíkon tankcsapdányi gödrök nehezítik a haladást. Az úton végigkísér Takács László is, aki a magyar külügyminisztérium munkatársaként Kambozdzával (is) foglalkozik. Ő többször járt erre fele – 1992 májusától egyike volt annak a száz magyar rendőrnek, aki a vörös khmerek uralma alól ébredő országban előkészítette a szabad választásokat.

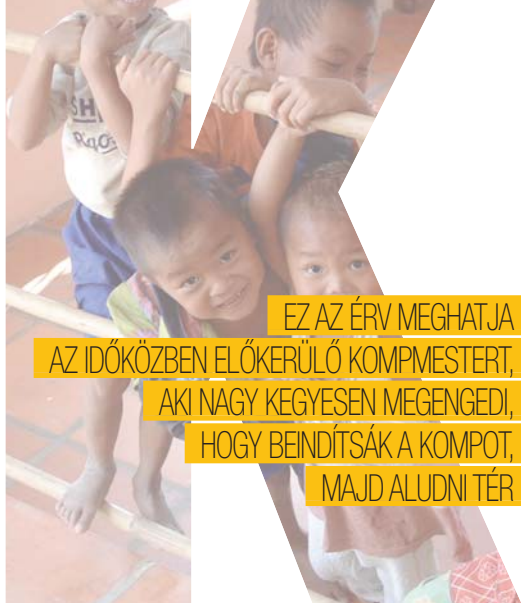
– A kilencvenes évek végéig nem vállalkoztam volna erre a feladatra – vallja be utóbb. – Akkoriban mindennapos volt az éjszakai banditizmus – az országúton fegyveresek állították meg az arra járókat, vámot kérve az áthaladásért. Néha még egy kismotor is elegendően nagy vagyonnak számított arra, hogy elvegyék érte az életet.

A KAMBODZSAI ÁRVAHÁZAT A RENDSZERVÁLTÁS ELŐTT HIVATALOSAN SEGÍTETTÉK A MAGYAROK, AZÓTA A BAPTISTÁK VETTÉK ÁT A TÁMOGATÁS FELADATÁT

SOHA NEM HITTEM VOLNA, HOGY A VILÁGON AKAD OLYAN HELY, AHOL TÖMEGEK ÚZIK A REGGELI TORNÁT

A vietnami határon a diplomata jelenléte ellenére majd háromnegyed órát tart az áthaladás. Akkor még sokalltuk az elvesztegetett időt – a határ másik oldalán azonban hat óra is kevés volt ahhoz, hogy a kamiont beengedjék az országba. Trópusi körülmények közt – harmincöt fok meleg, hetven–nyolcvan százalékos páratartalom – aszalódunk a tűző napon, miközben az arany nyakláncos, karkötős, -órás vámparancsnoknak lábat mosnak, cipőt pucolnak és körmöt reszelnek alázatos szolgálattelkek. A mindenható hivatalnok – kisujját elegánsan kinyújtva – néha két mobiltelefonon is beszél egyszerre, de a gyötrelmeinket feloldó fejbólintásra nincsen ideje. Mivel nem ismerjük a helyi lekenyerezési szokásokat, mi is inkább telefonálunk – hat és fél óra főkonzuli, minisztériumi és még ki tudja, milyen közbenjárás után aztán feltekerik a sorompót, és mehetünk a kambodzsai úttalan-ságba. Menetrend szerint, délután négy órakor megérkezik a monszuneső, a hatalmas zápor azt is elmosza, ami korábban útnak látszott. Különben a rizsföldek közt kanyargó földút jobb a meglehetősen ritka aszfaltozatnál – előbbiben legalább nincsenek éles peremű, tengelyszag-gató gödrök. A levegő cseppet sem hűl az eső hatására, csak csöpögőssé válik – a bőrünk, ruhánk, csomagjaink nyirkosak lesznek, már mindenütt viszket, és egyre nehezebbé válik a lélegzés. A kamion meg-megcsúszik, a kísérő autó a sártengerben elakad, bokáig dagasztunk a sárga dagonyában, míg sikerül újra útnak indítani. Hús–harminc kilométerenként szigorú szemű hatóság vizslatja gyanakvóan a papírjainkat. Besötétedik, s késve érkezőnk a Mekonghoz, a komp csak reggel hatkor indul újra. Ázsiában vagyunk – az ott lébecoló emberek száz dollárt kérnek a soron kívüli beindításért. Sokalljuk a pénzt – az országban tizenöt–hús dollár a havi átlagkereset, s különben is: kambodzsai árvák-

EZ AZ ÉRV MEGHATJA
AZ IDŐKÖZBEN ELŐKERÜLŐ KOMPMESTERT,
AKI NAGY KEGYESEN MEGENGEDI,
HOGY BEINDÍTSÁK A KOMPOT,
MAJD ALUDNI TÉR

nak vinnénk a segílyt. Ez az érv – úgy tűnik – meghatja az időközben előkerülő kompmestert, aki nagy kegyesen megengedi, hogy beindítsák a kompot, majd aludni tér. A győzelem örömevel megyünk a munkásokhoz, akik mégsem hajlandóak felengedni a hajóra. Már lökdösődéssé fajul a vita, mire újra előjön az álmos szemű kapitány, hogy tisztázza a helyzetet: ő nagy kegyesen csak azt engedte meg, hogy pénzért átvigyenek, szó sem volt ingyenes segítségről. A biztonság kedvéért ő teszi el az ötven dollárt – nappal még az egyet sem éri el a tarifa –, mi pedig gazdagabbak leszünk egy tapasztalattal. Az út alig több mint kétszáz kilométerét végül huszonegy óra alatt tesszük meg – hajnali kettőkor senki sincs ébren Bakuban, tanácsalantul téblábolunk a kihaltak tűnő településen. Fél négy körül találunk valakit, aki elvezet az árvaházba, ott még lerakjuk a teherautót, aztán – mivel a katasztrófális állapotú közös vécében-fürdőben nincs víz – némi macskamosakodás után térünk aludni a faficcséken. A többhektárnyi területen fekvő intézményt Norodom Szihanuk uralkodó megrendelésére eredetileg pedagógiai főiskolának építették a hatvanas évek közepén. A vörös khmerek hatalomra jutásáig, 1975-ig több ezren végeztek itt – többségüket meggyilkolták az értelmiség szisztematikus kiirtását elrendelő Pol Pot emberei. A kegyetlenkedő hordák elől az intézmény sem menekülhetett – földig rombolták az épületet. A polgárháború után az országban ezrével csatangoló árváknak adtak menedéket a romok, egészen 1982-ig, amikor magyar társadalmi szervezetek összefogásának eredményeként hazai

KÖVÉR LÁSZLÓ, AZ ORSZÁGGYŰLÉS ELNÖKE 2013-BAN
MEGLÁTOGATTA SRI LANKÁN A GYERMEKOTTHONT

építőmunkások két és fél éves megfeszített munkával újjáépítették az egész telepet, új kutat ásva csatornázással, elektromos rendszerrel látták el az iskolát. A kambodzsai–magyar Barátság gyermekváros mintaintézménye lett az országnak – működésének fénykorában, a nyolcvanas évek végén kilencszáz gyereknek volt otthona. Aztán megváltoztak az idők Kelet-Európában, a árvaházat elfeledték. A kilencvenes években a magyar segítséget csak az országban ENSZ-missziós szolgálatot teljesítő száz magyar rendőr által felajánlott egynapi kereset, vagyis az így összegyűlt hétezer dollár jelentette. – Jelenleg külföldről csak az Aspeca segít minket – mondja Prak Savang, az árvaház igazgatónöje. A kambodzsai gyermekeket pártoló francia társaság (innen az árvaház nevében a francia szó – A szerk.) huszonhat gyereket támogat összesen havi 295 dollárral. A helyi kormánytól a fiúkra 15 600, a lányokra pedig 17 600 rialt kapnak, utóbbi valamivel több, mint négy dollár. Mivel nagy a szükség, levelet írt a miniszterelnöknek, aki azóta magánvagyonából havonta egymillió rialt, kétszázötven dollárt küld, ez sokat segít az élelmezési gondokon. A gyerekek állítólag napi háromszor esznek, desszert havonta kétszer kerül az asztalra. Ha valaki megbetegedik, és tizenkét évnél nem idősebb, ingyen kezelik egy külföldi segítséggel működtetett kórházban. Az idősebbekért már fizetni kellene a járási intézményben, ha volna miből. A húsz állandó alkal-

mazottat az állam fizeti, a gyerekek nagy része még ma is egy kismotor csomagtartóján érkezik – a beszállító az úton találta. Az igazgató szerint jelenleg nincs HIV-pozitív a lakók közt. Aki volt, azt már eltemették. A kicsik zömének már megvan a külföldi örökbefogadója. Ott járunkkor egy francia házaspár vitt el egy másfél éves csöppséget, az újdonsült szülők nem akartak nyilatkozni döntésükről. Régen magyarok is fogadtak innen örökbe gyereket, de ez évekkel korábban történt. A baptisták érdeklődésére az igazgató sorolja a legszükségesebb dolgokat: nagy teljesítményű generátor a villanyfejlesztéshez, vízszűrő berendezés a monszunidőszak alatti zavaros innivaló szűrésére, pumpa a szárazságban szükséges szivattyúzáshoz. A megbeszélés után a gyerekek előtt adjuk át az adományt. A többnyire mezítlábas gyerekek maguk húzzák fel a vadonatúj szandált, a nagyobbak pólókat, sportfelszerelést kapnak. Senki nem megy el üres kézzel – a torokszorító pillana-

tok után rögtönzött műsorral köszönik meg az ajándékot.

A délután a telep megismerésével telik. Az egyik hatalmas teremben angolul tanulnak éppen. Apámnak van egy almája, skandalják a gyerekek a példamondatot, de sokan sem az apa, sem az alma szó pontos jelentésével sincsenek tisztában. A lányok a kútnál mosnak, a szobák egyszerűen berendezettek, de tiszták. A konyha pusztá látványától kiütést kap az európai. A gyakorlott Kambodzsalátogató Takács László nem döbben meg, szerintem ez bőven meghaladja az ottani átlagot. Búcsúzkodás előtt Szilágyi Béla elmondja: a közel egymillió forintnyi támogatás csak a kezdet, a látogatás másik fő célja a tájékozódás, az igények felmérése volt. A Magyar Baptista Szeretetszolgálat hosszú távú együttműködést tervez a kambodzsai – magyar árvaházzal, ennek pedig szívből örültek a helyiek, akik jól tudják, külföldi segély híján vajmi kevés az itt élő gyerekek esélye az emberhez méltó élethez. Már az alig harmincnégy kilométerre levő főváros, Phnom Penh elővárosában zötykölődünk, amikor oldódni kezd torkunkban a gombóc. Jó tízezer kilométerre Budapesttől egy ötdolláros szandállal megvásárolható száznyolcvanöt gyermek pár napnyi boldogsága.

LUKÁCS CSABA
(MAGYAR NEMZET)

baptista
szeretetszolgálat

AZ EMBER, MINT TÁRGY ÉS ÁRUCIKK

MAGYAR ÁLDOZATOK MINDENFELÉ VANNAK A NAGYVILÁGBAN

Az emberkereskedelem – elsősorban a nő- és gyermek-kereskedelem – az 1990-es évek óta az egyik legnyomasztóbb jelenség a világban, e büntetett nemzetközi léptékekben is a harmadik legnagyobb és leggyorsabb ütemben növekvő „iparág” lett. Áldozatok millióit tartják rabszolgasorban, élehetetlen körülmények között.

Magyarország kibocsátó-, tranzit- és célszág. Tranzit jellege abból adódik, hogy az Európai Unió határán, az embercsempészek kedvelt útvonalán fekszik. De az ország elsősorban kibocsátó, miközben a belső emberkereskedelem okozza a legnagyobb problémát. Egyre gyakoribb jelenség a munkacélú kizsákmányolás, noha az áldozatok 90 százaléka a szexiparban válik áldozattá. Magyarországon a mélyszegénységben és az állami gondozásban élő fiatalok vannak a legveszélyesebb helyzetben, akik a sivár életkörülmények, az ingerszegény környezet, a rendezetlen családi háttér, az iskolázatlanság és a kilátástalanság miatt válnak kiszolgáltatottá. Tízez-

rével dolgoznak magyar nők és lányok prostituáltként külföldön. Hollandiában számuk több ezer, ott az utcán és a bárokban szexuális szolgáltatást nyújtó lányok komoly százaléka magyar. Egyre több lányt visznek Olaszországba is, közöttük sokan 18 évesnél fiatalabbak. De magyar áldozatok nagy számban vannak Angliában, Németországban, Belgiumban, Spanyolországban, Ausztriában, miközben az emberkereskedő-hálózatok keze Mexikóig is elér. Naponta 14-16 órában, fagyban, kánikulában, szünet és pihenő nélkül kénytelenek a nők és lányok szexuális szolgáltatást nyújtani akár 25-30 férfinak is. A Baptista Szeretetszolgálat munkatársai tevékenységük

során exuális kizsákmányolással, kény-
szermunkával, bérkoldultatással, a
hajléktalanok csicskáztatásával, kény-
szerházassággal találkoznak. Ember-
kereskedelem elleni programjukban
az érintettek problémáját komplexen
kezelik: a meneküléstől kezdve a re-
habilitációs folyamatokon át a védett,
befogadó helyeken való elhelyezésen
át egészen az utógondozásig segítik az
áldozatokat. A segélyszervezet az or-
szág szinte minden részén rendelkezik
tapasztalt szakemberekkel, akik a rá-
szorultak mellett vannak ügyeik inté-
zésekor, támogatják őket a megfelelő,
ideiglenes befogadóhely megtalálásá-
ban, a rehabilitációs folyamatokban,
az utógondozásban.

A Baptista Szeretetszolgálat ember-
kereskedelem elleni programjának tel-
jesítése kapcsán 2012-ben 7 férfiről, 14
nőről, 5 gyermekről, 2013-ban 6 férfiről,
31 nőről, 22 gyermekről, 2014-ben 9 fér-
firől, 26 nőről, 14 gyermekről, 2015-ben
8 férfiről, 24 nőről, 8 gyermekről gon-
doskodott. Ez négy év alatt 30 férfit, 95
nőt, 49 gyermeket, azaz összesen 174
személyt, nagy többségében magyar
állampolgárt jelentett, de akadt kö-
zöttük román, nigériai és kínai állam-
polgár is. Közülük külföldről 2012-ben
6 férfit, 14 nőt, 5 gyermeket, 2013-ban
4 férfit, 16 nőt, 2 gyermeket, 2014-ben
8 férfit, 8 nőt, 1 gyermeket, 2015-ben 8
férfit, 13 nőt, 1 gyermeket kellett haza-
menekíteni többnyire az adott ország
magyar konzulátusával (azaz a Kül-
ügyminisztériummal), rendőrségével,
önkormányzatokkal, hivatalokkal, civil
szervezetekkel való együttműködés-
ben. Ez összesen négy év alatt 26 férfit,
51 nőt és 9 gyermeket, azaz 86 magyar
állampolgárt jelentett, közülük 1 sze-
mély volt román állampolgár. A jellem-
ző ok a nők esetében a szexuális jellegű
kizsákmányolás, a férfiak esetében a
munka jellegű kizsákmányolás, kény-
szermunka, házi rabszolgaság volt.
Többeket kellett hazasegíteni súlyos
egészségromlás, pszichiátriai és más

betegség miatt. Az országok, ahonnan
a Baptista Szeretetszolgálat magya-
rokat menekített haza az elmúlt négy
év alatt: Svájc, Németország, Ausztria,
Franciaország, Belgium, Olaszország,
Anglia, Spanyolország, Svédország,
Hollandia, Csehország, Kanada, USA,
Emirátusok, Peru (elsősorban szexu-
ális és munka jellegű kizsákmányolás

ÁLLTAM BUDAPESTEN ÉS TUDTAM,
HOGY HA ITT MARADOK,
ELVESZÍTHETEM A GYEREKEMET.

miatt), Bolívia, Brazília, Kambodzsa,
Mongólia, Sierra Leone, Indonézia, Fű-
löp-szigetek.

De Coll Ágnes a Baptista Szeretetszol-
gálat emberkereskedelem elleni prog-
ramjának a vezetője. Munkatársa, To-
szeczy Renáta 2015-ben Aranyanyu
Díjat kapott a szociális munkások ka-
tegóriájában.

„DERŰSEBB LETT AZ ÉLET! IGAZÁN!”

A Baptista Szeretetszolgálat 2003 óta
elkötelezetten küzd az emberkereske-
delem áldozatainak megsegítéséért,
az ilyen jellegű kizsákmányolás ellen.
Az első védett házat 2007-ben nyitotta
meg a segélyszervezet, amely azóta is
lépéseket tesz a megelőzésért, védett
házaiban biztosítja az áldozatok védel-
mét, ellátását, képviseli érdekeiket. Az
egyik áldozat levélben köszönte meg a
program munkatársainak segítségét.

„Kedves Baptista Szeretetszolgálat
Munkatársak!

Ezzel a levéllel szeretnék köszönetet
mondani a szeretetszolgálatnak és az
emberkereskedelem elleni program
munkatársainak. 2015. június 29-én
érkeztem a Baptista Szeretetszolgálat
egyik védett házába kisfiammal, aki
akkor 8 hónapos volt. Éjjel érkezünk
meg, De Coll Ági, a program vezetője

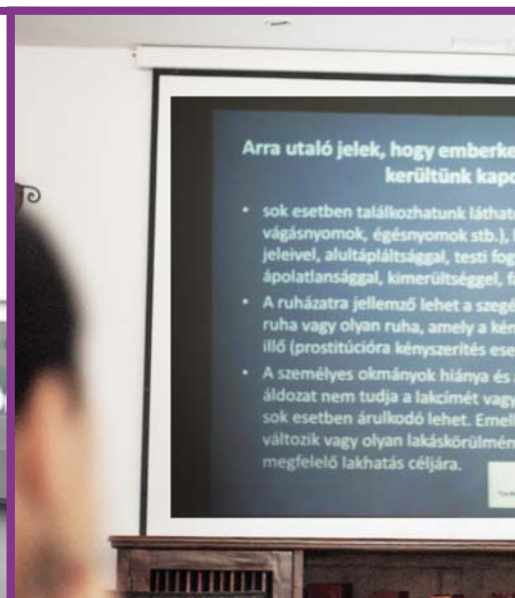
és Kovács Gábor, a program biztonsá-
gi szakembere hoztak ide bennünket.
Aznap, amikor megérkeztünk, nagyon
furcsa állapotban voltam. Két hét múl-
va úgy éreztem, hogy el kell mennem
innen. Fogtam magam és elmentem.
Nem bírtam itt lenni. Visszamentem
Budapestre, fenn voltam másfél napot
és akkor azt éreztem, hogy ez a ház az

utolsó lehetőségem
arra, hogy ne legyek
kiszolgáltatott. Áll-
tam Budapesten és
tudtam, hogy ha itt
maradok, elveszíth-
etem a gyermekemet.

Visszajöttem a védett házba, nekem
nem feltétlen tetszett, de tudtam,
hogy itt kell maradnom, hogy elő-
re tudjak jutni az életemben. Zűrö-
sen – amilyen én vagyok – kezdődött
az ittlétem, amikor visszajöttem, de a
szeretetszolgálat biztonságot, lakha-
tást, védelmet adott a kisfiamnak és
nekem, támogatta a jogosítvány meg-
szerzését és eladói tanfolyamon való
részvételt. Én ezt soha nem tudtam
volna megtenni.

Tavaly augusztusban kezdtem el a tan-
folyamot és idén júniusban szereztem
meg a jogosítványt. Közben sokszor
azt mondtam, hogy elég. Nem bírtam.
Szörnyű gyerekkorom volt, gyerekott-
honban nőtem fel, gyűlöltem az intéz-
ményeket, ezt is gyűlöltem. Sokszor a
többi lakót is.

Egy év telt el. Ez idő alatt megszerez-
tem a jogosítványt és bolti eladó vég-
zettségem lett. És igazán megszeret-
tem a program munkatársait. Sokszor
elfáradtam, sokszor nem akartam az
iskolákat tovább csinálni, az a min-
denség, amit egyedül meg kell élni
egy egyedül álló anyának a gyerekével,
a napi kimerültséggel, a folyamatos
anyagi gondokkal, kikészített, szétfe-
szített, szétrobbantott. Néha totál le-
merültem, de a program munkatársai
mindig tartották bennem a lelket, azt
mondták, hogy muszáj csinálni, mert

AZ EMBERKERESKEDELEM ELLENI KÜZDELEM A SEGÉLYSZERVEZET EGYIK LEGFONTOSABB PROGRAMJA

meghozza a gyümölcsét, ha belete-
szek mindent.

Hogy igazán felálljak, az kellett, hogy valaki igazán mellettem álljon. És a szeretetszolgálat munkatársai mellett álltak, hittek bennem. Itt megtanultam nem gyűlölni. Ez volt mindig a probléma, amiért folyton menekültem, hogy utáltam ezt, utáltam az embereket. Most már nem ezt érzem, azt érzem, hogy előre haladok, hogy fejlődök, hogy változok, hogy már nem gyűlölök, hanem látom a lényegét. Amikor meglelt a jogsim, nagyon boldog voltam. Amikor a szakmámat szereztem meg, az valami felemelő volt. Repültem, szárnyaltam. Most érzem azt, hogy stabilabb lábakon állok. Hogy biztonságosabb az életünk a kisfiammal. Köszönöm a Baptista Szeretetszolgálatnak! Mindent, azt, hogy derűsebb lett az Élet! Igazán!"

LÁNYOK A SORS SZAKADÉKÁBAN

A velem szemben ülő lány alig múlt húsz éves, de túl van első, kirobbanó fiatalságán. Na, nem pusztán az idő tette rá a nyomokat: lelkét az átéltek taposták meg annyira, hogy hangja időnként megremeg, szemei úgy rebbennek, mintha minden pillanatban menekülni akarna, és látom, az első mondatok után legszívesebben elhallgatna, s ott hagyna saját döbbenetem nyomottságában ülve. Egy menedékhelyen vagyok vele, a segélyszervezet egyik védett házában. A falu jellegtelen hajléka olyanokat bújtat, akik vették a bátorságot ahhoz, hogy elmeneküljenek a modern rabszolgatartók, emberkereskedők fogságából. Ők vannak kevesebben, hiszen fenyegetések és ütések miatt a többség félti az életét, és nem mer segítséget kérni.

Másfél évesen örökre fogadtak, és 18 éves koromig nevelőszülőknél éltem – vág neki a lány emlékeiben a képzeletbeli útnak, amely a sors szakadékába vezetted. – Rossz társaságot választottam, buliztam, már 16 évesen drogoztam, így aztán nevelőanyám kijelentette, hogy különválnak az útjaink. Párkapcsolataim sem sikerültek,

és egyedül maradtam. Ezután sodród-
tam a prostituáltak közé.

Hol kezdődött?

Bárokban: 19 évesen egyikről a másikra jártam, de a stricik mindig ott voltak. Le kellett tejelni a bártulajdonosnak és a futtatóknak is, ezért csak anyyi pénzem maradt, amit el tudtam költeni cigarettára, tisztasági eszközökre. Aztán Németországba kerültem, lényegében eladtak oda.

Külföldön mennyiben változott a helyzet?

Az ottani bártulajdonos sajnálta a lányokat, és nem tűrt meg maga körül striciket. A magyarországi strici három hónapra adott el a tulajnak, 1500 eurót kapott értem, tehát addig mindenképpen maradnom kellett. Utána eljöttem.

Németországban sem sikerült félretenni?

Lehetett volna. Most már tudom, továbbbi bajt okoztam magamnak, mert ami pénz megmaradt, azt is elköltöttem kábítószerre. Amikor hazakerültem, egyenest pszichiátriára jutottam, aztán hároméves elvonót kezdtem el.

Sikerült szabadulni a drogtól?

BALRA TOSZECZKY RENÁTA, JOBBRA DE COLL ÁGNES, A PROGRAMOK VÉGREHAJTÁSÁNAK KÉT „VEZÉREGYÉNISÉGE”

Többé-kevésbé. Néha visszaestem, megint hozzányúltam a szerhez.

Mit használt?

Többnyire gyorsítókat, speedet, ilyesmit... Aztán Budapestre kerültem hajléktalanszállóra. És megint rossz társaságba. Megismerkedtem egy fiúval, talán három napig lehettem vele, és lóttuk magunkat, aztán átadott egy bandának. Hosszú ideje lánykereskedelemmel foglalkoztak.

Mi volt a bevett rutin?

Délben raktak ki az országút mellé, s éjjélkor szedtek össze. Két-három fordulónként jöttek, ellenőriztek, elszedték a pénzt.

Mi történt, ha nem kerestek addig eleget?

Nagyon megverték. De ütöttek akkor is, ha például a kuncsaft részeg volt, és ezért fél óránál több időt töltött velem. És mindig megfenyegettek, hogy mi történik velem, ha eltűnök és megtalálnak.

Hová vitték éjféli után?

Egy házba, ahol még két lány élt velem együtt. De ők már jól be voltak törve.

Enni kaptunk, és ruhára annyi pénzt, hogy menjen az üzlet.

Rendőrnek nem szólt?

Nem. Jártak hozzánk igazoltatni, de nem törődtek az egészszel. Pedig biztosan tudták, hogy nem önszántunkból csináljuk. Nem mertem elmondani, hogy foglyok vagyunk, mert nem egyedül én álltam ott. Talán egyetlen nyomozón láttam, hogy szívesen segített volna, de aztán ő sem tett semmit.

Ismert maga körül olyan lányt, aki önként állt ki az utak szélére?

Egyet sem. Körülöttem mindenki szexrabszolgá volt.

Mennyit kellett fizetni a nap végén a bandának?

Átlagban hatvanezer forintot. Ha ennél sokkal kevesebb volt a pénz, akkor megverték.

A kuncsaftok tudták, értették, hogy maguk bűncselekmény áldozatai?

Akad, aki tudta. Próbált beszélgetni velem, adott tízezer forintot és továbbhajtott. A legtöbben azonban nem törődnek ezzel. A híres színészek sem,

akiket láttam a tévében, s aztán jöttek a lányokért.

Hogyan menekült el?

Végül telefonáltam... Többet erről nem mondhatok.

Mi a terve? Meddig marad a menedékházban?

Nem bírom sokáig a bezártságot, ezért dolgozni szeretnék, s aztán albérletet keresek. Elvileg vendéglátós a végzettségem, de ha csak lehet, nem akarok többé hosszabb ideig emberek között lenni.

ÚGY ÉLNI, HOGY BÁRMI MEGTÖRTÉNHEK

Kovács Gábor 1996 augusztusától dolgozik a Baptista Szeretetszolgálatnál, azaz a kezdetektől fontos tagja a szervezetnek. Miután elvégezte szakiskolai tanulmányait, megkapta katonai behívóját, de nem szerepelt a tervei között a Magyar Honvédség, más megoldást kerestett. Polgári szolgálatra érkezett a segélyszervezethez, majd miután le-

A BAJBA JUTOTT LÁNYOKAT ESETENKÉNT A SEGÉLYSZERVEZET BIZTONSÁGI CSOPORTJÁBAN DOLGOZÓ SZAKEMBEREK MENEKÍTIK BIZTONSÁGOS HELYRE

telt a szolgálati ideje, maradt, hiszen tetszett neki a munka, kedvére való volt, amit Szenczy Sándor mellett tapasztalt. Négy évig magánéleti történések miatt távol volt a szervezettől, de egy jó ideje ismét számítani lehet rá.

Jelenleg mi a feladata?

A biztonsági csoport munkatársa vagyok. Elsősorban az intézmények biztonsági berendezéseit felügyeljük, mérjük fel és fejlesztjük, ha szükséges. Ezt egészíti ki az a feladat, amikor a szervezet vezetőit veszélyes külföldi, vagy hosszabb itthoni utakra kísérjük sofőrként, vagy biztonsági emberként. Szerepünk van az emberkereskedelem elleni küzdelemben is, amikor szükséges, az áldozatok mellett vagyunk. Lehetőség szerint a lehető legkevesebb kockázatot vállalva helyezük biztonságba a ránk bízottakat.

Mely országokban járt ilyen és hasonló munkák miatt?

Nagyon hosszú lenne a sor, ha mindet fel kellene idéznem. Egy ideig a Rescue-csoport logisztikai felelőse voltam, a mentőegységgel jártam Indiában, Indonéziában, Pakisztánban... Szenczy Sándorral kerültem Csecsen-földre, oda segélyszállítmányt vittünk.

Tény, hogy az utazásaim nem kimonodottan a népszerű turisztikai célországok felé vittek.

Melyik volt a legveszélyesebb feladat és helyszín?

Csecsenföldön volt a „legmelegebb”, ott nagyon „beszorultunk” és eléggé kétesélyes volt az események kimenetele. Egy konténerbe zártak minket a katonák és ott hagytak azzal, hogy majd reggel kinyitják az ajtót. Egész éjjel lövöldöztek, lőttek gépfegyverrel, aknavetővel, mindennel, amit el lehet képzelni. Mi pedig csak ott ültünk és vártuk, mi lesz velünk, még fedezékbe sem tudtunk húzódni. A koszovói küldetést azonban nagyon szerettem, az elég hosszan tartott, ott tizennyolc hónapot töltöttem el az újjáépítési program résztvevőjeként. Nagyon szeret-

tem azokat a küldetéseket is, amelyek a Rescue mentőcsoporthoz kötődtek.

Úgy tudom, hosszú időt töltött Haitin is, ahonnan minap tért vissza...

Igen, az a feladat tíznaposnak indult és hat hónap lett belőle. De a Szereztisztogatásnál általánosnak mondható, hogy így „megugranak az idők”. A Haitin 2010-ben történt földrengés következtében meghalt mintegy 300 ezer ember és utána kolerajárvány sújtotta a lakosságot, amely még halálba taszított újabb százezer áldozatot. A földrengés helyszínére indult mentőcsoportot orvosok egészítették ki, váltották fel a helyszínen. A Szeretettisztogatásnak az az alapelve, hogy nem halat adunk, hogy megedd, hanem megtanítunk horgászni, ezért minden katasztrófa sújtotta helyszínen

KOVÁCS GÁBOR: „LEHETŐSÉG SZERINT A LEHETŐ LEGKEVESEBB KOCKÁZATOT VÁLLALVA HELYEZZÜK BIZTONSÁGBA A RÁNK BÍZOTTAKAT”

KOVÁCS GÁBORRÓL HAITIN, A MAGYAR GYERMEKOTTHONBAN KÉSZÜLT A FELVÉTEL

megpróbálunk hosszú távú programokat indítani. Haitin iskolát, árvaházat építettünk és újítottunk fel, ezek ma is üzemelnek. Az intézményeket időszakosan leellenőrzi az alapítvány valamelyik munkatársa egy-két hetet, vagy akár hosszabb időszakot a helyszínen tartózkodva. A menedzselésben, az egészségügyi ellátásban segít, vagy megpróbál olyan elképzeléseket kivitelezni, amelyek a helyiek mentalitása, hozzáállása miatt általában nem könnyen megoldhatóak. Ezért aztán ha menni kell, tanácsos hosszabb időre felkészülni, mert például el kell intézni a járművekkel, vagy az intézmények vízellátásával kapcsolatos problémákat, meg kell javítani az elektromos berendezéseket, s ezek gyakran elhúzódnak.

A helyszínen minden bizonyítottnak önre, mint biztonsági szakemberre is, hiszen Haitin bármi megtörténhet.

Igen, a munka azzal kezdődött, hogy a pécsi egyetem öt orvostanhallgatóját kísértük el, ők önként és részben a segélyszervezet költségén vállalták azt, hogy megvizsgálják, és ha kell, ellátják az intézményekben élő és tanuló gyerekeket. Nagyon sikeresnek bizonyult a program, hiszen több mint négyszáz

gyermeket ellenőriztek és közel száz volt az ellátottak száma. A biztonságra nekem kellett felügyelnem, megpróbálni megelőzni azokat a félreértéseket, feszült helyzeteket, amelyek az eltérő kultúrák miatt adódhatnak ilyenkor. Minden pillanatban készen lenni arra, hogy baj esetén gyorsan biztonságos helyre juthassunk. Amikor aztán az egészségügyi csoport befejezte feladatát, minket újabb teendők még a szigeten marasztaltak.

Mi az, amire feltétlenül figyelni kell ilyenkor?

A humanitárius segélyezés egyik alapelve, hogy nem okozhat gazdasági válságot vagy függőséget. Azaz nem kerülhet egy országba olyan mértékben segély, amely veszélyeztetné az adott ország függetlenségét. Haiti a világ egyik legszegényebb országa, ahol a gazdaság már a földrengés előtt romokban hevert. Haiti önállóan már működésképtelen, de az ottaniak nem számíthatnak arra, hogy életük végéig segélyekből éljenek. A gyarmati múlt, a spanyol, a francia és az amerikai gyarmatosítás rányomta a bélyegét a jelenre. Az utolsó gyarmatosító, az Egyesült Államok ugyan megpróbált javítani a helyzeten, de a Haitin élő emberek

mentalitása ennek gátat szabott. Ülő rabszolgáknak nevezték őket régen, mert nem voltak hajlandók dolgozni. Ez a mentalitás ott van bennük ma is. Nincs túl sok tennivalójuk, de még ahhoz sincs hangulatuk. Tehát ülnek és várják a sült galambot és a segélyeket. Visszatérve a biztonsági kérdésekhez: a vudu vallás igen erőteljesen jelen van a mindennapokban, csupán az ország 10-15 százaléka baptista és élnek közöttük katolikusok is. Természetesen vannak olyan baptista közösségek és vezetők, akik elhatárolódnak a vudutól, de ez nincs mindenhol így, a befolyása bárhol fellelhető. Ez az oka annak, hogy nem lehet tudni, a mosoly, a barátkozás mikor vált át ellenséges viselkedésre. Nem szeretik, ha fényképezik őket, mert azt hiszik, hogy a lelküket ellopja a fényképezőgép, s ebből támadt is némi vita. A fehér embereket a gyarmatosítás, a földrengés és a kolerajárvány miatt sem szerették és szeretik, igaz, némileg javult a helyzet.

A földrengésnek mi köze ehhez?

Sokan közülük azt hiszik, azért volt földrengés, mert Amerika megrázta alattuk a földet. A kolerát pedig az ENSZ-katonák hurcolták be. Fehér embernek tehát nem jó lenni Haitin, az a kevés, aki ott van, olyan munkahelyen dolgozik, ahol folyamatos az őrzés és a biztonsági szolgálat.

A Baptista Szeretetszolgálat munkatársait is érte támadás Haitin. Mi történt?

Még az árvaház építésének idején munkatársaink hosszú ideig ugyanazt a sofórt foglalkoztatták. Gyaníthatóan ő értesíthette a későbbi elkövetőket arról, hogy bankba mennek a munkatársak és lesz náluk pénz. Két kolléganőnket támadták meg az utcán, kést szorítottak a nyakukhoz és elvették a pénzt. Szerencsére ezután elengedték őket, mert Haitin sok esetben akit meg támadnak, azt meg is ölik. És az ilyesminek nem nagyon van követke-

ILYENKOR VÉDETT HÁZAKBAN SZÁLLÁSOLJUK EL ŐKET ARRÁ AZ IDŐRE, AMÍG RENDEZŐDNEK A DOLGAIK

ménye, azaz nem tudják elfogni az elkövetőket.

Ha jól emlékszem, egy lányt meg is lőtték...

Igen, Dórát, ő egy ideig a szeretetszolgálatnál dolgozott, de végzett más munkát is. Az egyik ilyen tevékenysége után történt, hogy felült egy motoros taxira, ám a motoros nem oda vitte, ahová ő kérte, aztán amikor reklamált, a férfi el akarta venni a pénzét, és amikor ellenállt, lábon lőtték. Ilyesmi bármiikor, bárkivel előfordulhat ott. Nekünk léteznek olyan belső szabályaink, amiket saját és munkatársaink biztonsága értelmében követünk: éjszaka nem mozdulunk ki, nem használjuk a tömegközlekedési eszközöket, olyan helyen nem vásárolunk, ahol nem ismernek minket, vagy ahol nincs biztonsági őr, ha bankba kell menni pénzért, azt a megfelelő módon csináljuk. Csak az tud erről, akinek feltétlenül szükséges, változtatjuk az útvonalakat, mert a kiszámíthatóság problémákat szülhet.

Fontos feladatok várják az emberkereskedelem elleni küzdelem területén is. Melyek ezek?

A Baptista Szeretetszolgálat tizenegy éve foglalkozik az emberkereskedelem áldozataival, és nagyjából öt éve a menekítésükkel is. Elsősorban prostituáltokról van szó. Kapcsolatban vagyunk velük és várjuk a pillanatot, amikor segíthetünk rajtuk, vagy valamelyik külföldi társszervezet juttat el hozzánk egy-egy személyt. Ilyenkor védett házakban szállásoljuk el őket arra az időre, amíg rendeződnek a dolgaik, a menekítettet a szociális munkások

gondjaira bízunk. Megpróbáljuk őket a későbbiekben elhelyezni, iskolát vagy munkát keresünk nekik, ha kell, részt veszünk a családdegysítésben. Létező probléma a munkához kapcsolódó kizsákmányolás is, amely elsősorban férfiakat érint, megesik, hogy egy rossz szerződés miatt nem kapnak a becsapottak fizetést, vagy éppen más kapja meg a bért úgy, hogy arról a munkáltató nem is tud. A bérkoldultatás és a gyermekmunka áldozatain ugyancsak segítenünk kell, ez utóbbi programokban most tesszük meg az első lépéseket. Minden esetben nagyon komolyan, jól felépített hálózattal, bünszervezettel állunk szemben, olyan emberekkel, akik a törvényt jól ismerik és tudják úgy végezni a tevékenységüket, hogy a hatóságok tehetetlenek legyenek. Ezért nagyon kevés esetben születik jogerős ítélet az elkövetőkkel szemben. Együttműködési megállapodást kötöttünk a rendőrséggel, a polgárőrséggel és a belügyminisztériummal, ezért adott esetben segítséget kérhetünk, ha szükségesnek látjuk egy-egy személy kísérésénél, szállításánál. Ha kell, több autót használunk, s bevetjük azokat a trükköket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy lerázzuk a minket követőket. Erre minden szükséges protokoll rendelkezésünkre áll és ezeket betartjuk. A védett házaink megfelelő biztonsági eszközökkel vannak ellátva, és ha ezek helyszíne esetleg kiderülne, akkor rövid időn belül el tudjuk költöztetni, menekíteni az ott lakókat.

Adódnak veszélyhelyzetek a szállítások, menekítések közben?

Igyekszünk mindig túlbiztosítani min-

dent, és így nem ér minket meglepetés. Előfordult már, hogy követték az autónkat, és filmbe illő autós üldözésnek is szereplői lettünk, amikor az egyik okmányirodából a hátsó ajtón kellett kimenekíteni az egyik áldozatot az ottani biztonsági szolgálat segítségével, majd az autónkat üldözni kezdték, ezért külső segítséget kértünk a polgárőröktől. Utolértek bennünket annak ellenére, hogy három tilos jelzéssel hajtottunk keresztül és szembe mentünk a kötelező forgalmi iránynak, de aztán végül sikerült lerázni az üldöző autót. Rosszabbul is elsülhetett volna a történet, ha például előkerül a fegyver a támadóknál. Sajnos akik a lányokat futtatják, azok nagyon sok pénzt remélnek, vagy éppen a lány tartozik nekik, emiatt pedig mindenáron vissza akarják őket szerezni.

Tudom, hogy bármelyik pillanatban bármi megtörténhet, mégis hogyan látja, mi lesz a következő feladata?

Az emberkereskedelem elleni program természetesen folytatódik, az áldozatok folyamatosan érkeznek haza, ez kiszámíthatatlanul, de működik. Nem tudni, hogy könnyű, vagy nehezebb eset következik éppen, amikor komolyabb előkészület szükséges. A vezetőket pedig tovább kísérjük a veszélyes helyszínekre, és folytatjuk munkatársaink, szociális gondozóink biztonsági felkészítését is, hiszen megtörtént, hogy megtámadták már őket az intézményekben. Mindig készen kell állunk, és ez a legfontosabb.

CIPŐSDOBOZ AKCIÓ

MAGYARORSZÁG 2004 ELŐTT AZ
USA-BAN ÉS ANGLIÁBAN GYŰJTÖTT CIPŐSDOBOZOK
EGYIK CÉLORSZÁGA VOLT, A KÜLFÖLDRŐL ÉRKEZŐ
DOBOZOKAT A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT
OSZTOTTA ITTHON A RÁSZORULÓKNAK

Aztán „Tízezer gyermek karácsonya” elnevezéssel 2004-ben indult be az első Cipősdoboz Akció, amely kezdetben egyetlen gyűjtőponttal működött: postán vagy személyesen egy kőbányai címre, a szeretetszolgálat szociális irodájába lehetett eljuttatni a csomagokat. Aztán 2006-ban már minden megyében volt egy helyszín és a hazai adakozók száma elérte a tízezret, 2010-re pedig minden megyében több helyen, és a főváros minden kerületében létesült gyűjtőpont. A csomagok is egyre szebbek lettek: a szegény sorsú kisgyerekekre gondolók komolyan vették és veszik ma is, hogy „Azt adja, aminek a gyermeke is örülne...”. Időközben számos munkahely, iskola is bekapcsolódott az akcióba, és a csomagok eljutottak külföldre, például Erdélybe, Bőjte Csaba árváihoz. Tavaly tizedik alkalommal érkezett

meg Erdélybe az akció küldeménye, tíz év alatt ez mintegy 20 ezer ajándékot jelentett a fantasztikus helyszínen, a parajdi sóbányában.

A legutóbbi karácsonyi ünnepen, 2015-ben az adományozóknak és támogatóknak köszönhetően több mint 42 ezer cipősdobozt gyűjtött össze a rászoruló gyerekeknek a Baptista Szeretetszolgálat. A segélyszervezet a 12. alkalommal már nyomon követési lehetőséggel hirdette meg az akciót, amelynek központi bázisa a budapesti Deák téren található Cipősdoboz Vár. Legutóbbi megnyitásán, a 2015-ös advent első vasárnapján többek között a kezdeményezés jószolgálati nagykövetei, Mező Misi zenész és Weisz Fanni modell is jelen voltak, majd megérkezett a finn Mikulás.

WEISZ FANNI, A B SZ JÓSZOLGÁLATI NAGYKÖVETE IS RÉSZT VESZ A CIPŐSDOBOZ AKCIÓNÉPSZERŰSÍTÉSÉBEN

A LEGFONTOSABB KEDVEZMÉNYEZETEK:

1. Vidéki városokban élő rászoruló gyermekek, akiknek a nagycsaládosok szervezetein keresztül, nevelőotthonokban osztják szét a dobozokat a szeretetszolgálat munkatársai és önkéntesei
2. Határokon túli rászoruló gyerekek részére több ezer cipősdoboz indul útnak
3. A Látható Szeretet elnevezésű kampány részeként több száz vidéki, valamint fővárosi vak és gyengénlátó gyermek kap ajándékot.
4. Mélyszegénységben élő roma családok gyermekei a roma kisebbségi önkormányzatok közvetítésével

DOBOZOKBA ZÁRT REMÉNYSÉG

2006

A 2006-ban tízesztendős Baptista Szeretetszolgálat egyik legnagyobb és legfontosabb segélyakciójának keretében az akkor még létező Malév repülőgépén jutottak el ajándékcsomagok Erdélybe.

A hegy embervágtá szája sötétén sóhajtott az érkezőre. A bánya bejáratán túl, valahol mélyen odalent, sófalakkal körülvéve hatalmas termekben várta az idő a megnyugvást, a szeretetet, mindazt a békét, amely sokak számára egy érzelem nélküli szó csupán. Mert ezen a világon a hegyek háta indulattal, bűnös gondolatokkal, cselekedetekkel és erőszakkal terhes emberfélét visel magán, a sors pedig időről időre számkivetettséget oszt a legártatlanabbaknak is. Tenni kell ez ellen.

Tenni, adni, még ha gyakran hasztalannak tűnik is a ráeszmélés a jóra. Talán nem hiába minden.

A lomha utasszállító félreejtette szárnyát, majd belecsúszott a felhőbe. Lassan ereszkedtünk lefelé, egy isteni festő segédje széttárta a tájat, s látni engedte a Ma-

ros völgyét. A gép megkereste a szürke aszfaltcsíkot, majd kerekeivel belekapott a leszállópályába. Megérkeztünk.

A Malév a Baptista Szeretetszolgálat Tízezer gyermek karácsonya elnevezésű akciója keretében hatszáz cipősdoboznyi ajándékot szállított néhány nappal érkezésünk előtt menetrend szerinti marosvásárhelyi járatával a Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes otthonaiban élő gyermekeknek. A nemzeti légitársaság és a segélyszervezet a 2004 karácsonyán bekövetkezett szörnyű dél-kelet ázsiai szökőár óta működik együtt. Korábban így vált lehetővé, hogy egy mobil konyhát hozhattak el az Egyesült Államokból, majd a libanoni háború idején gyermekek utazhattak Magyarországra pihenni.

– Negyven helységben közel ezeröttszáz gyermeket gondozunk és nevelünk Erdély földjén, s van egy házuk a Vajdaságban is – mondta Bőjte Csaba, miközben barna csuhájába gyermekek kapaszkodtak, mintha ő volna a boldogság és öröm egyetlen látható, megvalósult lehetősége. – Minden gyermek írt egy levelet: amikor megláttam a nagy papírhalmot az asztalon, nagyon megijedtem, hogy mi lesz ebből? De Isten segítségével minden gyermekünknek adhatunk karácsonyi ajándékot, s most valóban az égből jött a meglepetés...

A Kárpát-medence legnagyobb karácsonyi ünnepségét rendezték meg december 16-án a parajdi sóbányában, több mint száz méterrel a föld alatt, ahol közel ezer bajban lévő gyermek gyűlt össze egész Székelyföldről a hatalmas fenyőfa alatt.

– Ez a legnagyobb katedrális, amit az Isten és az ember együtt teremtett – jegyezte meg Bőjte Csaba. Aztán megkérdeztem, milyen sorsú ifjak élnek otthonaiban.

– Olyan gyermekek kerülnek hozzánk, akiknek szülei képtelenek az ellátásra és elhagyják őket. Ennek oka számos lehet: az apa, az anya elzüllött, vagy megélhetés nélkül marad és ezért elmegy külföldre dolgozni. Minden gyermek döbbenetesen más és más... Olyan anyáról is beszélhetek, akinek nyolc gyermeke született, egyetlen szobában laktak, aztán kiderült róla, hogy súlyos, fertőző tüdőbeteg, s nem alhat együtt a gyerekekkel... Ilyen is van. De a legtöbb gyerek félárva, vagy árva.

– Sok örömet látok, mert egyetlen gyermek sem sír, hanem kacag: s nem csupán a csomag miatt – folytatta mosolyogva a szerzetes. – Mindig azt mondom nekik: nem lehet úgy biciklizni, hogy az ember mindig hátrafelé néz. Mert ha állandóan csak hátra tekint, előbb-utóbb nagyot esik. Hiszem, hogy előttük szép jövő rejlik, csak helyes irányba kell haladniuk tanulással és munkával, sok-sok küzdelemmel. Úgy gondolom, ezt ezek a gyermekek megértik. Láttam olyat, amikor egy erdő leégett, s kopár pusztasággá lett, hamu és pernye borított mindent. De jött az eső és kizöldült a vidék. Valahogy így vagyunk mi is, emberek: életünkben történnek ilyen-olyan tragédiák, de a mindennapok jósága, meleg tavaszi esője után az a fontos, hogy ki tudjunk zöldülni, újjá tudjunk éledni a rosszból.

A múlt sikerei után abban az évben is meghirdette cipősdoboz akcióját a Baptista Szeretetszolgálat: tavaly tizennégyezer ilyen meglepetés talált utat a nélkülöző gyermekek felé, többnyire olyan családokhoz jut el az ajándék, ahol más nem kerülhet a fenyőfa alá. A Tízezer gyermek karácsonya az Operation Christmas Child

A KÁRPÁT-MEDENCE

LEGNAGYOBB

KARÁCSONYI ÜNNEPSÉGÉT

RENDEZTÉK MEG

DECEMBER 16-ÁN

A PARAJDI SÓBÁNYÁBAN

HEGEDŰS ÁDÁM EGY MEGAJÁNDÉKOZOTT LÁTÁSSÉRÜLT KISLÁNNYAL

A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT MUNKATÁRSAI ÉS ÖNKÉNTESAI ORSZÁGSZERTE MÍNTEGY 200 GYŰJTŐPONTON FOGADJÁK AZ AJÁNDÉKOKAT. EZEK LISTÁJA ELÉRHETŐ A CIPOSDOBOX.HU OLDALON, A 1355-ÖS CIPOSDOBOX ADOMÁNYVONAL HÍVÁSÁVAL PEDIG AZ AKCIÓ IDEJÉN 300 FORINTTAL LEHET TÁMOGATNI EGY-EGY CIPŐSDOBOX AJÁNDÉK CÉLBA JUTTATÁSÁT.

2015-BEN A FINN MIKLÁS IS OTT VOLT A MEGNYITÓN

néven ismert nemzetközi mozgalom ötlete alapján született. Az ajándékok – amiket szerencsésebb körülmények között élő gyerekek vagy családok készítenek – színes csomagolópapírba öltöztetett cipősdobozok, amelyek ma már nem csupán sok millió gyermek örömét, hanem a szeretet és együttérzés jelképét jelentik a világban.

– Azt mondjuk a gyerekeknek, ahhoz, hogy ezek az ajándékok hozzájuk eljussanak, Isten segítségével kell. Elsősorban az, hogy a szeretet megérintse az embereket, s ajándék készítésére és küldésére készítse a távoli kedves magyarokat – mondta egy gondozó a szovátai otthonban. Megkérdeztem a kisgyereket: hol szokott állni a karácsonyfa az ünnepen?

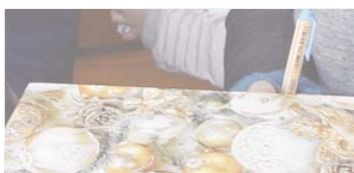
– Hát az asztalon. Ahol tanulni szoktunk. Az ünnep bizonyára jól telik majd. Szeretnék kérni a Jézuskától édességet és tűzoltókocsit. Mit kaptam tavaly? Ó... Kicsi gumicukorkát. Ennyit. Ennyit.

– A tél mindig sokkal több gyereket hoz be, tízen érkeztek az utóbbi napokban – folytatta a gondozó. – A tegnapi eset: az édesanya utcára került a gyerekekkel együtt, mert az apa elhagyta őket. Takarítónő volt, s befogadtuk, azóta közöttünk van, s kezd lélekben megerősödni. Egy másik asszony férje alkoholista lett, s több hetes vasútállomáson alvás után hoztuk el a gyermekével együtt.

– Azt látom, hogy kritikus helyzetben nyitottabbak az emberek Isten felé – mondta Szenczy Sándor lelkész, a Baptista Szeretetszolgálat vezetője. – Akik meg tudnak maradni a hitben, nem zuhannak vissza, de akik csak megerősödnek, elmennek tőlünk, s azt hiszik, boldogulnak maguk is, gyakran visszaesnek korábbi helyzetükbe. Nagyon sokáig tilos volt Magyarországon a hitet hívni támogatásul a hajléktalanok és más rászorultak érdekében, pedig a hit igenis segít. Itt nem valamelyik felekezetről van szó, hogy valaki baptista, katolikus, vagy éppen evangélikus... Rendkívüli szabadulásokat láttam, és sok éves tapasztalatom mondatja ki: hit nélkül nagyon nehéz a küzdelem.

Egy-egy ajándékkal teli cipősdoboz nagyon sok jólelkű ember kezén megy keresztül. Megfogja az adakozó szülő vagy a kisgyermek, megkapják a segélyszervezet munkatársai, egy raktárba kerül, majd útnak indul, a távolban átadják valakinek, és a történet végén a szeretet, amit valahol becsomagoltak, boldogságot okoz egy gyermeknek. Hétmillió doboz járja útját a világon, miközben háborúk és éhínség tizedeli a Föld lakóit.

A hegyek és síkságok háta indulattal, bűnös gondolatokkal, cselekedetekkel és erőszakkal terhes emberfélét visel magán, a sors pedig időről időre számkivetettséget oszt a legártatlanabbaknak is. Tenni kell ez ellen. Tenni, adni, még ha gyakran hasztalannak tűnik is a ráeszmélés a jóra. Talán nem hiába minden.

„Az évek hosszú sodrásában, mint folyóból kiálló szikla, úgy vált parancssá bennem a gyermekekért való tenni akarás vágya. A Baptista Szeretetszolgálat misszióinak távoli helyszínein, a nyugat-szaharai sivatagtól a koszovói hegyeken át a vietnámi őserdőig mindig a gyermekek hálás és szeretettel teli tekintetét kerestem, mert tudtam és tudom, ezért érdemes élni, vállalni az esetleges veszélyt és a lemondást, mindent, amit akadályként gördíthet elénk a holnap. Mert nincs, nem lehet ennél szebb ajándék. Sokan vannak közöttünk olyanok, akik mindenüket, talán még az életüket is gondolkodás nélkül feláldoznák azért, hogy ha csak egyetlen pillanatra is, de gyermekük szemében ilyen fényt lássanak megcsillanni. Sok kérdés, esetenként kétségbeesés, harag boríthatja homályba lelküket, ha e vágyukat, céljukat nem láthatják megvalósulni. Ha nem látják ennek az esélyét.

Bízom benne, hinnem kell abban, hogy egyszer mindenki megláthatja a Fényt.”

SZENCZY KATALIN

ÖRÖKBE- FOGADÁS: EGY MÉLTÓ ÉLET AJÁNDÉKA

AZ ÖRÖKBEFOGADÁS LEHETŐSÉGE MAGYARORSZÁGON MÉG MINDIG NEM ELÉGÉ ISMERT

2015

A Baptista Szeretetszolgálat az Emberi Erőforrások Minisztériumától 2013. június 6-án megkapta a működési engedélyt a nyílt örökbefogadás közvetítésére. A nyílt örökbefogadást elősegítő magánszervezetek szolgáltatása működési engedélyhez kötött tevékenység, melynek feltétele egy felkészítő tanfolyam elvégzése. A Baptista Szeretetszolgálat részéről kilenc munkatárs vett részt a tanfolyamon és szerzett tanúsítványt. Magyarországon jelenleg hét civil szervezet foglalkozik azzal, hogy családban nőhessenek fel azok a gyermekek, akiket a szülő bizonyos okok miatt nem tud, vagy nem akar felnevelni. Az örökbeadás lehetősége ma Magyarországon még mindig nem

elégé ismert és elfogadott sem a társadalom, sem a válságterhes anyák előtt, pedig az, ha megadjuk az esélyt egy méltó élethez, nem csak a gyermek és a befogadó család, hanem az örökbeadó anya jövőjét is kiteljesítheti. Az itthoni civil szervezetek közül a „legfiatalabb” a Baptista Szeretetszolgálat örökbefogadási csoportja, amelynek a vezetőjével, Szenczy Katalinnal beszélgettem.

Mit gondolsz, miért ilyen nehéz ma Magyarországon az örökbefogadásról beszélni, vagy elérni azokat az anyákat, akik nem tervezett gyermeket várnak?

Úgy látom, a lányok nem tudnak arról a lehetőségről, hogy ne az abortuszt

A GYERMEKI SORSOK JOBBÁ TÉTELE KÖZÖS FELELŐSSÉGÜNK

NEKÜNK AZ A TAPASZTALATUNK,
HOGY AZ ÖRÖKBEADÁS ESÉLYÉRŐL
SZINTE AZ UTOLSÓ PILLANATIG
NEM IS TUDNAK

válasszák, hanem az örökbeadást. Az a tapasztalatunk, amikor megtudják, hogy teherbe estek, az első elérhető információ számukra az, hogy „vetesd el a babát, és utána minden mehet tovább úgy, ahogyan volt”. Nem jutnak gyors tájékoztatáshoz a krízishelyzet ellenére meglévő lehetőségekről. Nekünk az a tapasztalatunk, hogy az örökbeadás esélyéről szinte az utolsó pillanatig nem is tudnak.

Miként érhetnek el benneteket a lányok, illetve ti a lányokat?

Egyrészt a honlapunkon keresztül, másrészt sok szociális intézményünkbe kerülnek olyan lányok, akik élethelyzetük miatt kérnek segítséget a Baptista Szeretetszolgálattól, és már kismamaként érkeznek oda. A kórházaktól nem nagyon kapunk hívásokat, hiszen ők a nagyobb örökbefogadó szervezetekkel már kapcsolatban állnak.

Milyen módon tudtok ezeknek a lányoknak segíteni?

Sokféleképpen. Ha segítséget kérnek tőlünk, meglátogatjuk a lányt és beszélgetünk vele. Ekkor gyakran derül ki,

hogy titkolt a terhesség, így őt igénye szerint valamelyik anyaotthonunkban tudjuk elhelyezni teljes ellátás mellett. Fontos, hogy ezeket a kismamákat a szülés utáni időben sem küldjük el, bármeddig az otthonban maradhatnak. A terhesség ideje alatt segítünk mindenben, nőgyógyászati és védőnői gondozást is kapnak. Gyakran elvégezzük a 4D-s ultrahangvizsgálatot, amely jelentős segítség a kismamának és az örökbefogadónak is. Előfordult már, hogy meghatározott időre albertet fizettünk egy családnak, de nem egyszer élelmiszersomagot is adtunk már. Tehát mindennel megpróbálunk segíteni, amely része a szeretetszolgálat tevékenységének. Arra is volt már példa, hogy a fiatal lány a szülés után egyik oktatási intézményünkben tanulhatott.

Találkozhat az örökbeadó anya és a befogadó pár?

Természetesen, azonban ennek gyakorisága az örökbeadón múlik, ám egy alkalommal mindenképpen találkozniuk kell a procedura során. Az elhelyezésnél fontos szempontnak tartom, hogy a kisgyerekeknek hol, melyik családban lenne a legjobb helye. Tehát nem csak arra törekszünk, hogy a gyermek tartós elhelyezése megoldódjék egy családban, hanem sokkal inkább gyermekmentésben gondolkodunk. Ezért tartom megkerülhetetlennek a személyes ismerkedést az örökbeadó anyával és az örökbefogadó családdal: maga a döntés sem könnyű, és beszélni is nehéz róla. Segítség ez, mert megismerheti a kismama, hogy kinek adja a babáját, így az elengedés és a feldolgozás könnyebb lehet.

Milyen módjai léteznek az örökbeadásnak?

Van zárt és nyílt, de a civil szervezetek csak nyílt örökbeadással foglalkozhatnak. A Gyermekvédelmi Szakszolgálat (Tegyesz) mindkét típus szerint eljárhat. A nyílt örökbeadás azt jelenti,

hogyan az örökbeadónak és az örökbe-fogadónak mindenképpen találkoznia kell. Ezen túl mindkét fél összes adata a másik által ismert, maga az ügyin-tézés mindig a gyámhivatalnál zajlik, ahol jelen van a kismama, az örök-befogadó, a hatóság és mi, mint civil szervezet. Zárt örökbefogadás esetén egyik fél sem tud a másíkról semmit, az adatokat titkosan adják meg a gyám-hivatalnak.

Ha az örökbeadó anya látni szeretné a gyer-mekét időnként vagy tudni szeretne arról, miként alakul az élete, megvan erre a lehe-tősége?

A nyílt örökbeadásnál évente egyszer a Baptista Szeretetszolgálaton keresz-tül kérhetnek tájékoztatást az örök-beadók a gyermekről, és ezt általában meg is szokták tenni. Ekkor az örökbe-fogadó fotókat és pár sort küld a ba-báról, mi pedig továbbítjuk azt. Aztán 16 évesen az örökbeadott gyermeknek joga van megkeresni a vér szerinti szü-leit akkor, ha az örökbeadási tárgyalá-son az örökbeadó hozzájárul ahhoz, hogy a gyermeknek kiadhatóak legye-nek az adatai.

Ki vizsgálja és miként, hogy ki lehet örök-befogadó?

Csak a Tegyesznek van joga ehhez, azaz hozzánk már csak jogerős hatá-rozattal érkehetnek az örökbefogadó szülők. Ehhez pszichológiai és orvosi vizsgálatokon kell átesnie a párnak a környezettanulmányon kívül, és csak utána válhatnak potenciális örökbefo-gadóvá.

Sokan lennének örökbefogadó szülők?

Igen, nálunk jelenleg mintegy 180 pár vár gyermekre, a Gyermekvédelmi Szakszolgálatnál azonban ez a szám nagyobb, ott 4-500 ilyen párról tud-nak. Van egy törvény szerint megha-tározott korhatár, amely fölött nem adható egy gyermek a családba, ez a 45 év. Azaz a befogadott gyermek és

a szülő között nem lehet több, mint 45 év a korkülönbség. Mivel azonban a várakozási idő akár 4-5 év is lehet és sokan csak későn, 40 éves koruk körül jelentkeznek, őket sajnos nem tudjuk mindig felvenni a listára.

Úgy tudom, hogy az örökbefogadásra kész szülő meghatározhatja, kit szeretne magá-hoz venni. Miként működik ez a gyakorlat-ban?

A jelentkezéskor egy több pontból álló kérdőívet kell kitölteni. Örömteli meg-tapasztalás azonban, hogy az örökbe-fogadók közül sokan, akik korábban adott feltételhez ragaszkodtak, miu-tán meglátták a babát, megváltoz-tatták véleményüket. Mert látnak egy eleven, mozgó kis életet, akit régóta várnak és végre magukkal vihetnek. Tehát a találkozás pillanatában felül-íródnak a korábbi elvárások.

HONLAP:

[HTTP://SEGELY.BAPTISTASEGELY.HU/OROKBEFOGADAS/INFORMACIOK-OF](http://segely.baptistasegely.hu/orokbefogadas/informaciok-of)

TEHÁT NEM CSAK ARRÁ TÖREKSZÜNK,
HOGY A GYERMEK TARTÓS ELHELYEZÉSE
MEGOLDÓDJÉK EGY CSALÁDBAN,
HANEM SOKKAL INKÁBB
GYERMEKMENTÉSBEN GONDOLKODUNK

70

2010

KÜLDETÉS A SÓHAJOK ORSZÁGÁBAN, KÉT LÁBON JÁRÓ BOMBÁK KÖZÖTT

Miközben a kabuli leszállópálya felé ereszkedik a repülőgép, nézem a kopár hegyeket, a még magasról is nyomasztó külvárosi negyedeket, a kevés, szinte erődítménnyé alakított, viszonylagos jólétet idéző szállodát. Egy iráni utazó leírása jut eszembe: Mohsen Makhmalbaf szerint Afganisztánban nincsen semmi kívánatos. Afganisztán nem szép leányka, aki megdobogtatja számtalan kérőjének szívét. Balszerencséjére inkább néz ki elesett öregasszonynak, s aki közelebbi kapcsolatba kívánna kerülni vele, az legfeljebb arra számíthat, hogy egy haldokló kínjait veszi a nyakába.

havas bércei mellett –, gondolatban felidézem a múltat. Az afgánok (pasztuk, tadzsikok, hazarák, üzbegek) már alig emlékezhetnek arra, milyen volt az élet háború nélkül. Hogy mi vezetett el ideig.

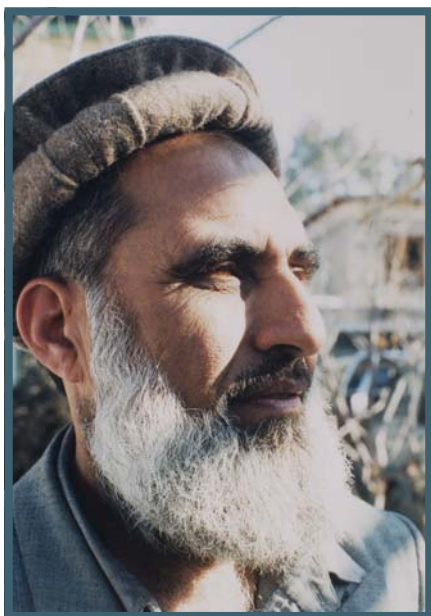
Most hagyjuk a nagyon régi – és elbukott – brit inváziót, maradjunk a szenvedés azon fejezeténél, amikor 1979-ben Babrak Karmal bejelentette, hogy elődjét, Hafizullah Amint a forradalmi törvényszék halálra ítélte. Karmal ezután a Vörös Hadseregtől baráti segítséget kért (ha erről a Magyarországon 1956-ban kitört szabadságharc egyik hasonló eseménye jut valakinek az eszébe, az nem a véletlen műve), majd a szovjet megszállás, illetve az oroszok elleni háború több száz falut tett a földdel egyenlővé. A támadók hatszáz-ezer katonát vetettek be, harmincezer sosem tért haza.

A szovjetek ellen harcoló mudzsahedek száma hatvan- és kétszáz-ezer között váltakozott. Az a háború egészen 1989-ig tartott, s a Vörös Hadsereg, illetve az afgán kommunisták csupán az ország húsz százalékát tudták ellenőrzésük alatt tartani. Ám ahol ott voltak, gyilkoltak, ezért törvénytörő lett a szélsőséges iszlám mozgalmak erősödése és a nemzetiségek közötti ellentétek kiéleződése. Az oroszok hazatérését törzsi háborúk sora követte, amelynek során Kabulban például egész negyedek váltak kísértetvárossá.

Jöttek tehát a tálibok, tőlük a köznép a harcok befejezését, a káosz és a korrupció megszüntetését remélte. Ők Karmal utódját, Nadzsibullahot egyszerűen felakasztották egy kabuli rendőrségi bódé tetejére, s ezzel megadták az alaphangját mindannak, ami következett hét esztendő uralmuk alatt. Tömeges és nyilvános kivégzések kezdődtek: Kabulban többnyire a

Már régen, valamikor 2002 elején, a New York-i felhőkarcolók leomlását követően történt, hogy ukrán pilóták vezették azt a tehergépet, amivel a Baptista Szeretetszolgálat a magyarok segélyszállítmányát repítette el a tálib rezsim bukása után feleszmélni látszó, romos országba. A szovjet légi-erő katonái afgán kanyarnak nevezték el annak idején azt a manővert, amire rákényszerültek a pilóták Kabul fölött: több ezer méterről nagyon szűk körökben veszítették a magasságot, így akkor szinte belezuhantunk a városba. Erre a föld-levegő rakéták miatt volt szükség, mert senki sem akart lángoló hajtóművekkel landolni és felrobbanni. Most már repülnek menetrendszerű gépek is, a harcok csillapodásával Delhi és Dubai felé indultak el nemzetközi viszonylatú járatok. De a felszállással még mindig vigyáznak: amikor a gépek teljes elsötétítés mellett emelkednek a város fölé, még a szárnyak végén sem égnek a jelzőfények, az utasok pedig vaksötétben számolják a másodperceket addig, amíg biztonságos magasságba nem ér a repülőgép. Hiába, még mindig a sóhajok városa ez.

Amikor útnak indulunk a Salang-hágó felé – ahol egykor a szovjet hadsereg szétlőtt harckocsijai jelentették a legfőbb látnivalót a Hindukus-hegység

AFGANISZTÁN BÜSZKE NÉPEK HAZÁJA

futballpályán, a felső kapufára akasztották fel az iszlám törvények ellen vétkezőket, a nőket ugyanezért a kezdőkörben kövezték meg, másokat egyszerűen szitává lőtték. (A kivégzéseket többnyire telt ház előtt rendezték meg, a focimeccseken alig lézengtek néhányan, mondta nekünk egy taxisofőr.) Tilos volt a tánc, a zene, az Afganisztánban annyira kedvelt sárkányeregetés, egy halálos ítélethez elegendő volt, ha két igazhitű megvádolt ugyanazzal a harmadik személlyel.

Eközben elkezdődtek a hegyek között a terrorista kiképzések, folytatódott az ópiumtermesztés, bár fogyasztását a tálibok tiltották. Aztán következtek az Egyesült Államok területén elkövetett – az egykori CIA-ügynök Oszama bin Laden nevéhez köthető – merényletek, megkezdődött a terroristaellenes hadjárat névre keresztelt világprogram, s Maszudot, az Északi Szövetség parancsnokát győzelemhez segítette az amerikai katonai támogatás. Igaz, őt magát egy kamerába rejtett pokolgéppel megölték, de személye legendává vált: ma is ott függ a fényképe nagyon sok helyen.

Az amerikai beavatkozás elején a húszmillió Afغانisztán egy lakosára 80 dollár GDP jutott, tízből nyolcan analfabéták, heten alultápláltak voltak. Egymillió ember élt az utcán, a lányok három százaléka látott iskolát belülről. A Nyugat tehát nekilátott megváltoztatni a szinte megváltoztathatatlan. Az ország 2002 és 2011 között például több mint 40 milliárd dollárnyi segélyben részesült, de az összeg felét a helyi hadsereg és rendőrség kiképzése és felgyerzése emésztette fel.

Elsősorban rájuk vár a feladat, hogy szavatolják a biztonságot a NATO kivonulását követő korszakban: 2011 után több lépcsőben több mint 100 ezer amerikai és sok más ország katonáit,

közöttük magyarokat is kivonnak az országból. Anders Fogh Rasmussen, a NATO főtitkára úgy fogalmazott, hogy az amerikai csapatok kivonulását nem úgy kell elképzelni, hogy ők majd távoznak, aztán „leoltják maguk mögött a villanyt”. Ott jártunk idején a biztonsági helyzet eléggé viszonylagosnak volt mondható. Sőt, sokan attól rettegtek, hogy megismétlődik, ami a szovjet kivonulás után történt. Jónéhány éve egyszer megittam Kabulban egy teát Rahim Sirzai afgán külügyminiszter-helyettessel, ő akkor azt mondta a nyugati beavatkozásról: „Idejöttek, hogy eltávolítsák az al-Kaidát és a tálibokat. Remélem, nem állnak meg félúton”.

Vajon megálltak, és visszafordultak? Ezt a jövő, a történelem dönti majd el.

Térjünk vissza a kabuli repülőtérre, ahol két amerikai katona ácsorog látványlag hanyagul, de azért gépkarabélyokat szorítva egy páncélozott terepjáró mellett. Nem messze tőlük egy feketebe öltözött, elkendőzött arcú férfi, valamelyik jól fizető biztonsági cég fegyverese figyeli az érkezőket. Akik között a hazatérő afgánok mellett jól felismerhetőek a szabadságos katonák, vagy a segélyszervezetek önkéntesei. Előbbiek hiába vannak civil ruhában, a felnyírt haj, a tetoválás, a „militaris” hátizsák éppen annyira jellegzetessé teszi megjelenésüket, mint ha egyenruhában lennének. Látok néhány fiatal: missziós munkára jöhetnek, gondtalanul csevegnek, mint ha piknikre érkeznének. Nézem vidám ábrázatukat, és megjegyzem magamban: ezek tényleg azt hiszik, hogy megválthatják itt a világot.

Pedig ezt a világot nemhogy megváltani, túlélni sem könnyű. A Baptista Szeretetszolgálat feladatát harmadmagammal próbáljuk végrehajtani, Kabulból Pul-i-Khumriba tartunk, ami-

SIKLÓSI GÁBOR MENTŐÁPOLÓ (JOBBRA) ÖNKÉNTESKÉNT VÁLLALT FELADATOT A SEGÉLYSZERVEZET AFGANISZTÁNI PROGRAMJÁBAN

ELŐBBIEK HIÁBA VANNAK
CIVIL RUHÁBAN, A FELNYÍRT HAJ,
A TETOVÁLÁS, A „MILITARIS” HÁTIZSÁK
ÉPPEANNYIRA JELLEGZETESSÉ
TESZI MEGJELENÉSÜKET,
MINTHA EGYENRUHÁBAN LENNÉNEK

EGY A LÉNYEG:

A HELYI SEGÍTŐKNEK NEM KELL

PONTOSAN TUDNIUK, MIKOR

ÉS HOVÁ ÉRKEZÜNK,

CSAK ANNYIT KELL AZ ORRUKRA

KÖTNI, AMENNYIT

FELTÉTLENÜL MUSZÁJ.

A MUNKATÁRSOK A BIZTONSÁGI HELYZET
ROMLÁSA UTÁN KÉNYTELENEK VOLTAK
A KATONAI BAZIS „VENDEGSZERETETÉ”
IGÉNYBE VENNİ

hez keresztül kell vágnunk a hírhedt Salang-hágón. Szóba került, hogy elrepülünk egy helyi járáttal Mazari-Sarifig, s onnan tesszük meg az utat gépkocsival. Egy a lényeg: a helyi segítőknek nem kell pontosan tudniuk, mikor és hová érkezünk, csak annyit kell az orrukra kötni, amennyit feltétlenül muszáj. És ez nem bizalmatlanság kérdése, egyszerűen kötelező önvédelem. Ha egy fizetett afganisztáni alkalmazott családját megfenyegetik, nyilván kiadja az érkező (és esetleg elrabolható) nyugatit, és ezen nem is lehet csodálkozni. Tehát amikor piros Rescue24 feliratú egyenruhánkban kimasírozunk a repülőtér várójából, s beülünk a ránk váró Toyotába, sofőrünk csak akkor tudja meg, hogy hét-nyolc órás út vár rá Baglán tartomány fővárosáig. Nyel egyet és a pedálra tapos, mi pedig bízhatunk a szerencsés megérkezésben.

Kabul után egy ideig sík a vidék, a szegénység életképeit csak az elmúlt háborúkból ott maradt roncsstemetők

tarkítják némiképp. Aztán egy óra múlva elérjük a Salang-hágót, közepén egy hosszú és sötét alagúttal. A szovjet invázió idején a közeli Pandzsír-völgy mellett itt voltak a legsúlyosabb harcok, mert a hágón át húzódott a szovjetek fő utánpótlási vonala Kabulig. A mudzsahedek hegyi rejtékhelyeikről eredményesen tudták támadni a szovjet konvojokat. A falvak lerombolása és a sorozatos orosz offenzívák elnéptelénítették a vidéket, a lakosság a magas hegyek között, barlangokban keresett menedéket, vagy messzire menekült.

Sok embert mostanában sem látni erre felé. De katonai konvojt igen, csak a haditechnika és a felségjelzés más és más.

Hiába igyekszünk, sötétedés előtt nem érjük el a bázist, a magyar Tartományi Újjáépítési Csoport állomáshelyét, ahol kis csapatunk szállást kapott. Pedig a sötétől félni kell. Nem tudni ugyanis, hogy a fegyveres, aki a kocsit megállítja, melyik oldalon áll. Pontosabban melyik oldalon áll – éppen. Hírlik, hogy aki délelőtt a kormány rendőre, este már tálib gerilla, vagy egyszerűen útonálló. Az sem jelent semmit, ha zöld rendőrautót látni, mert ott jártunk előtt kevéssel több ilyen kocsit is elraboltak egy fegyveres összetűzés során Pul-i Khumriban.

Különösen a pastu területek veszélyesek. Sofőrünket korábban megállították, s ugyan életben maradt, de a kocsijától megszabadították. Ilyen és hasonlóan kellemes emlékek történetek felidézése mellett figyeljük, ahogy a fényszórók csíkját elnyeli a sötétség a helyenként alig járható úton. Végül háromszor állítanak meg, egy csapat vezetője az útleveleinket is elszedi, de a papírokat végül visszaadja és tovább inti járművünket. Az, hogy megkönnyebbülten érjük el a katonai bázist csak tapintatos megidézése a valóságnak.

Szigorú ellenőrzés következik a kapuban, majd rövid eligazítás során tudtják velünk, hogy a környéken egyre nagyobb a bizonytalanság. Egy sátorban kapunk ágyakat magunk alá, majd megmutatják, hol a bunker, ahová riadó esetén futni kell. Nem ez az első ilyen utam, ezért láthatatlan érzékelőim azonnal jelzik a kimondatlan, ki-tapinthatatlan feszültséget.

A tartomány fővárosában, Pul-i Khumriban gyorsan kiderül: ha magunkban előre titkon eltűloztuk volna a veszélyt, sokat nem tévedünk. Egy merénylő felrobbantja magát a mecset közelében hét szerencsétlent rántva magával a halálba, további tizenheten megsebesülnek. Az eset a várostól és a magyar bázistól húsz kilométerre északra fekvő Haszantal faluban történik a reggeli órákban. A támadó akkor határozza el magát, amikor a mecsetből távozó hívők egymást köszöntik a kezdődő muszlim áldozati ünnep (í dal adha) alkalmából. A halottak között van két rendőrparancsnok is. Egy másik merénylőt sikerül elfogni még mielőtt felrobbantja magát, a helyi rendőrség pedig a „béke ellenségeit” teszi felelőssé a történetekért.

Az afganisztáni illetékesek gyakorta ezt a kifejezést használják a tálib lázadókra.

Rövidesen hívnak minket otthonról: Szenczy Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat elnöke tudni akarja, nem történt-e bajunk, nem jártunk-e a közelben. Pavelcze László, a humanitárius szervezet vészhelyzet-kezelési igazgatója, kis csoportunk vezetője megnyugtatja, hogy minden rendben. Ő egyébként nem kockáztat feleslegesen. De én magamról tudom: sokszor rosszabb másért aggódni, mint ott lenni a helyszínen. Így vélhetően a robbantás híre is hozzájárul ahhoz, hogy Szenczy Sándor egy lábon kihordott

szívrohammal a kórházban köt ki, így fordul a kocka, és mi aggódunk érte.

Egy nappal később kiderül, hogy a mecsetnél történt merénylet csak beharangozója volt egy sorozatnak: az újabb robbantásban egy helyi rendőr meghal, öt társa pedig megsebesül Pul-i Khumriban, öngyilkos akció során. Az egész úgy kezdődik, hogy három „öngyilkos mellényt”, azaz bombát viselő fegyveres megpróbál bejutni egy törzsi vezető házába. A második emeletet próbálják elérni, de az épületet őrzők védekeznek és tűzharc alakul ki. Erre az egyik támadó felrobbantja magát, a másik kettő elmenekül. Összesen hat rendőrt sebesítenek meg a Kalasnyikov-lövedékek, egyikük később belehal sérüléseibe. A ház gazdája, Mullah Alam azt mondja, törzsi vezetőkkel és rendőrökkel találkozott a házában, amikor meghallotta a lövéseket, majd a robbanást. Egy szemtanú arról beszél, hogy az öngyilkos merénylő testrészei teljesen elborították a helyszínt.

Jó reggelt, Afganisztán!

De nekünk azért végre kell hajtani egy feladatot, amiért odamentünk, legalábbis mindent el kell követni ezért. Pavelcze László folyamatosan egyeztet a szervezet helyi segítőivel. Mennénk a tartományi kórházba, hogy folytassuk a már elkezdett képzési programot, s vinnénk három félautomata defibrillátort is. Partnereink először a muzulmán ünnepre hivatkozva kérnek időt, de aztán később teljesen egyértelműen kiderül: félnek.

Bepakoljuk a defibrillátorokat, felsorakozunk a bázis kapujánál egy motozásra (rejtély, hogy ez kifelé menet miért fontos?), majd keresztülautóozunk a vigasztalan látványt nyújtó városon át a kórház felé.

De ott nem oktatásra várakozó, leendő

egészségügyi személyzet fogad minket, hanem egy férfi, aki nyúzott arccal azt mondja: tudomásuk szerint húsz öngyilkos merénylőt küldtek a tálibok a körzetbe, közülük eddig hárman robbantották fel magukat, tizenheten tehát még „alszanak”, azaz várnak és célpontot keresnek.

A kórházi vezetőnek nem kell sokáig magyaráznia. Világos, hogy ha három nyugati érkezik és oktatni kezd kéttucatnyi helybélit bármire egy teremben, nos, annál jobb célpont kevés akad. A katonai egységek támadásához páncéltörő eszközökkel felszerelt harci egységekre van szükség, de a korszerű amerikai járművekben nem sok kárt tesz egy öngyilkos merénylő. Ám védtelenségünket kihasználva címlapra kerülhet bárki, a családját pedig megjutalmazza a tálibok. A kórházi vezető kereken kijelenti, nem mer a közelünkbe jönni, pláne nem részt venni egy több napos oktatási programon senki. Így aztán otthonról el sem indultak a kórházba, amelynek semmilyen védelme nincs, bárki bármikor bejöhet.

Ezek után nincs mit tenni, átadjuk a három készüléket, elvégezzük a szükséges adminisztrációt, majd elmenőben még megnézzük a kórház udvarán a magyar adományokból származó mentőautót, amely mellett egy ember söpröget. Eredetileg összesen három ilyen járművet hoztunk Magyarországról, egyet lemosva látunk az udvaron, egy másik az utakat járja, a harmadikat azonban akkorra már kilőtték.

Visszatérünk a bázisra. Másnap reggel felnézek az égre, figyelem a köröző Apache harci helikoptereket, s magasan felettük még egy pilóta nélküli Predator-repülőgépet is látni vélek. Nem hivatalosan azt tudjuk, hogy a hegyek mögött támadáshoz összegyülekezett gerillákat lőnek. Egy álló délelőtt nézem, ahogy felváltva eltűnnek a távolban, majd visszatérnek ismét. Nem tudom, mit sikerül elérniük, de hogy nem támadnak meg minket később, az biztos. Ehelyett kitor a homokvihar, szemünk, szánk tele lesz ezzel az átokkal. Arra gondolok, ilyenkor vélhetően nem lehet valami hatásos a légi támogatás, de a véleményemet bölcsen megtartom magamnak.

A tartomány, ahová 2006-ban érkeztek a magyarok, sokáig az ország egyik biztonságosabb vidékének számított, de nagyjából 2009-ben a dolgok rosszra fordultak. Ennek elsősorban két oka volt: egyrészt a délen zajló hadműveletek északra „tolták” a lázadók egy részét, másrészt Baglánon keresztül húzódik Kabulig a NATO egyik fő utánpótlási vonala. A kormányerők a tartomány legalább egyharmada felett 2011-ben elveszítették az ellenőrzést, a főútvonalakon közlekedő katonai konvojokat, a rendőrállomásokat rendszeresen megtámadták a tálib lázadók.

Na, de itt álljunk meg egy pillanatra. Kik ők tulajdonképpen? Nagyrészt pas-

tu nemzetiségű mudzsahedek, azaz olyan iszlám harcosok, akik a „hitetlen” betolakodókkal szemben védik a hazájukat. Ez az ő nézőpontjuk. Ettől persze lehet őket terroristának nevezni, csak nincs sok értelme, mert magunkat csapjuk be. És nem adják fel, főként nem azért, mert tudják, a NATO kivonul az országból. A Hindukus mentén minden ház, minden falu egy-egy erőd, az itteniek életének természetes együtt járója a fegyveres összetűzés, a bosszú. Ám ha idegen tör be közéjük, képesek összefogni: mint tették az oroszok, s teszik az amerikaiak, vagy a NATO-koalíció ellen. De ha ez a külső fenyegetés megszűnik, az évszázadok óta létező etnikai feszültség robban, ismét egymás torkának eshetnek a különböző népcsoportok, elsősorban a pastuk és velük szemben a többiek. Ezért sokan úgy vélik, Afganisztán mint állam élhetetlen. Létezik megoldási javaslat Pastuisztán létrehozására Afganisztán déli és Pakisztán északi részéből, a tadzsikokat és az üzbégeket pedig hozzá lehetne csatolni az anyaországukhoz. Ehhez azonban nincs meg a világpolitikai akarat.

Mi lesz jövő? Nagy kérdés ez. Tény, hogy Afganisztán geopolitikai helyzete nagyon fontos az Egyesült Államok

NEM HIVATALOSAN AZT TUDJUK,
HOGY A HEGYEK MÖGÖTT
TÁMADÁSHOZ ÖSSZEGYÜLEKEZETT
GERILLÁKAT LŐNEK

számára Közép-Ázsiában, Oroszország, India és Kína sarkában. De azt nem nehéz elképzelni, mit érezhet Afganisztánban az, aki ilyen-vagy olyan módon részt vállal a nyugati jelenlétből és tolmácként, kormányzóként, katonaként, rendőrként, sofőrként hitt és hisz abban, hogy a jövő biztonságos lesz. Félnek, mert a példa időben nincs messze. Miután az oroszok kivonultak az országból, az ellenük harcolók mindenkit igyekeztek megölni, aki az ő szemükben lepaktált az ellenséggel. Mindegy, hogy az éhenhalás elleni egyetlen reményében tette ezt vagy esetleg meggyőződésből, szimpátiából.

Amikor sofőrünk kitesz minket a kabuli repülőtér előtt, még megjegyzi: „Ti elmentek, de mi itt maradunk”. Még mindig kopog a fejemben ez a mondat. Mi elmegyünk, s ő, ők maradnak.

A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT

AFGANISZTÁNBAN

A segélyszervezet juttatta el a magyar állam első segítségét az országba az Amerika-ellenes terrortámadás, a nemzetközi beavatkozás kezdete, illetve a tálib rezsim bukása után, majd 2006-ban több észak-nyugati tartományban az esőzés okozta áradás és a kialakult humanitárius katasztrófa-helyzet enyhítésére sürgősségi és általános orvosi ellátásért valósított meg programot. Nagy mennyiségű gyógyszert és gyógyászati eszközt is szállítottak a helyszínre. Egy évvel később kezdődött és 2008-ig tartott a bábaasszonyok képzése Baglán tartomány fővárosában. Afganisztánban az akkori állapot szerint a szüléseknek mindössze 14 százalékát vezette le szakképzett szülésznő, vagy orvos. Ezért a Baglánra vonatkozó Tartományi Fejlesztési Terv az egészségügy területén első célként fogalmazta meg a csecsemő- és gyermekágyi halandóság csökkentését, valamint prioritásként jelölte meg az oktatási központok létesítését, felszerelését. A Baptista Szeretetszolgálat szervezésében megvalósított program eredményeként 22 afgán nő vált alkalmassá a szülésznői feladatok ellátására, és tért vissza hazájába, hogy női munkaerőként dolgozzon a magas csecsemőhalandóság visszaszorítása érdekében. A program végén a hallgatók akkreditált diplomát

kaptak, amely lehetőséget adott nekik arra, hogy bármely afganisztáni egészségügyi központban szülésznőként helyezkedjenek el.

Baglán tartományból öt afgán férfi érkezett 2009 szeptemberében Magyarországra, hogy egy másfél hónapos intenzív képzésben vegyenek részt. A hallgatók készség szintjén sajátították el az újraélesztést, a szúrt és lött sebek, valamint a hazájukba gyakran előforduló akut betegségek ellátását. Megtanultak EKG-vizsgálatot végezni és szülést levezetni. Kiválasztásuk során alapfeltétel volt, hogy rendelkezzenek bizonyos fokú egészségügyi képzettséggel, s legalább alapszinten értsenek angolul. A másfél milliós, mintegy húszezer négyzetkilométer területű tartományban az akkori felmérések szerint csak hatszáz doktor dolgozott, döntő többségük általános orvos volt, tehát például sebésziük, alatóorvosuk, mentősük szinte egyáltalán nem akadt. A program sikeres lebonyolítása után a hallgatók átvették nemzetközi mentőtisztai diplomájukat. A segélyszervezet később három új, négykerék-meghajtású, jól felszerelt mentőautót juttatott el a tartományba, ahol több turnusban egészségügyi képzéseket is szerveztek.

AFGANISZTÁNBAN
AZ AKKORI ÁLLAPOT SZERINT
A SZÜLÉSEKNEK MINDÖSSZE
14 SZÁZALÉKÁT VEZETTE LE
SZAKKÉPZETT SZÜLÉSNŐ
VAGY ORVOS

A LEGSZEGÉNYEBBEK KÖZÖTT

A szomszédos Ukrajnában közel egymilliónyian menekültek el és nélkülöznek a háború miatt. A Baptista Szeretetszolgálat naponta meleg ebédet oszt a kárpátaljai rászorulóknak: minden 300 Ft-os adomány egy tál ételt jelent ott.

A Karitatív Tanács öt tagszervezete – a Baptista Szeretetszolgálat, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, a Katolikus Karitás, a Magyar Vöröskereszt, a Magyar Református Szeretetszolgálat, valamint a hozzájuk csatlakozott Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség, a Johannita Segítő Szolgálat és a Szent Lukács Görögkatolikus Szeretetszolgálat – 2015 júniusában nyolc kamionból álló szállítmányt juttatott el Ukrajnába, négy járműszerelvényt Kárpátaljára, négyet pedig a Kárpátokon túli területekre. A gyűjtés egy hasonló szállítmány célba juttatásáért azóta is folytatódik.

De nem csak határainkon túl van szükség a segítségre. A segélyszervezet gyermekétkeztetési programja egy rászoruló kisgyerek minőségi étkeztetését biztosítja. A tevékenység rendkívül szerteágazó. A teljesség igénye nélküli felsorolásban: 2014-től működik a seregélyesi népkonyha, a katolikus egyházzal együttműködve plébánián osztanak ételt Pomázon, Csobánkán, Százhalombattán, Somogyárdon és Vácott. A munkatársak ugyancsak ételt osztanak Verőcén, Sződömön,

Szokolján, Kosdon, Téten, Pécssett, Tántán, Dunaalmáson, Ajkán és Budapesten is. Budapesten, Pest megyében és a Dunántúlon naponta több mint háromezer, Nógrád és Heves megyében pedig további kétezer rászorult meleg étkezését biztosítja a segélyszervezet. Az önkéntesek hangsúlyozzák: ha naponta több mint 400 forintot költesz az étkezésre, akkor jobban élsz, mint a világ 90 százaléka.

A büntető és szabálysértési eljárások során elkobzott árukból évente több tízmillió forint értékben juttathat el a rászorulókhhoz a Karitatív Tanács, amelynek tagja a Baptista Szeretetszolgálat is. A 2000-ben megalakult grémium szervezi a foglalásra jogosult hatóságok (Nemzeti Adó-és Vámhivatal, a bíróságok, önkormányzatok) által szabálysértési, vagy büntetőeljárás során jogerősen elkobzott javak karitatív célú, közérdekű felhasználását.

A Baptista Szeretetszolgálat adományozási igazgatóságának munkatársai Herencsárné Klug Györgyi adományozási igazgató vezetésével rendszeresen útnak indulnak azért, hogy gyakran helyi önkéntesekkel kiegészülve – részben a Magyar Élelmiszerbank Egyesülettel való együttműködésben – tartós

A SEGÉLYSZERVEZET GYERMEKÉTKEZTETÉSI

PROGRAMJA EGY RÁSZORULÓ KISGYEREK

MINŐSÉGI ÉTKEZTETÉSÉT BIZTOSÍTTJA

A BÜNTETŐ ÉS SZABÁLYSÉRTÉSI ELJÁRÁSOK
SORÁN ELKOBZOTT ÁRUKBÓL ÉVENTE
TÖBB TÍZMILLIÓ FORINT ÉRTÉKBEN JUTTATHAT EL
A RÁSZORULÓKHOZ A KARITATÍV TANÁCS

A GYERMEKEKNEK ÁLTALÁBAN
BÉBIÉTEL, TEÁT, JÁTÉKOKAT
VISZNEK MAGUKKAL,
DE LEGTÖBBSZÖR JUT
A LEGKISEBBEKNEK
HIGIÉNIAI ESZKÖZ, TUSFÜRDŐ IS

élelmiszerekkel, konzervekkel lássák el a nélkülözőket az ország legkülönbözőbb, de általában legszegényebb vidékein. A gyermekeknek általában bébiételt, teát, játékokat visznek magukkal, de legtöbbször jut a legkisebbeknek higiéniai eszköz, tusfürdő is. A rászorultak gyakran választhatnak a Karitatív Tanács márkátlanított, új állapotú, osztásra elkülönített ruhanevelő, vagy az egyéb úton felajánlott új és használt holmik közül. A legfontosabb adomány azonban a tartós élelmiszer, a konzerv kukoricával, babbal, borsóval vagy káposztával. Elsősorban a családokon igyekeznek segíteni a magyarországi rászorultak érdekében végzett humanitárius tevékenységé-

nek állomásain a segélyszervezet. A tapasztalatok szerint az egyszeri segítségre és a rendszeres támogatásra mindig nagy szükség van a mélyszegénységben élők között.

Tóth Nóra, Jásztelek község polgármestere például ezt megerősítve elmondta: már hosszú ideje nem kaptak ilyen segítséget, ezért is igen jelentős a Baptista Szeretetszolgálat adománya. „Ilyen nincs is, nagyon köszönöm. Máától hiszek a csodákban. Meghatódtam, mert én még soha nem kaptam senkitől semmit”, mondta hálásan Lőrök Endréné rászorult az egyik önkéntesnek a jubileumi év nyarán.

BAPTISTA PONTOK ORSZÁGSZERTE

Országszerte létesültek Baptista Pontok, ahol az egység működése mellett szociális iroda is segítette, elsősorban a helyi rászorultakat. Például több helyen rendszeresen kenyeret, lisztet, péksüteményt, zöldséget és gyümölcsöt osztottak a munkatársak. A Baptista Pontok adományokat fogadnak, s ha egy érkezőnek szüksége van valamire, elmondja, mit szeretne elvinni és azért mit, milyen jelképes összeget adna. A gyűjtődoboz tartalmát jótékony célra fordítják: élelmiszercsomagra, rezsicsökkentésre, bármi-re, amilyen szükség a rászorultaknál jelentkezik. A helyszínek idővel változtak. A segélyszervezet alapítása után 20 esztendővel a legújabb adománypont a főváros 11. kerületében, az Október huszonharmadika utca 33-as szám alatt nyílt meg. Ott is várják azokat az adományozókat, akik feleslegessé vált, de jó állapotban lévő ruhákat, kisebb bútorokat, háztartási eszközö-

A PÉCSI ADO MÁNYBOLTBAN

ket adományoznának. Jelenleg a Baptista Szeretetszolgálat közvetlenül a főtí és az újbudai adományboltokat működteti. Helyi, azaz gyülekezeti, alapítványi gondozásban, a segélyszervezet koordinálásával további hat Baptista Pont szolgálja a rászorultak érdekeit Békésen, Sopronban, Esztergomban egy-egy, illetve Pécsen ugyancsak egy-egy helyszínen. Összesen így az ország hat városának nyolc helyszínén lehet kihasználni a Baptista Pontok által nyújtott lehetőségeket és előnyöket.

AZ ADOMÁNYOZÁS TÍZPARANCSOLATA

1. Tiszteld is azt, akinek segíteni kívánsz! Azt add, küld, amit magad is szívesen fogadnál!
2. Válaszd ki, kinek akarsz segíteni (gyermek, idős, beteg, szegény sorsú) és keress olyan szervezetet, programot, amely célirányosan értük dolgozik! Ha jónak látod, keresd fel és kérd meg őket, hogy segítsenek neked segíteni!
3. Ha pénzt küldesz, megjegyzésben írd le, milyen célra küldöd! (Jó tudni: egy rászoruló embernek minden forint számít, nem kell nagy összeg ahhoz, hogy nagy változásokat hozz valaki életében!)
4. Ha ruhaneműt küldesz, az legyen még használható, sérülésmentes (tehát nem lyukas, gomb nélküli), évszakhoz illő és mindenképpen tiszta!
5. Ha játékot adsz le, az legyen tiszta, ép, működőképes. Nem kérjük, hogy új, csak azt, hogy méltó legyen.
6. Megunt, már nem használt könyveid vannak? Előbb nézz körül, a helyi iskolában van-e olyan gyermek, aki már következő tanévben nagy hasznát venné, ha nincs ilyen, akkor add le a hozzád legközelebb működő adományboltban!
7. Ha felesleges bútorod van, készülj fel rá, hogy a tárolási (raktár bérlése, fenntartása) vagy szállítási nehézségek (benzin, amortizáció) miatt nem biztos, hogy a szeretetszolgálatok elmennek érte.
8. A rászorulóknak az év bármely szakában szükségük van támogatásra, nem csak ünnepek táján. Tanszerekkel, tartós élelmiszerekkel, ruhaneművel, csecsemőápolási szerekkel mindig sokat lehet segíteni.
9. Egy ember nem oldhatja meg mindenki problémáját, de egy-egy személy vagy család felé elköteleződve, egy év alatt sok fájdalmat tud enyhíteni. Kötelezd el magad egy célcsoport/személy/család felé, és keresd a támogatásuk lehetőségeit!
10. Nem magánszemély adományáról kérhet adóigazolást is. Érdeklődj a támogatott szervezet menedzsmentjénél ennek lehetőségéről!

A HADÜGYMINISZTER, A NAGYKÖVET, A GYÓGYSZEREK ÉS AZ IMÁDSÁG

2001

Volt egyszer Közép-Európában, a Kárpát-medence szívében egy kis baptista segélyszervezet, aki kicsiny volta ellenére gyakran gondolt „nagy dolgokat”. Így történt, hogy egyszer, amikor a távoli Mongóliában élők szükségéről hallott, elküldte gyógyszereit az ott élőknek. S mivel ő maga ugyan kicsi volt, de Istene, aki mögötte állt, annál nagyobb, így azt is merészelte állítani, hogy ez a gyógyszersegély bizony még csak a kezdet. Történt mindeközben, hogy kicsiny szervezetünk nagy emberre egy csupa igazán nagy ember társágában költöztetett el egy vacsorát. S merő véletlenből az egyik nagy ember felajánlotta, hogy ő biz szívesen adna kicsiny szervezetünknek 15 millió forint értékű gyógyszert, csak hát volt egy kikötése: csak egy távoli országban lehet ezt a gyógyszert szétosztani. Nagy emberek ide, nagy emberek oda, kicsiny szervezetünk tudta, e mögött nem más áll, mint a mi Hatalmas Istenünk. Így tehát már megvolt az újabb gyógyszer Mongóliának, most már csak egy nem éppen jelentéktelen akadályt kellett leküzdenünk, hogyan tegye meg a több ezer kilométernyi távolságot a már említett gyógyszer szállítmány. A Hogyanra meg is lett a válasz, inkább a Miből okozott némi fejtörést.

Így teltek, múltak a napok. Gyógyszereink egy soroksári raktárban tengették napjaikat, míg nem egynémelyikük szavatossága vészesen közelgett a lejárát felé. Május végén szervezetünk vezetője tehát azt mondta, nem várhatunk tovább, menniük kell, kezdjük el egyengetni útjukat. A papírokkal nem is volt gond, a minisztérium hamar cselekedett. De gyógyszereink repülőútját még mindig nem volt, aki támogassa, azaz a Miből még megoldatlan volt. A Miből igen, de nem a Kitől. Így Hozzá, az Élő Istenhez fordultunk támogatásért. Először csak egy-ketten imádkoztunk, később a velencei hajnali imaórák visszatérő témájává váltak a gyógyszerek. S elkezdődtek a telefonok. Az első Cargo cég szívesen vállalta az utaztatást, csak hát úgy kb. egymillió forintért. Újabb ima, újabb

RÉVÉSZ SZILVIA VOLT A MONGÓLIAI MISSZIÓ KOORDINÁTORA, CSALÁDJÁVAL HOSSZÚ IDŐT TÖLTÖTT AZ ORSZÁGBAN

E MÖGÖTT NEM MÁS ÁLL, MINT A MI HATALMAS ISTENÜNK

A RENDKÍVÜL MOSTOHA IDŐJÁRÁS ÉVSZÁZADOK
ÓTA NÉLKÜLÖZÉSNEK TESZI KI EZT A NÉPET

telefon. Ők se tudnak kedvezményt adni, de adnak egy másik címet. Újabb imák, s fél napig már telefonálni se sikerül. De aztán valaki mégiscsak felveszi a vonal túlsó végén a kagylót. Kedves, készséges és engedményt is ad. A szívben hála és öröm. Másnap újabb egyeztetés, s a már megbeszélte árból újabb kedvezményt kapunk. Mi ez ha nem imameghallgatás, hogy az eredeti ár egyharmadáért utazhatnak gyógyszereink? A probléma csak annyi, hogy épp 300 ezer forintunk sincs. Valaki újabb „nagyot” gondol, s azt mondja, ha a Malév engedményt nem adott, talán meg kellene kérni őket, vigyék el ingyen a gyógyszereinket. Kis szervezetünknel az ember már sok mindent látott, így nem ad hangot kételyeinek, inkább imára kulcsolja a kezét. S lám,

a Malév ingyen vállalja bárhová. Bárhová, ahová repül. Csak hát Mongóliába nem repül. Viszont mit tegyünk, ha tudjuk, nekik épp oda kell eljutniuk? Mondjuk imádkozzunk, s keressük a módját, hogy ha a Malév ingyen elviszi őket Berlinbe, a mongol légitársaság vigye onnan haza – ingyen. A budapesti mongol követségen készségesek, de légitársaságuknál nem túl gyakoriak az ilyen karitatív célú „támogatások”. Jószerivel ők egyre se emlékeznek. Valakinek megint eszébe jut egy út, kérjünk segítséget az ulánbátori magyar nagykövettől, akit márciusban ismerünk meg. Hát ha emberileg valami reménytelen próbálkozásnak tűnt, akkor ez az volt, hisz ha a mongolok saját nemzeti társaságuknál tehetetlenek, mit tehet ott egy külföldi diplomata –

s akkor arra még nem is gondoltunk, hogy egyáltalán akar-e tenni valamit. De az ember ismeri az Igét, így engedelmeskedik feletteseinek. S lám, a nagykövet azt válaszolja, hogy aznap délben személyesen beszél a mongol hadügyminiszterrel ez ügyben. Fél nap múlva itt a válasz: igen, ingyen mehet Berlinből. Öröm és hála. A gyógyszerek útban Berlin felé. Vasárnap reggel pedig a terv szerint már Mongóliába. Ilyenkor az ember úgy érzi, sínen vannak a dolgok. Hálát ad, s elfeledkezik az egészszről. Igen ám, de a mi gyógyszereinkkel mindig történik valami. Berlinben egy ügyintézőnek épp nincs kedve felkelni, így szegények lemaradnak a gépről. A magyar követség munkatársai viszont egy hét múlva hazautaznak szabadságra, így ha a következő vasárnap nem megy el a gyógyszerünk, akkor némelyikük élete utolsó napjait egy reptéri raktárban tölti anélkül, hogy elvégezné dolgát, azaz gyógyítana. Ilyenkor az ember újra imádkozni kezd, s tanúja lehet annak, mire képes Isten néhány ember hite és odaszánása által. A gyógyszerek megérkeznek az utolsó lehetséges napon. Gyógyszereink kalandos utazása a mongol betegeknél ért véget. S történetünk szépségét az adja, hogy minden sora valóság. Ilyenek nemcsak a mesékben történnek, de egy kis közép-európai szeretetszolgálat életében is, mert csak ők a kicsik, Istenük hatalmas.

RÉVÉSZ SZILVIA

A FLAME-PROGRAM

sérült centrumot Tiranában. Három évvel később a programot Koszovóba „költöztették”, ahol több irányban folytatódott a segélyszervezet tevékenysége: élelmiszert és ruhát osztottak, mozgássérült gyerekeket kutattak fel. „A munka nehéz, áram csak néha van, és a csapból sem folyik mindig a víz. Ezt nagyon nehéz 40 fős hőségben elviselni. Kérünk benneteket testvéreim, imádkozzatok értünk, mert szükségünk van arra, hogy imakarjaitokon hordozzátok a koszovói albán nép között végzendő missziós munkánkat”, üzenté haza a szeretetszolgálat egyik önkéntese.

A Flame-program elkezdődött Nyugat-Szaharában is, hiszen a sivatagi menekülttáborokban élő mozgássérültek sorsa szinte teljesen kilátástalan volt. Ezen kívántak változtatni a Baptista Szeretetszolgálat szakemberei erejük szerint. De nem kellett feltétlenül a sivatagba utazni ahhoz, hogy ilyen rászorultságot tapasztaljanak: a Vajdaságban is dolgoztak a program munkatársai. A szabadkai árvaházban és a bácska-topolyai mozgássérült központban nyolc hónapot töltöttek, de más segélyezési akciókban is részt vettek.

Kambodzsában és Irakban 2005-ben kezdődött a Flame-program, a mozgássérült gyerekek fejlesztésén túl megkezdődött a sérültekkel foglalkozó helyi szakemberek képzése. Egy év múlva Vietnám lett a helyszín, ahol mozgássérült gyerekek és tanáraik részére konduktív oktatási és rehabilitációs program indult. A képzésben

A Baptista Szeretetszolgálat által a kezdeti időszakban az egyik leginkább támogatott ország Albánia volt. A Flame-program beindításával a magyar segélyszervezet élete újabb fontos állomásához érkezett. Elsődlegesen mozgássérült gyermekeket és szüleiket célozta meg a támogatás, hiszen a sérülten született vagy később megsérült gyermekek embertelen körülmények között tengődtek. A szeretetszolgálat ezen a helyzeten változtatni akarva alapított mozgás-

résztvevők Bac Giang tartományban készültek fel arra a munkára, melyet később magyar támogatással és szakmai felügyelettel országszerte hét különböző intézményben folytattak. A Bac Giang-i program célja hozzájárulás a mozgássérült gyerekek társadalmi integrációjához, és ezáltal az érintett családok szegénységének csökkentéséhez hét napközi otthon felépítésével és berendezésével, ahol a Baptista Szeretetszolgálat szakértői bevezették

támogatásával – újabb Flame-programmal segítsék az ottaniakat. Annak különösen örültek a magyar szakembereknek, hogy ott volt és együtt dolgozott velük a 2011-es képzés egyik legjobb hallgatója, aki abban az időben Magyarországon is tanult egy hónapig. Tay Ninh-ben tizenegy hallgatót készítettek fel. Az elképzelés az, hogy az Irishaid támogatásával októberben Danang városában egy újabb tanfolyammal folytatják a munkát.

talán. Aki bevallotta, hogy még mindig rácsodálkozik a program hasznosságára, sikerére. „Nagyon jól ki van találva ez a módszer. Ha csak egy heted van, akkor is történik változás, fejlődés. Most is ezt tapasztaltuk. A szülők, akik Vietnám egyik legszegényebb részén bizony nem sok lehetőséget kapnak sérült gyermekük fejlesztésére, e hat nap alatt meglátták, hogy van remény a reménytelenségben. A hallgatóknak pedig a szemléletük változott meg,

ÖT GYERMEK ÉS ÖT
SZÜLŐ REMÉNYKEDETT
ÉS VÁRT CSODÁT
E HAT NAPTÓL

SZILÁGYI LILLA ÉS SZENCZY KATALIN VIETNÁMI GYEREKEKKEL VALÓ FOGLALKOZÁS KÖZBEN

és a vietnámi egészségügyi személyzetnek betanították a Flame terápiás módszert, valamint a közösségi alapú rehabilitációt.

Ma, húsz évvel az alapítás tíz évvel a vietnámi program beindítása után ismét a távol-keleti országba utaztak a szakemberek. Szenczy Katalin és Szilágyi Lilla konduktorok idén szeptemberben visszatértek a dél-kelet ázsiai országba, hogy – ezúttal az USAID

„Amikor meghallottuk, hogy a program tervezett ideje mindössze hat nap, azt gondoltuk, az lehetetlen. Lehetetlen ennyi idő alatt bármit is csinálni, bármilyen eredményt felmutatni. De a munka elindult. Röviden bemutattuk a programot, aztán jöttek a gyerekek, és már a közepében is voltunk mindennek. Öt gyermek és öt szülő reménykedett és várt csodát e hat naptól”, emlékezett vissza Szenczy Ka-

hiszen megtapasztalhatták, milyen fejlődésre képesek ezek a gyermekek. Ez őket is arra bátorította, hogy folytassák a munkát, hasznosítsák megszerzett tapasztalataikat. A lehetetlen lehetségessé válik akkor, ha Isten előtted jár, és te engedelmesen megteszed azokat a lépéseket, kihasználod a lehetőségeket, amiket Ő mutat”.

MENEKÜLTÁBOROK A SEMMIBEN

2001

A sivatag az otthona kétszáz ezer menekültnek. Hőség, szárazság, nélkülözés, úttalan utak: ezekkel a körülményekkel kell együtt élnie a nyugat-szaharai népnek Algériában. Az algériai kormány csaknem magyarországnyi területet adott a menekülteknek, ahol saját maguk szervezik meg a közigazgatást, az oktatást és a többi. Mivel a kapott föld teljességgel kietlen és terméketlen, ezért az élelmiszerellátásban komoly problémákkal kell megküzdenniük az itt élőknek.

Június közepén indultunk el a Szaharába, hogy megismerkedjünk a menekülttáborokban élő néppel, és felmérjük a fogyatékos gyermekekkel való munka lehetőségeit. Az eltelt huszonöt év alatt – mióta a Marokkóval vívott háború miatt el kellett menekülniük a hazájukból – a nyugat-szaharaiak minden tábornak kialakítottak egy mezőgazdasági centrumot, ahol különböző növények termelésével foglalkoznak: cékla, da-

tolya, répa, paradicsom, s főleg hagyma nő itt. A nehéz körülményekre jellemző, hogy még a földet is máshonnan hozzák, mert a talaj alkalmatlan a művelésre. Az állattartás a kecskékre és a tevékre korlátozódik, bár néhány helyen szamarat is tartanak. A kecsketejet elsősorban a gyermekeknek adják,

a tevét pedig az egész tábor szívesen fogyasztja. Az élelmiszerellátást nagyban akadályozza, hogy nincsenek utak, és komoly problémát jelent az is, hogy az ivóvizet sokszor messziről kell hozni lajtos kocsikkal.

Utunk során meglátogattunk kórházakat és mozgássérült központokat is. Láttuk, hogyan igyekeznek lehetetlen körülmények között is megfelelő ellátást biztosítani a rászorulóknak. Az állandó gyógyszer- és eszközhiányhoz már kezdenek hozzászokni, de nekünk, elkényelmesedett európaiaknak hihetetlen volt látni, hogy sokszor még egy szem aszpirinre is mekkora

szükség lenne. Van úgy, hogy az orvosok csak diagnosztizálni tudják a betegséget, de gyógyítani elküldik betegeiket a központi kórházba, ahol valamelyest jobbak a lehetőségek. Több kórházat felkerestünk, és láttuk, mire van szükség: orvosi felszerelésekre, gyógyszerekre, kötszerekre. Célunk elsősorban az volt, hogy találkozzunk a táborokban élő mozgássérültekkel és azokkal, akik velük foglalkoznak. Három tábor mozgássérült központját látogattuk meg, és igyekeztünk feltárni azokat a fehér foltokat, ahol a szeretetszolgálat képes ezeknek az embereknek a segítségére. A nyugat-szaharai nép nagyon pozitívan viszonyul sérültjeihez. Főleg az idősebbek között elég sokakat látni, akik kisebb-nagyobb csonkolásokkal élnek. A kisebbek általában születésüktől fogva mozgáskorlátozottak, velük családjukon kívül a helyi központban is foglalkoznak. A gondozottak száma táboronként nagyon eltérő: húsz főtől egészen negyvenig. A délelőtti foglalkozások után a nevelők kénytelenek hazaengedni a gyerekeket, mert sehol nem megoldott az étkeztetés. Táboronként hozzávetőlegesen 200-250 gyermek van, akivel lehetne foglalkozni a nevelőknek. Sajnos – mint minden más területen – itt is nagy hiányt tapasztaltunk az eszközökből: szükség lenne játékokra, speciális eszközökre, papírra, tollra, füzetre.

A kék nép – ahogy a ruhájuk miatt nevezik őket – tudatában van annak, hogy a külföldi segítyeiken kívül csak a saját erőfeszítéseiben bízhat, hogy ha fenn akar maradni a sivatagban. Ezért minden lehetőséget megragadnak, hogy fiataljaikat taníttassák. Éppen ezért szinte egyáltalán nincsenek analfabéták a táborlakók között, és sokan mennek tanulni külföldi ösztöndíjakkal,

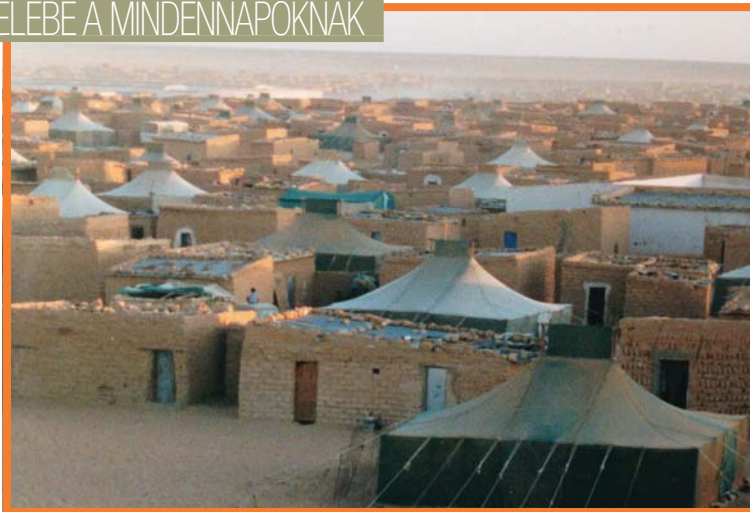
A NEHÉZ KÖRÜLMÉNYEKRE
JELLEMZŐ, HOGY MÉG
A FÖLDET IS MÁSHONNAN
HOZZÁK, MERT A TALAJ
ALKALMATLAN A MŰVELÉSRE

EGYTŐL EGYIG MINDEN TÁBORLAKÓ VISSZA SZERETNE
TÉRNI HAZÁJÁBA, NYUGAT-SZAHARÁBA,
ADDIG AZONBAN NAGYON KEMÉNYEN DOLGOZVA,
MÉGIS BIZAKODVA NÉZNEK ELÉBE A MINDENNAPOKNAK

főleg Kubába és Spanyolországba, ahol orvosi, tanári, ápolói vagy más jellegű képzést kapnak. A külföldön tanult diákok többsége visszatér a menekülttáborokba, és igyekszik felhasználni a megszerzett tudást az ott élők javára. Bár rengeteg csapás sújtja őket, igen barátságosnak ismertük meg a szaharai népet, amely igyekszik kedvében járni az idegeneknek. Nagyon pozitív hozzáállás jellemzi őket ha arról van szó, hogy jobbra tegyék az életüket a táboron belül. Egytől egyig minden táborlakó vissza szeretne térni hazájába, Nyugat-Szaharába. Addig azonban nagyon keményen dolgozva, mégis bizakodva néznek elébe a mindennapoknak. Saját erejükön felül – ezt ők is tudják – csak a külföldi humanitárius szervezetekre támaszkodhatnak. Reményeink szerint az ősz folyamán vissza tudunk menni Algériába, és elkezdhetjük a fogyatékos gyerekekkel foglalkozó programunkat, amelynek keretében magyar konduktorok tanítanak a sérült kicsiket, és kiképeznék azokat a helyieket, akik szintén ebben a munkában fognak tevékenykedni. Emellett más jellegű segítségre, például a Délvidéken már sikeresen végrehajtott vetőmagprogramra is nagy szüksége lenne a táborlakóknak.

Az egy hét alatt, amíg szinte együtt éltünk ezekkel az emberekkel, megláttam, hogy sokkal jobban kell értékelnünk azokat az embereket és áldásokat, amiket Isten nekünk adott ebben a kis országban, ahol élünk. A sok is lehet kevés, ha nem aduk érte hálát...

SZILÁGYI ATTILA

HÁBORÚ ÉS MENEKÜLTORS A SIVATAGBAN,
AHOL EGY NÉP SZÁMÁRA MEGÁLLT AZ IDŐ

KÁRPÁTALJA, ERDÉLY ÉS ROMA MISSZIÓS PROGRAM

Tíz amerikai orvos, orvostanhallgató és ápoló érkezett 2015 júliusának utolsó napjaiban az Egyesült Államokból Magyarországra. Az önkénteseket a Baptista Szeretetszolgálat két munkatársa és hat önkéntese kísérte el Kárpátaljára, Ungvár környékére, ahol előkészítették, s egy héten át segítették, támogatták munkájukat.

A keresztény tengerentúliak súlyosan rászorult kárpátaljai ifjak és felnőttek orvosi vizsgálatára, kezelésére vállalkoztak magyarországi partnereikkel. Ez nem az első ilyen segélyakció volt: az elmúlt években ugyancsak Kárpátalján és környékén már szerveztek hasonló programot olyan szegények, többségükben magyarul beszélő, magukat magyar romának tartó nélkülözők érdekében, akik egyáltalán nem, vagy csak nagyon ritkán részesülnek korszerű és hatékony orvosi ellátásban.

A szomszédos Ukrajnában, illetve a magyarok lakta Kárpátalján közel egymillió embert érint súlyosan a gazdasági válság és nagyon sokan nélkülöznek a háború árnyékában. A Baptista Szeretetszolgálat naponta meleg ebédet oszt a kárpátaljai rászorulóknak, hiszen ez a lehető legjobb segítség ebben a helyzetben. A 1355-ös adományvonal hívásával háromszáz forintot adhatott

a magyarországi adományozó, s gesztusa egy tál ételt jelent Kárpátalján, ahol tízezrek élete került veszélybe, vált kilátástalanná a háborús helyzet miatt. A tények sajnos egyértelműen jelzik, mivel kell szembenéznie az ottaniaknak: egy tanár például ma mintegy ezer hrvnyát keres, ez az összeg pedig nagyjából 16 ezer forintnak felel meg. De nem lehet csodálkozni az állapotokon, ha tudjuk, hogy jelenleg Ukrajna állami bevételeinek csaknem teljes összege a hiteltörlesztésre fordítódik. Egy átlagos kárpátaljai nyugdíjas minden pénze lakásának törlesztésére megy el, a megélhetésre nem marad semmiféle anyagi ereje. Nagyon sokan érzik kilátástalannak helyzetüket, reménytelennek jövőjüket.

A Baptista Szeretetszolgálat a kialakult helyzetre való tekintettel, a Karitatív Tanács tagjaként vesz részt a többi segélyszervezettel együtt a kárpátaljai lakosság megsegítésében. De a hu-

A MÉLYSZEGÉNYSÉGBEN ÉLŐ ROMÁK
ÉRDEKÉBEN NEM CSAK KÁRPÁTALJÁN,
ERDÉLYBEN IS TEVÉKENYKEDIK A
SEGÉLYSZERVEZET

A ROMA KISEBBSÉG ÉRDEKÉBEN VÉGZETT PROGRAMOK VÉGREHAJTÁSA TÖBB MÁS SEGÉLYSZERVEZETTEL VALÓ ÖSSZEHASONLÍTÁSBAN IS A BSZ SZÁMÁRA SIKERTÖRTÉNETET JELENTETTEK

GÁL DÁVID KIJEVBEN TISZTELGETT AZ UTCAI VÉRENGZÉSEK ÁLDOZATAINAK EMLÉKE ELŐTT

talt erőszakhullám tört ki a tüntetők és a karhatalom között, hivatalosan 106 ember halálát és sokkal többek sérülését okozva mindkét oldalon. A kijevi székhelyű ukrán baptisták akkoriban gyülekezeteiket megnyitották a rászorulóknak, templomaikat kórházként használták a sebesültek és a betegek ellátása érdekében.

A magyarországi baptisták Gátra is küldtek adományt, amely 560 kg lisztből, 55 kg cukorból, 28 kg rizsből, 504 csomag száraztésztából és 390 liter étolajból állt, a szállítmányt a segélyszervezet két munkatársa, Horváth Sándor és Herczegh Róbert vitte el Kárpátaljára. László Imre, a helyi Reménység Roma Gyülekezet lelképásztora elmondta: az adományokból félszáz 20 kilós élelmiszercsomagot állítottak össze és két alkalommal 25-25 mélyszegénységben élő cigány család kapta meg azokat. Ez nagyjából két hétig biztosít számukra napi egy alka-

lommal kiadós étkezést. „Áldja meg az Úr mindazok életét, akik könyörültek a szegényen, és legyen bőséges a ti jutalmatok az Úrtól. Köszönjük a szervezési munkát, a szállítást, és mindazt a logisztikai és egyéb tevékenységet, amivel egy ilyen támogatás eljuttatása együtt jár”, üzenté az alapító pásztor Kárpátaljáról.

A mélyszegénységben élő romák érdekében nem csak Kárpátalján, Erdélyben is tevékenykedik az alapításának 20. évfordulóját idén ünneplő segélyszervezet. Idén tavasszal tizenegy amerikai önkéntessel dolgoztak együtt Erdély több településén a Baptista Szeretetszolgálat munkatársai, akik az észak-karolinai baptisták magyarul beszélő, magát magyarnak valló romák között végzett missziós munkáját segítették egy héten keresztül. Március 13-án rendezték Székelyhídon a roma konferenciát, ahol lelképásztrok és hívők biznyságtételt, igehirde-

manitárius szervezetnek nem ez volt az első ukrainai missziója: a 2014 februárjában kiéleződött válság első időszakában a Baptista Szeretetszolgálat négyfős csapata Kijevben anyagi támogatást adott át a sérültek ellátásában dolgozó helyi baptista szakembereknek, miután az ukrán fővárosban a második világháború óta nem tapasztalt

tést, dicsőítést hallgattak meg az oda érkezett kelet-magyarországi cigány emberekkel közösen. A hét további részében a magyar és amerikai önkéntesek gyermekeknek tartottak foglalkozásokat, bibliaórákat Csokalyon, Kiskágyán és Szentmiklóson. A missziós munka mellett ételt is osztottak a rászorultaknak, illetve felmérték a további segítségnyújtás lehetőségeit.

De nem csak amerikai, holland önkéntesek is érkeztek a térségbe segíteni. A hollandok egyébként támogatják a magyarországi baptista hajléktalanellátó intézményeket is.

A Baptista Szeretetszolgálat közreműködésével hosszú évek óta oktatnak roma pásztorokat, akik diplomájuk megszerzését követően lakhelyükön segítik gyülekezetük tagjait. Ez a segélyszervezet és az Észak-Karolinai Baptista Szövetség közös roma missziós programja. Fellegi Kató programvezető felidézte: Kárpátalján kezdődött a munka még 2008-ban, és az új gyülekezetek születésével párhuzamosan azóta is rendszeresen érkeznek az amerikai csoportok, hogy segítsenek a bibliaiskola megszerve-

HOLLAND ÖNKÉNTESK AZ EGYIK ERDÉLYI ROMATELEP GYERMEKEVEL

zésében, a teológiai tudás bővítésében. Az első idők elképzelései szerint csak kárpátaljai romák részére szervezték volna a képzéseket, az iskolát, ezt azonban idővel nem tartották elegendőnek. A magyarországi programban így idővel részt vett tíz kárpátaljai, tíz partiumi és tíz kelet-magyarországi roma gyülekezeti vezető, lelkipásztor: ezzel alakult ki a diákok csoportja. Az első szemináriumot 2013-ban szervezték meg, a résztvevők évente háromszor találkoznak és három éven át tart a képzés, a pásztorok annak zárásával kapnak diplomát.

A szemináriumok egy hete alatt általában két tantárggyal foglalkoznak. Úgy van felépítve a tanterv, hogy három év után mindennapi tevékenységükben könnyebben boldoguljanak, a felmerülő kérdésekre helyes választ adjanak és biztos tudás birtokában erősödjének meg a roma pásztorok, gyülekezeti vezetők abban a hitükben, hogy tetteiken ott van Isten áldása. Három kultúra ötvöződik a misszióban: a magyar, a roma és az amerikai. Fellegi Kató hangsúlyozta, hogy a nagy közös „alap”, amire építenek, az a hitük és az Isten. Bár a résztvevők különbözőek, mindannyian Isten fiai, akiket az Úr egyformán szeret és számukra ugyanúgy feladatot ad: márpedig a legnagyobb feladat, hogy hirdessék az Ő Igéjét és tegyék tanítványává az embereket Kárpátalján, a Partiumban és a kelet-magyarországi, elsősorban romák lakta településeken.

BÁR A RÉSZTVEVŐK KÜLÖNBÖZŐEK,
MINDANNYIAN ISTEN FIAI,
AKIKET AZ ÚR EGYFORMÁN SZERET
ÉS SZÁMUKRA UGYANÚGY
FELADATOT AD

ROMA PÁSZTOROK DIPLOMAOSZTÓJA

FOGA VAN AZ IDŐNEK

2015

Egyik kátyúból dőccenünk a másikba, aztán végképp megadja magát az autó. Sóhajtva kapaszkodunk ki a járműből a nagydobronyi utcán, tépjük fel a motorház tetejét Pista lelkes-szel, hogy megállapítsuk, itt már talán csak az ima segít. A Kárpátok látszódnak a távolból, a bércek hasonló derengésben úsznak, mint képzeletünk egy távoli csatatér színhelyén. Szolgálatunk egy olyan országba szólított, ahol már jó ideje ropognak a fegyverek, s ez állandó bizonytalansággal tölti el a szíveket, ahol a megszo-kott szegénységet a háború okozta gazdasági sokk mélyíti kétségbeeséssé.

Nagydobrony Ungvártól nagyjából félszáz, Munkácstól huszonegy-néhány kilométernyire fekszik a Szernye-patak és a Latorca között. A településen két fontos út is áthalad: egyrészt a Csap és Munkács, másrészt a Csap és Beregszász közötti út, ezek a falu középpontjában találkoznak. A településtől csupán egy kilométerre nyugatra várja a jobb életet Kisdobrony, tíz kilométernyire Bányú: ott van a legközelebbi vasútállomás.

AMERIKAI KERESZTÉNY FOGORVOSOK KÁRPÁTALJÁN: AZ OTTANIAK KÖZÖTT VOLT, AKI SOHA ÉLETÉBEN NEM RÉSZESÜLT KEZELÉSBE

A sóhaj az, ami leginkább összeköti az ittenieket, állapíthatja meg az utazó.

Amint a Trianonban szétszaggatott többi magyar országrésznek, így Kárpátaljának is kijutott a bajból jócskán, és nem volt ez másként a dobronyiak vidékén sem. A község egy időben a nyugati sajtó propaganda céljainak tárgya volt, szörnyű hírnévre téve szert. A szóbeszéd felkapta és évtizedekig görgette a történetet: a szovjetek Nagydobronyt, Kárpátalja legnagyobb magyar lakta községét, amely máig őrzi hagyományait népszokásaiban és népviseletében, jóval a második világháború vége után lebombázták, a földdel tették egyenlővé. Az élet nem lett sokkal könnyebb az eltelt évtizedek alatt, a dobronyiak ráadásul ismét egy háború átkától retteghetnek, amely hasonlóképpen játékszerré teheti őket a történelem színpadán, mint tette azt az első és a második világhégés. Az oroszok és az ukránok, illetve a nagyhatalmak közötti huzakodás nyomán mindennaposá vált a fenyegetettség, bármikor érkezhethet a behívó, bárkit elvihetnek a frontra, ismét idegen érdekek vágóhídjára.

Bár e kétségből és bizonytalanságból a nagy- és kisdobronyi cigánytelepeken keveset lehet érzékelni. Ott mintha megállt volna az idő, csak a szükség, a rászorultság, a korai öregség és a remény nélküli fiatalság mutatja poros arcát a látogató felé.

Az észak-karolinai baptisták fogorvosokból, nővérekből, ápolókból, egy belgyógyász és egy szemész orvosból álló csoportja május 15-én, pénteken délben érkezett Magyarországra, majd a tizenegy tagú küldöttség Budapestről a Baptista Szeretetszolgálat nyolc munkatársával együtt érkezett Kárpátaljára. A közeli templom zárva, az épület előtt, ahol a fogorvosi vizsgálat és rendelés zajlik, türelmesen várakoznak a romák, egy-két kölyök a labdát rúgja. A házban az amerikai fogorvos asszisztensével a páciensre hajlik, mellettük Szenczy Áron figyeli a műveletet, s ha kell, tolmácsol.

– Először húzok fogat, pontosabban először tolmácsolok ilyen művelethez a beteg és a fogorvos között. Megesik, hogy négyen álljuk körbe a széket, gyakran nekem kell kezelnem a nyálszívó készüléket is – mondja Áron lelkes mosollyal az arcán. Persze, neki még soha nem húzták ki egyetlen fogát sem.

– Miként viselkednek a gyerekek?

– Ők igazán rendkívüliek. Akadtak ugyan ketten, akik kiugráltak a székből és el akartak futni, de a legtöbben csak mosolyogtak és mozdulatlanul ültek. A felnőttek is hasonlóképpen reagáltak: a többség belátta, hogy értük történik mindez, de volt, aki legszívesebben elfutott volna, mások az adatfelvétel után már le sem ültek a sokukra várakozni, hanem inkább hazamentek, annyira féltek. Elsősorban Nagydobronyból, Kisdobronyból és Lucskáról érkeznek a rászorultak, elsősorban a helyi romatelepek lakói. Többeket a segélyszervezet kisbusza hozott az orvoscsoport munkahelyére. Nagyon élvezem ezt a munkát, a szálláson is a doktor úrral lakom egy szobában, és ha kérdésem van, azt a pihenőidőben is nyugodtan feltehetem neki, és ő szívesen megválaszol mindent. Nagyon sokat tanulok.

Áron ekkor megpördül, s nyakon csípi az egyik lurkót, aki elporolna mellettünk. Kiderül, hogy ő volt az egyik kölyök, aki el akart menekülni a fogorvosi székből. Nehéz szóra bírni, de nem ereszttem könnyen.

– Mit csináltak a fogaddal?

– Kihúzták.

– Mi volt vele a baj?

– Semmi.

– Azt azért nem hiszem. Fájt már, mielőtt kihúzták volna?

– Fájt. Ahogy kimentem egy kis szélbe, már fájt.

NEM CSAK GYÓGYÍTOTTAK ÉS FOGAT HÚZTAK AZ EGY HÉT ALATT

A CIGÁNY LURKÓ KIHÚZOTT FOGÁNAK HELYÉT MUTATJA

A másik gyerek, a barátja eddig bírja szótlanul, majd közbe süvölt.

– Nekem is fájt, de nekem még jobban, mint neki...

Észak-Karolinából, Raleigh városának több gyülekezetéből érkeztek az amerikaiak. Jártak már hasonló misszióban, csak azért nem jelentett számukra kultúrsockot Kárpátalja. Raleigh egyébként az állam székhelye és egyben 380 ezer lakójával legnépesebb települése Charlotte után. A Tölgyek Városának is nevezik az ottani tölgyfák miatt. Az USA népesség-nyilvántartó központja szerint Raleigh az Egyesült Államok legdinamikusabban növekvő településszerkezete: ezt pedig aligha lehet elmondani arra a vidékre, ahová az ottani baptisták ezúttal segíteni jöttek.

– Gyülekezetünk misszió-központú, az önkéntesek, akiket felkértük az együttműködésre, saját költségükön utaztak, a felszerelést és a gyógyszereket is maguk állják – mutatja be a csoportot Mark Munday, a nyugdíjas mérnök-menedzser, aki korábban egy gázszolgáltató cégnél dolgozott. Nyugdíjazása után kezdett önkéntes munkába, s járt már több katasztrófa sújtotta helyszínen: ott volt a Katrina- és a Sandy-hurrikánál, dolgozott Latin-Amerikában és Ázsiában is többször. Kárpátaljára a feleségével érkezett, aki ápolónő.

A NYUGATI ORSZÁGOKBÓL ÉRKEZETT EGÉSZSÉGÜGYI SZAKEMBEREK GYORSAN TÚLESTEK A „KULTÚRSOKKON”. EBBEN IS A BSZ ÖNKÉNTESEI SEGÍTETTEK ÖKET

Mark elmondja, hogy a rászorultak először vérnyomásmérésen, illetve általános állapotfelmérésen esnek át, felírják az adataikat, majd meghatározzák, hogy kinek milyen beavatkozásra van szüksége. Ezután a fogorvos, a belgyógyász, vagy a szemész orvos elé kerülnek.

A közös magyar-amerikai misszió tevékenységét a Baptista Szeretetszolgálat részéről Kim Bora koordinálta, aki elmondta, nem csak gyógyítottak és fogat húztak az egy hét alatt.

– Vasárnap a gyerekeknek foglalkozásokat szerveztünk, sportoltunk, játszottunk. Az istentisztelet után pedig összehívtuk az anyukákat azért, hogy megtanítsuk őket arra, miként tisztítsák a gyerekeknek, de még a csecsemőknek is a fogait. Ez azért különösen fontos, mert a környéken enyhén szólva elhanyagolják magukat az emberek, nem ritka az, ha hetente csak egyszer mosnak fogat. Nem tudják, mennyire lényeges, hogy már fiatalon ápolják magukat, mert ezzel elkerülhető, hogy később nagyobb bajok származzanak az elhanyagoltságból.

– Miként értékeled a misszió tevékenységét?

– Látom, hogy itt óriási a szükség és elégedett vagyok, ha látom a hatékony csapatmunkát. Persze nem tudunk mindenkin segíteni, de megteszünk mindent, amit képességeink és lehetőségeink engednek. Jártunk már itt amerikai partnereinkkel korábban is, de fogorvosok először érkeztek.

– Mit szólna az amerikaiak munkájához?

– Keményen dolgoztak. Az egyik fogorvos-csa-

pat az ebédidőről is lemondott azért, hogy minél több rászorultat tudjon ellátni.

Az egyik orvos fogkövet távolított el, a másik foghúzást vállalt, a szemész olvasószemüveget hozott magával, egy ápoló a gyerekek fogát tisztította ki, majd kioktatta őket arról, hogy ezt maguk is el tudják végezni. A patikus a gyógyszerek kiosztását irányította.

Kim Bora összegzése szerint az amerikai-magyar csoport munkája a számok tükrében: összesen 674 ápolói vizsgálatot végeztek el, 1397 esetben adtak gyógyszert, a látását 258 kárpátaljai rászorulóknak vizsgálták meg, 132 helybéli olvasószemüveget, 17 beteg szemcseppet kaptak, fogorvosi kezelésben pedig 83-an részesültek.

Papp István roma lelkész megtisztelt azzal, hogy az otthonába hív. Mielőtt kiszállnék a kocsijából, laptopomat és fotós felszerelésemet is összenyalábolnám, de leint: nyugodtan otthagyhatom az ülésen a nyitott autóban.

Az ő kocsijához nem nyúl a cigánytáborban senki. Portája gondozott, s nem csak növényeket természet, állatai is vannak. Házában

valamiféle vita utóhatása érezhető, mert Pista rövid szónoklatot tart a szeretet fontosságáról a családon belül, mielőtt a kérdéseket várva felém fordulna.

– Mennyire bizonyult hasznosnak ez a program?

– Nagyon fontos napokon vagyunk túl és úgy gondolom, a történetekben Isten akarata is ott van. Hiszen tény, hogy a roma gyerekek, asszonyok és férfiak hatalmas szükségben vannak, és nagy áldás számukra, ha gyógyszert kapnak és megvizsgálják őket. Lehetőség ez arra, hogy kiderüljenek a betegségek és azokra gyógymódot találjanak az önkéntesek. Áldás ez az életünkben, kegyelem az Istentől és a Baptista Szeretetszolgálatától.

– Közismerten szegény vidék Kárpátalja, különösen rosszak az élet feltételei a cigánytáborokban. Sikerült az elmúlt időben enyhíteni a szükségét?

– Lelkipásztorként szolgálók ezen a telepen. Az embereket nem csak arra tanítjuk, hogy Istent

PERSZE NEM TUDUNK
MINDENKIN SEGÍTENI,
DE MEGTESZÜNK MINDENT,
AMIT KÉPESSÉGEINK
ÉS LEHETŐSÉGEINK ENGEDNEK

FUTÓ FERENC GYÓGYSZEREKET OSZT ÉS TANÁCSOKAT IS AD KÁRPÁTALJÁN

szeretni és szolgálni kell, elmondjuk nekik azt is, hogy Isten szeretné, ha ők ebből a nyomorból ki-lábalnának.

– Miként lehetséges ez?

– Csak úgy, ha, akiket meg kell tanítani dolgozni, azokat megtanítjuk dolgozni, akiket meg kell tanítani gondolkodni, azokat megtanítjuk gondolkodni, akiket felelősségre kell vonni, azokat felelősségre vonjuk. Úgy látom, hogy amióta a gyülekezetünk létezik, amióta Szenczy Sándortól segítséget kapunk, azóta nagyon sok az áldás rajtunk, sok növekedést tapasztalok a legkülönbözőbb területeken. Igenis lehet változtatni, javultak a körülményeink.

– Az itteni cigányok magyarul beszélnek. Mit jelent számukra a magyar nyelv, a Magyarországhoz fűződő kötelék?

– Magyar faluban lakunk, Nagydobrony magyar település. Mégis, mivel mi roma emberek vagyunk, érezzük a roma világra jellemző kivetettséget, és ez elsősorban a roma emberekkel köt össze minket.

– Milyen segítségre volna szükség az orvosi ellátás és az adományok mellett?

– Először is elfogadva, amit most kapunk, nagyon hálásak vagyunk mindenért. Nyilván látjátok ti is, milyenek a körülmények. Csak földút van, és ha esik az eső, szinte járhatatlanná válik a környék. Ez a higiénia miatt sem jó, a gyerekek

óvodába, iskolába sem nagyon tudnak járni. Ha akadna erre vonatkozó támogatás és segítség, azt nagyon szívesen elfogadnánk.

– Az utat tehát egyengetni kellene: képletesen és a szó szoros értelmében is...

– Imatermünk nagyon megrongálódott. Az épületet tizenöt éve hoztuk helyre egy holland misszió segítségével, de azóta nem tudunk rá költeni semmit. Alsó szintjét pincének hívjuk, ott víz áll, minden áron meg kellene ezt szüntetni. Az imaház ugyanis nem dőlhet le, hiszen minden segítség onnan indul ki, minden támo-

MÉGIS, MIVEL MI ROMA EMBEREK VAGYUNK, ÉREZZÜK A ROMA VILÁGRA JELLEMZŐ KIVETETTSÉGET, ÉS EZ ELSŐSORBAN A ROMA EMBEREKKEL KÖT ÖSSZE MINKET

gatásnak ott van az alapja, mindennek, ami javíthat az itteni romák életén.

Papp István az Új Élet Keresztény Roma Egyház lelkipásztora. Szabad keresztények ők, legalábbis így nevezi hitüket a lelkész, aki szerint a romák talentuma és szabadság iránti vágya a legjobban ilyen gyülekezeti formát kíván.

– Ez a saját elhívásunk, amely nem egyszerűen református és nem is baptista alapon működik, hanem inkább a romák gondolkodásmódját követi – jegyzi meg erről Papp Pista, aki korábban egy református gyülekezetnek volt a presbiter. Ugyanakkor tény, hogy a kárpátaljai roma pásztorokat magyar és amerikai baptista lelkészek tanították, tehát mégiscsak a baptisták útját járják ők a maguk módján.

A romák két kárpátaljai településen már többségben vannak, további tizenkét faluban a cigány közösség aránya eléri az összlakosság negyedét: ezek közül hét magyar többségű. Életmódjuk alapvetően különbözik a magyarországi romákétól, hiszen az itteniek cigánytáborokban élnek. A kárpátaljai mintegy 14 ezer roma 62 százaléka a magyart tekinti anyanyelvének. És ha már a számoknál tartunk, érdemes megemlíteni, hogy ezen a vidéken a lakosságnak csupán 33 százaléka számít foglalkoztatottnak, a romák

körében ez az arány 6,7 százalékos. A tapasztalat az, hogy az egyházakon kívül politikai vagy társadalmi szervezetek lényegében nem foglalkoznak romákat segítő programokkal.

Létezik egy jelenség, amelynek hatása hosszú távon biztosan kiábrándító lesz. Mivel az általános iskolákban jobbra már csak a magyar anyanyelvű cigánygyerekek miatt lehet magyar nyelvű osztályokat indítani, a magyarok egy része inkább ukrán nyelvű iskolába írhatja gyerekeit. Így is olvad tehát a magyar nemzet, amelynek nyelvét Kárpátalján a romák többsége hűségesen őrzi.

De e betegség orvoslása messze túlmutatna egy olyan misszió feladatain, amit egy segélyszervezet hajthat végre a Kárpátok tövében. A Baptista Szeretetszolgálat amerikai partnereivel a legfontosabb parancsot hajtja végre a legjobban rászorultak megsegítésével fajra, nemre, bőrszínre való tekintet nélkül. És bizony mostanában nagyon sok kárpátaljai súlyos rászorultsággal küzd: legyen az idős, nyugdíjas magyar, ukrán, vagy magyarul beszélő, beteg cigánygyerek.

Miután egy csapi szerelőműhelyben működő-képessé teszik az autónkat, elindulunk a határ felé, amely egyben Európa határa is. Magunk mögött hagyjuk a kilométereket, magunk mögött hagyjuk az ország keleti részében dúló ukránok és oroszok háborújának fenyegetettségét, a félelmet, magunk mögött hagyjuk a cigánytelepeket és egy időre magunk mögött hagyjuk a szükségét is.

De nem felejthetjük el soha.

ŐK TALÁN MÁR EGY SZEBB VILÁGBAN LESZNEK FELNŐTTEK

baptista
szeretetszolgálat

FELKÉSZÍTŐ TRÉNINGEN,

AVAGY FÓKUSZBAN

A TULÉLÉS

Annak idején, a délszláv háború lezárását követően szomorú mérleget készítettek a hírügynökségek: hetvennél is több újságíró lelte halálát az 1991 és 1996 között a Balkánon zajló konfliktusban. A harci cselekmények „túl közeliek” voltak, egy európai zsumalisztának nem kellett nagyobb logisztikai előkészítésbe bonyolódnia ahhoz, hogy eljusson a frontvonalig. Ám a rutin, a tapasztalat, az elméleti tudás a legtöbbnél hiányzott, s a becsvágy, az elhivatottság érzése és a pálinka fűtötte bátorság mindezt nem pótolhatta. És akinek nem volt szerencséje, az áldozatul esett saját vakmerőségének és egy (általában) szerb mesterlövész könyörtelenségének.

A haditudósítók és a humanitárius szervezetek munkatársai gyakran találkoznak a különböző konfliktusok helyszínein, és gyakran hasonló helyzetekben kell helytállniuk: a Baptista Szeretetszolgálat munkatársai például a segélyszervezet megalakítása óta hét háborúban jártak. Jelenleg is dolgoznak olyan országokban, ahol a közbiztonság csak elméletben létező fogalom, bármelyik órában útnak indulhatnak egy olyan krízis felé, amelynek kimeneteléről még azoknak sincs határozott elképzelésük, akik azt kirobbantották. Ezért szükségszerű, hogy a segélymunkások időnként, lehetőleg rendszeresen elméleti és gyakorlati felkészítésen vegyenek részt. A Belügyminisztérium Nemzetközi Oktatási Központjában minap egy ügynevezett felkészítő, kiválasztási tréning, program során tehettek szert életmentő ismeretekre mindazok, akik az elkövetkezendő hetekben, hónapokban vagy években veszélyes küldetést vállalhatnak. A szituációs gyakorlatok jellegzetes mintái voltak egy háborús,

forrongó ország hétköznapjainak. Izrael, Haiti, Szudán, Afganisztán vagy Csecsenföld: bárhol előfordulhatnak olyan helyzetek, mint amilyenekkel a biztonsági szakemberek szembesítettek a segélyszervezet munkatársait. Először egy tanteremben ülve hallgatták az ismert szakértőt, Végh Józsefet, az Elit (Európai Lélektani Intézet) Kft. vezetőjét, míg rájuk nem tört két fegyveres, akik miután a mennyezetbe lőttek, elrabolták a csoport két tagját. A két hölgy számára nyomasztó percek következtek: pillanatok, amikor ólomlábakon jár az idő, torokban dobog a szív, a pulzus géppuskasorozatot dobol az erekben, a gyomor pedig görcsbe rándul.

A jelenet után videofelvétel segítségével idézték fel a történeteket és le kellett vonni a tanulságokat. A legfontosabb az együttműködés a túszejtővel, hiszen nagy az esély arra, hogy az emberrabló kezdő és ezért ideges: az ellenkezés végzetes döntéseket válthat ki belőle. Ha üvöltve kérdezi, ki a főnök, ha ordítva kérdez egy telefonszámot,

A SZITUÁCIÓS GYAKORLATON EGY ÖNGYILKOS MERÉNYLŐ ROBBANTOTTA FEL MAGÁT

...DE EZ NAGY HIBA:
A TETŐRŐL TÜZELŐ „TERRORISTÁK”
LÖVEDÉKEI UGYANIS ELŐBB,
VAGY UTÓBB MEGTALÁLJÁK
A FÖLDÖN FEKVŐT

ezeket az információkat el kell mondani, visszatartásuk felesleges. És ehhez egy gyakorlati tanács: egy ilyen esetben felhívható telefonszám mindig legyen kéznél - és ez szó szerint értendő -, talán éppen legyen a karra felírva. Számítani kell arra, hogy a túszejtő, aki pénzre hajt, ha nem kap telefonszámot és pénzt, feleslegesnek ítéli a túszt és megöli, hogy szabaduljon tőle és a számára is rosszul alakuló helyzet-től. Az elrabolt pedig jobban teszi, ha behunyja a szemét és megpróbál a halálára hagyatkozni, megfigyelni mindent, amely esetleg később segítheti a szabadulását. A helyes testtartás pedig az, ha kezünket tenyérrel felfelé fordítva szorítjuk a tarkónkra, ha a földre, vagy asztra borulunk, nem hagyva kétséget a fegyveres számára. Mindközben nem szabad figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy a stressz hatására az érzékelés nagyon leromlik: sokatmondó, hogy ahányan átélnek egy ilyen támadást, később annyiképpen emlékeznek a részletekre: a fegyverekre, a ruhákra, a hangokra.

A gyorsaság életet menthet, ezért lehetőleg a támadás pillanatában el kell dönteni, ki a célpont és pontosan mi

történik, mert ez határozza meg a helyes reakciót.

Ez az alapigazság fogalmazódott meg a résztvevőkben a második szituációs gyakorlat után. A társaság bankba ment pénzt felvenni, és a legtöbben ott várták a támadást, de a pénzintézetben nem történt semmi szokatlan. Ám később, amikor a csoport (szorosan egymás mellett haladva, mert ez csalóka biztonságérzetet nyújt) egy szűk utcába ért, kitört a lövöldözés. Többen a földre vetették magukat és nem, vagy alig próbáltak fedezéket keresni, de ez nagy hiba: a tetőről tüzelő „terroristák” lövedékei ugyanis előbb, vagy utóbb megtalálják a földön fekvőt. A helyes döntés az, ha megpróbálunk menekülni, még akkor is, ha ez látszólag a kockázatosabbnak tűnő megoldás. A gyakorlat résztvevőinek viselkedését menti, hogy felülről érkező támadás esetén szinte lehetetlen helyesen tájékozódni, de ahol egyszer már valakit eltaláltak, onnan mindenképpen „el kell mozogni”, emelte ki később Horváth Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat biztonsági tanácsadója.

Végh József az elemzés során rámutatott a rejtkehely és a fedezék közötti

HORVÁTH SÁNDOR ÉS HERCZEGH RÓBERT,
A BIZTONSÁGI CSOPORT SZAKEMBEREI
„JÁTSZOTTÁK EL” A ROSSZFIUKAT

A TISZTELET A HŐSÖKNEK PROGRAM VÉGREHAJTÁSA SORÁN A HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI LAKTANYÁBAN IS JÁRT HORVÁTH SÁNDOR ÉS HERCZEGH RÓBERT

...KÉT LÖVÉST IS KAPOTT A HÁTÁBA. EGYET MINDJÁRT A TÁMADÁS KEZDETÉN, A MÁSODIKAT KÉSŐBB, MERT NEM KERESETT FEDEZÉKET

különbség fontosságára. A helyes viselkedés az, ha egy szűk utcában haladva nem verődünk csoportba, felmérjük a környezetet és megfigyeljük, támadás esetén hol tudunk rosszabb esetben rejtekhelyet, jobb esetben fedezéket keresni. És miközben rémült fejjel talán sikerül rájönnünk, honnan jön a támadás és arra is, célpontok vagyunk-e, mindig menekülni kell, hangzott el a történetek elemzése után a parancsnak is beillő, de adott esetben életet mentő tanács. De gondolatban ne hagyjuk el azt, aki egy autó és a fal közé be-

hasalva két lövést is kapott a hátába. Egyet mindjárt a támadás kezdetén, a másodikat később, mert nem keresett fedezéket, de igazán még rejtekhelyet sem. Amikor megérezte a hátán a második ütést, ahelyett, hogy legalább az autó motorja alá kúszott volna, magában eldöntötte, hogy az a lövés bizony halálos. Ennél rosszabbat azonban nem tehetett volna, hiszen sok esetben csupán az áldozat döntésén múlik, annak kérdése, a sebesült élve marad, vagy meghal. „A halált az orvos állapítja meg”, véste képzeletbeli kőbe Végh József, majd háborús konfliktusok példáit idézte, amikor a katonák jelentős százaléka orvosi értelemben megmenthető lett volna, ha lélekleben nem adja fel a küzdelmet, nem törődik bele sorsába, amely talán nem is az ő sorsa volt. A lélektaktikai tréning egyik legfontosabb fogalma ekkor hangzott

el: nem szabad „szerepfogságba” esni, azaz a szerepet, amit a támadó, a túszejtő ránk kényszerít, csak látszólag fogadjuk el, valójában minden idegszálunkkal, megmaradt fegyelmünkkel és minden túlélési ösztönünkkel igyekezzünk megtalálni a kiutat, keressük a menekülés lehetőségét, hiszen „mi nem halhatunk meg!”

Később a csoport vásárolni indult, nem sejtve, hogy a piacon öngyilkos merénylő kereste áldozatait. (A segélyszervezet afganisztáni küldetési során a városban, ahol egészségügyi programot hajtottak végre munkatársaik, sajnos napi esemény volt az ilyen robbantás.) A legjobb az olyan helyeket messze elkerülni, ahol nagyobb tömeg verődik össze, ha ez mégsem megoldható, figyelni kell minden gyanús jelre, furcsán viselkedő helybélire, figyelmeztetett később Herczegh Róbert, a

Baptista Szeretetszolgálat biztonsági tanácsadója. Ugyanez vonatkozott a késes támadás szituációs gyakorlatára is: az ilyen esetek egyre gyakoribbak. Ráadásul – bármilyen meglepő, de higgyünk a szakértőnek – a kés veszélyesebb fegyver a maroklőfegyvernél, mert hangtalan: mire észleljük, mi történik, már akár fél tucat áldozat is haldokolhat körülöttünk vérbe fagyva az utcán, a piacon.

Hősünk, aki a korábban a szűk utcán lövéseket kapott, jól látta a késes támadót, amint bajtársának hátába szúrja a pengét. Első reakciója a segítségnyújtás volt, a második a menekülés: végül magában mélyen szégyenkezve ezt tette, egyszerűen elfutott. Lógó orral, csalódottan ült vissza a tanterembe a videofelvétel elemzésére, hogy meghallgassa Végh József kriminálpszichológus megrovását, mire kiderült: az egyetlen helyes út ilyenkor a menekülés útja, az ellenállással csak az áldozatok számát növeljük. Egyet tehetünk, kiáltással riaszthatjuk társainkat, hívhatjuk fel figyelmüket a halálos veszélyre. Az egyik menekülő azonban még akkor sem úszta meg, amikor messzire ért a piactól. Amikor az épület sarkához érve gondolkodás nélkül szaladt tovább, szinte belefutott a késes támadóba. Herczegh Róbert ezért arra figyelmeztetett, hogy mindig – még a saroktól is – távolságot kell tartani, majd megmutatta helyes testtartást.

Az utolsó szituációs gyakorlat során tűz ütött ki egy irodaházban, a csoport tagjai a biztonsági munkatársak közreműködésével ezt a helyzetet viszonylag hibátlanul oldották meg. Viszonylag, mert egyikük egy olyan ajtón át menekült, amely nem vezetett sehová. A tanulság: mindig körül kell nézni a szállodában, az irodaházban, ahol több-kevesebb időt töltünk, fel kell mérni a lehetséges menekülési útvonalakat, meg kell keresni a tűzlépcsőt. És nem szabad elfeledni: tűz esetén

nagyjából két percünk van arra, hogy meentsük az irhánkat, a további idővesztés már az életünkbe kerülhet. Több meglepő, és nagyon sok értékes szabályt megtanulhattak a program résztvevői, akiknek munkája, élete gyakran háborúk és válsághelyzetek közepette zajlik. A túlélés esélyének növeléséhez tanulni és gyakorolni kell – meg kell próbálni a lehető legkevesebb esélyt adni a Sátánnak.

VÉGH JÓZSEF KRIMINÁLPSZICHOLÓGUS KÉSZÍTETTE FEL A BSZ MUNKATÁRSAIT ARRÁ, MIKÉNT LEHET TULÉLNI A VESZÉLYES HELYZETEKET

A TISZTELET A HŐSÖKNEK PROGRAM

A Baptista Szeretetszolgálat évek óta azon dolgozik, hogy a társadalom részéről a lehető legnagyobb köszönet illesse azokat, akik a közszolgálatában az életüket is kockáztatják értünk. A szervezet egy sok éven át tartó eseti jellegű támogatási rendszert felváltva a 2015-ös esztendő elején új, hosszú távú programot indított „Tisztelet a Hősöknek” elnevezéssel, amelynek célja a belföldön és külföldön szolgálatteljesítés közben megsérült magyar katonák, rendészeti területen dolgozók, tűzoltók, mentősök és katasztrófavédők, valamint a szolgálatteljesítés közben elhunyt szakemberek hozzátartozóinak támogatása. E program keretein belül kapnak támogatást például a déli határokon szolgáló katonák és rendőrök is.

E-mail hosok@baptistasegely.hu

Programkoordinátor:

Horváth Sándor +36 20 886 01 78

SZENCZY SÁNDOR LELKIPÁSZTOR MUNKA KÖZBEN. CSALÁDJÁVAL ÉS MUNKATÁRSAIVAL HAT HÓNAPIG ÉLT ÉS DOLGOZOTT KOSZOVÓBAN

A KÉTSÉGBEESÉS ÉS A JÖVŐBE VETETT REMÉNY FÖLDJE

A sokak számára már csak a történelemkönyvekből ismert és feltárt borzalmas délszláv háború (talán Szlovéniát leszámítva) minden résztvevő országban, etnikumban és különböző tájegységekben is hatalmas károkat okozott. A NATO-erők bombázása után az ENSZ által felállított KFOR műveleti egységei vették át az ellenőrzést a térségben, fenntartva a kieroszakolt békét. Pristinában, az önmagának autonómiát követelő Koszovói Köztársaság fővárosában a győzelemnek még az árnyéka sem látszódott. A lebombázott, kiégetett kórházak és civil épületek tető nélküli romjai segítségért könyörögve meredtek az égnek. A Baptista Szeretetszolgálat munkatársai az elsők között voltak, akiket a Nemzetközi Kö-

zösség a helyszínre engedett, hogy civil segítséget nyújtsanak.

A '90-es évek végén, a szeretetszolgálat megalakulása utáni években ugyan voltak külföldi programok a szervezet látóterében (Albániába, Bulgáriába vagy éppen Észak-Koreába már rendszeresen jártak munkatársaink), de Koszovó volt az első olyan nemzetközi helyszín, ahol irodát tartott fent és állandó jelenlétet biztosított a segélyszervezet. Egy fiatal, akkor még alig tapasztalt önkéntes szemével tekinthetünk vissza egy politikai és biztonsági szempontból képlékeny világba, ahol egyszerre volt úr a múlt veszteségei miatti kétségbeesés és a jövőbe vetett remény.

Visszaemlékezve akkori önmagamra és azokra a missziókra, amelyek azóta már a múltam részei lettek, mai fejem át gondolva „nettó örülség” volt az, ahogy és amit végigvittünk Koszovóban. Nekivágtunk az ismeretlen, háború utáni országnak, ahol az utcán állig felfegyverzett katonák masíroztak és akkor még – az internetkorszak elején – egy műholdas telefon volt az egyetlen, amibe kapaszkodhattunk, ha bajba kerülünk. Budapestről 2000 januárjában, egy hideg reggelen indultunk el. Az út már a határig összekovácsolta a hatfős csapatot és a délvidéki havas-jeges szakaszokon már jókedvűen és felhőtlenül beszélgettünk az előttünk álló kihívásokról. A Kárpátokon keresztül – Bulgária és Macedónia érintésével kerülve – a hosszabb úton kellett men-

**PRISTINÁBAN A TÚLÉLÉS ESÉLYE
A NAPSZAKTÓL, ÚTVISZONYOKTÓL ÉS ANNYI MINDENTŐL
FÜGGÖTT, HOGY VALÓJÁBAN MINDEGY IS VOLT,
MIKOR INDUL ÚTNAK AZ EMBER**

nünk, hiszen annak idején a két ország közötti konfliktus miatt nem volt ildomos a rövidebb, Szerbián át vezető utat választani. A város és úgy egészében Koszovó közlekedése teljességgel kaotikus és feldolgozhatatlan volt. A magyar vezetési kultúrához szokott szem is elkerekedett egy-egy manőver látán. Az ad-hoc taxik olyan kavalkádja volt az egész város, ahol a 13 éves kiskamasz és az aggastyán is bátran vezetett, a szabályok pedig keresztteződésenként változtak. Pristinában a túlélés esélye a napszaktól, útviszonyoktól és annyi mindentől függött, hogy valójában mindegy is volt, mikor indul útnak az ember. A szállásunk – amely egy teljesen fűtetlen és vakolat nélküli téglaház volt –, egy olyan feljegesedett útszakasz tetején foglalt helyet, ahová autóval fel sem tudtunk menni. A több hónapra elegendő gyógyszerek, iratok, ruhák és élelmiszerládák súlya alatt többször métereket csúsztunk vissza, míg nagy nehezen felértünk a hegyre. A házba érkezve egy kivénhedt vas emeletes ágy alsó szintjére dobtam le a csomagomat és attól az estétől kezdve egy hónapon át ott volt az otthonom. A téli éjszakák már csak azért sem voltak szívmelengetőek, mert a hálózat akadozása miatt az elektromos fűtés lekapcsolása 5 fok alatti hőmérsékletet jelentett az egész házban. Persze aki Rómába megy, viselkedjen úgy és viselje azt, ahogy és amit a rómaiak. A ház tulajaja azokra a kérdésekre, hogy miért van 10 cm-es rés a fal és az ablakkeret között, azt mondta: a bombázások alatt „kirázódott” a helyéről az ablak. Persze az üvegtábla sértetlen maradt. Széttárt karjait az ég felé emelve annyit mondott: „Egyedül Allah tökéletes”.

Az egyik reggel – amikor a befagyott pohár víz mellett ébredtünk –, Gábor, aki a csapat vezetője volt, megelégedte a várakozást és úgy döntött, elhagyjuk a házat, hogy egy komfortosabb helyet keressünk magunknak. A következő

szállásunk bár szűkösebb, de legalább kényelmesebb volt. Onnan indultunk útnak a mintegy félórás autóútra lévő raktárunk felé.

A munkát megosztottuk helyi partnerünkkel, Bekim Bekával, a pristinai baptista gyülekezet pásztorával, aki azokban az időkben a leghasznosabb kapcsolatunknak bizonyult. Helyismerete rengeteg segítséget nyújtott nekünk. Bekim dolga nem volt könnyű. Keresztényként egy muzulmán országban soha nem egyszerű létezni, akkor pedig talán hatványozottan nehéz, ha az ország, ahol élsz, legnagyobb ellenége a keresztény Szerbia.

Annak idején az ENSZ koordinátoraival közösen, valamint a KFOR erők segítségével jutott el minden élelmiszer, ruha és egyéb adomány a rászorultakhoz. Egy alkalommal – amikor a kanadai békefenntartók teherautói fékeztek le a raktárunk mellett, hogy több tonnányi étel- és ruhasegélyt egy közeli kis faluba vigyünk –, számunkra már csak a tisztai dzsipben jutott hely. A katonai terepjáró hátsó ülésén ülve, tele izgalommal figyeltük a katonák precíz és gyors mozgását. A jobb első ülésre penderült egy katonaruhás nő, aki a sofőrnek parancsot adva elindította a konvojt. Összenéztünk a többiekkel: a parancsnokunk egy nő! Sértetlenül célhoz ért az első szállítmány, amit aztán még további heti két-három követett, szintén katonai segítséggel és kísérettel. Hónapoknak kellett eltelnie, hogy civil autóval vihessük a segélyeket, arányosságban azzal, ahogy a biztonsági helyzet javult. Nem csak élelmiszert, de építkezési anyagot is szállítottunk azért, hogy mielőbb normalizálódjon

a háború utáni biztonsági helyzet. A Magyarországról induló kamionok vámolását Hafuzi Avni, az A and M Vámügynökség vezetője segítette, aki albán származása miatt szinte minden esetben jelentős árengedményekkel és elsőbbséggel segítette a munkánkat.

Az első nehézségek és a helyzet felmérése után tavaszi visszatérésünk a jól ismert „fészekbe” szinte már a hazatéréshez volt hasonlatos. Addigra már ismertük az albán nyelv legegyszerűbb szavait, sőt, rövidebb mondatokat is tudtunk váltani a helyiekkel. Az idő jobbra fordulásával a koszovói albánok egyre barátságosabbak lettek. Látták rajtunk, hogy ott élünk köztük-velük, nem pedig csak átszaladunk a falvaikon, városaikon.

A segélyszállítmányok célba juttatásának feladatát újabb és újabb programok követték, közben a szervezet egyre csak erősebb lett, hiszen megtapasztaltuk, hogy minden hét után szorosabbak a kapcsolataink és egyre kevesebb kérdés marad megválaszolatlanul bennünk. Egyre inkább a szavak nélküli gördülékenység jellemzett minket, hétről-hétre mindenki jobban és jobban érezte azt, hol a helye abban a gépezetben, amely sok ezer embernek segít.

Mindent egybevetve a koszovói albánok között megtanultuk azt, hogy szélsőséges helyzetben, távol az otthontól miként lehet életképes egy (akkor még) kicsi magyar segélyszervezet. Tiszta szívvel tudtunk segíteni ott, ahol arra a legnagyobb szükség volt.

RÉVÉSZ BALÁZS

KÜLDETÉS A DANKÓ UTCÁBAN

2003

Több százmillió forint értékben osztanak humanitárius segílyt azoknak a romáknak, akik 1945. május 9-e előtt születtek. Ezzel párhuzamosan több kárpótlási program is fut: például a kényszermunkára hurcolt romák, homoszexuálisok, fogyatékosok és Jehova tanúi igényelhettek kártérítést az elszenvedett sérelmekért. A jogosultság megállapítása most folyik, a pénzt svájci bankok fizetik.

Mutasson rá valamelyik pirossal bekarikázott településre, és odamegyünk segílyt osztani – mondja Szenczy Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat budapesti irodájában, ahol az egyik falat belepik a teleírt megyetérképek.

– A piros körök azt jelentik, hogy ott élnek érintett romák, a félig befestett kör azt a települést jelzi, ahol egyszer kaptak csomagot, a piros folt pedig azt, ahol befejeződött a program, már kétszer osztottunk.

A Nógrád megyei Sóshartyánt választom. Az adatbázisból hamar kiderül, hogy negyvenegy csomagot kell felpakolnunk a furgonba, és indulhatunk a fővárostól nyolcvan kilométerre fekvő településre. A majd húszkilós dobozokban liszt és cukor, olaj, kávé, tészta, húskonzerv, ágynemű, sampon, négy szappan, öt kiló mosópor és multivitamin lapul, dobozonként összesen több, mint tizenötezer forint értékben. A segílyszervezet két munkatársával indulunk útnak, az autópályán van idő az eddig közel húszszer látogatás tapasztalatairól beszélgetni. Nyolc megye és Budapest környéke tartozik hozzájuk, a két autóval eddig több, mint százezer kilométert tettek meg a tizennégyezer ember felkeresése so-

rán. Négy megyében már befejeződött a program, az érintettek megkapták a tavaszi és őszi csomagot is. Egyetlenegyszer fogadták őket ásóval, de mint alkalmi sofőröm, Révész Balázs mondja, kellő higgadsággal kezelni lehetett azt a helyzetet is. Van gyakorlata az ilyesmiben, hiszen korábban Koszovóban osztott ételmet a rászorulóknak. Megérkezünk a nógrádi településre, kollégáim előveszik a jó előre kinyomtatott falutérképet, és keresni kezdjük a Dankó utcát. Igazi cigánytelepre érünk, pillanatok alatt tucatnyi kigyerek és kutya sereglik az autó köré. Nem kell megijedni, errefelé barátságból ütögetik az autó oldalát, mondja Balázs, miközben a konzervatóriumot végzett Borbély Péter kiszáll, és Bada Anna felől érdeklődik. Hamar előkerül az idős asszony, s miután három keresztet rajzol az átvételi elismervényre, a csomag láttán örömeiben tapsolni és ugrálni kezd.

Mivel a sofőrnek az autóban kell maradnia, hamar beletanulok a csomagosztó feladatba. Péter a mindentudó listával elviszi az autó mellől a tömeget, s mihelyt egy jogosult aláírta a papírt, én kinyitom az ajtót, kiveszek egy csomagot, és visszazárok. Arra is

oda kell figyelni, hogy csakis a jogosult kezébe adjuk az adományt, vagy – ha nem bírja el – mellé tegyük le.

Egy tucat csomag kiosztása után számomra is kiderül, hogy nemcsak a szociológiával, hanem az alkalmazott pszichológiával is tisztában kell lennie annak, aki ilyesféle segélymunkára vállalkozik. Mivel gyakoriak az el- és összeköltözések, és a segélymunkások nem kérhetik el az érintett személyiét, villámgyors keresztkérdésekre és más trükkökre van szükség, hogy kiderüljön a jogosultság. Hiába érdeklődünk ugyanis a listán szereplők felől, első kérdésre az „ő már rég nincs ott-hon”-t halljuk, mindenki a jogosulttal egy háztartásban lakik, és „meg van bízva” a csomag felvételével. A segélymunkások ragaszkodnak a személyes jelenléthez, de nem könnyű a dolguk: a hatvan év fölötti romák sok esetben kórházban vannak vagy más településen a rokonoknál.

Angyali türelemre van szükség napon-ta több százszor elmagyarázni, hogy most csak az idősek kapnak csomagot, és pénzt sem osztunk. A romák ugyanis – de gyakran a magyar sajtó is – összekeverik ezt a segélyprogramot a kárpótlással, így aztán pillantok alatt felforrósodik a helyzet, ha egy nagyhangú elégedetlenkedő kerül a csomagra várók közé.

Nagy a félreértés a kérdésben – erősíti meg tapasztalatunkat Dóra Bálint, a Nemzetközi Migrációs Szervezet magyarországi irodájának programfelelőse. A nácizmus idején rabszolga- vagy kényszermunkára hurcoltakat (ha megfelelnek a német kárpótlási törvény szabta feltételeknek) az Emlékezés, Felelősség és Jövő nevű alapítvány kárpótolja, miután a közel háromszáz ezer igénylő jogosultságát elbírálják. A 2000-ben létrehozott alapot a német állam és ottani vállalatok töltötték fel kétszázmillió márkával. A koncentrációs táborokban dolgozó rabszolgamunkások legfeljebb tizenötezer, a német

megszállás alatti területekre hurcolt kényszermunkások pedig ötezer márkára tarthatnak igényt. Kártérítésre jogosultak azok is, akik a nácizmus idején német vállalatok közreműködésével anyagi veszteséget szenvedtek el, és nem vehettek részt korábbi kárpótlási kedvezményekben.

Emellett külön program indult a holokauszt túlélői, illetve olyan személyek kárpótlására, akik vélt, vagy valós roma származásuk, homoszexualitásuk, Jehova tanúihoz való tartozásuk vagy testi-szellemi fogyatékoságuk miatt voltak üldöztetésnek kitéve. Az Egyesült Államok Kelet-New York-i kerületi bírósága a Nemzetközi Migrációs Szervezetet jelölte ki a holokauszt-túlélők és a svájci bankok perének ügyében született megállapodás egyik kivitelezőjének. A döntés értelmében kárpótlás azokat illeti, akik 1999. február 15-én életben voltak, és jogosultságukat tudják igazolni. A több mint egymilliárd dolláros alap jelentős része azokat kompenzálja, akik a svájci bankokban letétbe helyezett értékeiket nem kapták vissza, de jelentős összeg jut nemzetiségük, vallásuk vagy szexuális beállítottságuk miatt szenvedők jóvátételére is.

Magyarországon nem jelentkezett kártérítésre homoszexuális áldozat. Az üldöztetést elszenvedő Jehova tanúit a vallási szervezet nemzetközi alapja képviseli, a roma igénylők jogosultságának megállapítása most folyik. A munkát nehezíti, hogy az érintettek jelentős része analfabéta volt, így nem tudja a koncentrációs táborból írt levéllel vagy más dokumentummal igazolni, hogy őt is elhurcolták. Az elbírálási folyamat várhatóan a jövő év végéig fejeződik be.

Az 1945 előtt született romák megsegítése független a kárpótlástól, ez a svájciak több százmillió forintos gesztusa a roma közösség felé. Nem egyéni sérelem alapján osztják, és nem kell igényelni – mindenki jogosult, aki a ki-

tűzött dátum előtt született. Mégsem kap mindenki a támogatásból: bár a roma szervezetek éveken keresztül összeírták az igénylők listáját, csak azok jutnak hozzá a segélyhez, akiknek lakóközterében akadt olyan civil szervezet, amely jelentkezett a program végrehajtására. Több helyütt nem csomagot osztanak, hanem más módon segítenek: a bagaméri roma vezetők szakmai egyesülete például negyvennégy idős romának biztosít különféle szolgáltatásokat ebből a pénzből, például ápolást, téli tüzelőt és ruhacsomagot adva.

Már sötétedik Sóshartyánon, indulnánk haza, de Bangó Évát nem sikerül megtalálni. Testvére erősködik, hogy vele lakik, de a lakásba nem tud bemenni, és a pontos születési dátumot sem tudja megmondani. Már indulnánk a furgonnal, amikor megérkezik valaki, aki Bangó Évának mondja magát. Péter megkérdezi, mikor született, mire három tipp érkezik a kérdésre. Összenézünk, és indulnánk, mikor előkerül a személyi, és kiderül, tényleg a jogosult áll előttünk, csak nem emlékezik a dátumra. Bevisszük a csomagot, majd elindulunk Budapest felé.

Visszafelé arról beszélgetünk, miért éri meg ezt csinálni. Mindketten azt állítják, azért az örömeért, amelyet a segélyezett emberek szemében látnak. Más elégtétel kevés van: húszezer látogatás után egyetlen köszönőlevelet hozott a posta.

LUKÁCS CSABA
(MAGYAR NEMZET)

AZ ÚT VÉGÉN OTT VÁR

A BÜSZKESÉG

HA KELLETT,
A KAMIONT PAKOLTUK,
HA ÚGY HOZTA A MUNKA,
A RAKTÁRBAN ÉRT MINKET
AZ ESTE

Tóthfalussy Ákost, a Baptista Szeretetszolgálat 55 éves általános igazgatóját, a BSZ EJSZ (Baptista Szeretetszolgálat Egyházi Jogi Személy) egyik alapítóját nem csupán életkora okán övezi tisztelet a segélyszervezet háza táján. Nehéz volna olyat találni, aki többet tett volna az elmúlt két évtizedben a közös célokért, mint ő: tizenkilenc éve, 1997 októberétől teszi a dolgát és az évek során szinte mindent csinált már, amit e tevékenység során kell és lehetséges.

– Az első időszakban még Velencén kaptott helyet a szervezet irodája, és akkoriban annyira kevesen voltunk, hogy nem lehetett megosztani a feladatokat és alapvetően mindenben részt vettem: ha kellett, a kamiont pakoltuk, ha úgy hozta a munka, a raktárban ért minket az este. Elsősorban technikai és műszaki problémák megoldása várt rám, vámolás, ügyintézés, egyebek. Volt egy kisbuszom, azzal jártunk mindenfelé, egyéb járművünk ugyanis eleinte nem akadt – emlékezett Ákos a hőskorra. És emlékezett arra az élelmiszert tartalmazó szállítmányra is, amely Albániába indult el akkoriban. Az volt a Baptista Szeretetszolgálat egyik első humanitárius akciója.

Amikor megpróbáltunk számvetést készíteni, gyorsan rájöttünk arra, hogy nem győznénk a felsorolást. Annyi bizonyos, hogy a koszovói szerepvállalás az ő életében is meghatározó időszakot jelentett csakúgy, mint a roma kárpótlási program végrehajtása, amikor

ő szervezte és intézte a segély vásárlását, a csomagolást, a szállítást, a raktározást, mindent, ami ahhoz kellett, hogy a baptisták ne valljanak kudarcot úgy, mint oly sok más humanitárius munkát végző szervezet. Ezt olykor fizetés nélkül, sőt, a segélyeket néha a családi kasszából kiegészítve, finanszírozva tette.

– A továbbiakban is nagyjából úgy osztottuk meg a munkát, hogy amikor a Baptista Szeretetszolgálat alapító elnöke, Szenczy Sándor külföldre utazott, segélyszállítmányt vitt vagy felmérést végzett valahol, valamelyik háború vagy természeti katasztrófa helyszínén, a működéshez szükséges itthoni feladatok döntő részét sok-sok telefonos egyeztetés után nekem kellett elvégezni – folytatta az általános igazgató.

Ez nagyjából 2011-ig így is maradt, addig a segélyszervezet munkatársainak létszáma nem növekedett jelentősen.

TÓTHFALUSSY ÁKOS (JOBBRA) EGY LEGUTÓBBI PROGRAM VÉGREHAJTÁSA KÖZBEN. A SZÁLLÍTMÁNY EGY HORVÁTORSZÁGI MENEKÜLT-TÁBOR FELÉ INDULT

Tóthfalussy Ákos volt tehát az, aki sosem hagyta el a legkülönbözőbb problémák csapataival ostromlott várat, vagy ha igen, az ritka esetnek számított. Ilyennek bizonyult, amikor Jordániában töltött egy hónapot a feleségével, aki mozgássérült gyerekekkel foglalkozott a másutt és máig is oly sikeres Flame-program konduktorként.

Persze senki sem születik segélymunkásnak. A család budapesti, édesanyja közigazdász, édesapja asztalos volt, négy testvérével nevelkedett együtt, akik óvónőként, szakácsként, szociális munkásként dolgoztak, de ketten közülük már nyugdíjasok. Leánya a baptista teológián tanul, a felesége konduktor és speciális pedagógia szakos egyetemi tanár. Ákosból kereskedő, majd üzletvezető, áruház igazgató, kereskedelmi igazgató lett, és ezt a sort a vállalkozói évek zárták. És aztán mint oly sokaknak a mai munkatársak és vezetők közül, a szeretetszolgálathoz ve-

zető utat a Sándorhoz fűződő barátság gránitja követte ki.

– Súlyos családi tragédia ért, azt életem nagyon rossz időszaka követte. Sándorral akkor találkoztunk a Krisztina körúton. Láttam rajtam, hogy nagy baj van, hosszú órákon át beszélgettünk. Ő hozott ki a gödörből. Aztán arra kért, segítsen a tevékenységét, s attól kezdve együtt dolgozunk. Sokat köszönhetek Sándornak, amit nem felejték el, amíg élek. Hú, de mennyit beszélgettünk...

Emlékezetes időszak volt számára a Bánya utcai hajléktalanszálló beindítása is. Tervezte, szervezte, intézte az épület felújítását, a bútorok beszerzését, minden apróságot, minden ilyesmit. A feladatoknak pedig sosem látszott vége szakadni, egyik projekt követte a másikat.

– Ez általában így ment, bármikor megszólalhatott a telefonom, mind-

egy volt, éjjel van-e, vagy nappal. Ha valahol valami történt, azonnal bekatlant, hogy ebből munka lehet és vártam a hívást.

De kitartott, és kitart mind a mai napig.

– A nulláról, a semmiből kezdtük és jártuk végig azt az utat, amely egy professzionális, hitalapú segélyszervezet létrehozásához vezetett. Fel kellett nőni a feladatokhoz, és azt hiszem, ez sikerült. Nagyon büszke vagyok arra, amit elértünk.

2013

A világ 110 milliós baptista közösségét képviselő John Upton, a Baptista Világszövetség elnöke nemrégiben háromnapos hivatalos látogatásra érkezett hazánkba és ott volt Velencén, a magyarországi baptisták missziói konferenciáján is.

A BAPTISTA VILÁGSZÖVETSÉG ELNÖKE A SZERETETSZOLGÁLATRÓL

Mit gondolnak a világ baptistái a magyar közösségről?

A világ baptistái között ma már előkelő helyet foglalnak el a magyarok. Egy rendkívül jól vezetett, összetartó közösségről van szó. A magyarok bátrak és mélyen elkötelezettek az iránt, amiben hisznek. Szenvédélyesen segítenek a bajba jutottakon. De az is világszerte ismert, és része a baptista történelemnek, hogy egy magyar lelkész tízezreket keresztelt meg. Csak annyit mondhatok, köszönettel tartozunk Magyarországnak.

A Baptista Világszövetség elnökeként régóta áll kapcsolatban a Magyar Baptista Szeretetszolgálattal. Mik a tapasztalatai?

Mindenhol ismerik és elismerik a magyarokat,

megbecsülik tevékenységüket, mind európai, mind pedig világviszonylatban. Ez főként a magyar Baptista Szeretetszolgálat munkájának köszönhető, amire nagyon büszkék vagyunk a Baptista Világszövetségnél. Évek óta remek kapcsolatot ápolunk Szenczy Sándorékkal, együtt segítjük a bajba jutott embereket szerte a világon. Ráadásul a magyarok képesek olyan országokba is behatolni, ahová más államok szervezetei nem jutnak be.

Mely országokra gondol?

Észak-Koreára például, amellyel egyetlen kapcsolatunk a magyar Baptista Szeretetszolgálat csapata. Márpedig Szenczy Sándorék, ha jól tudom, már tizenhét éve szállítanak segélyeket a kommunista államba. De említhetném a föld-rengés által sújtott Haitit, ahol a magyarokkal

AZ EMBEREK ÉLETSZÍNVONALA JÓCSKÁN EMELKEDETT,
DE NEM IS EZ A LEGFONTOSABB. FIGYELTEM AZ UTCÁN
SZEMBEJÖVŐKET: CSALÁDOKAT LÁTTAM, AKIK NEVETTEK,
JÓL ÉREZTÉK MAGUKAT. EZ NEM ÍGY VOLT '95-BEN

karöltve olyan nagyszabású tervet sikerült megvalósítanunk, mint az árvaház felépítése azon gyermekek számára, akik elvesztették szüleiket.

Milyen szerepet tölthetnek be egy ország életében az egyházak, s azon belül a baptisták?

Az emberek szeretik, ha hiteles, eredeti személyiségek veszik őket körül. Olyanok, akik nemcsak beszélnek róla, hanem tényleg hitük szerint cselekszenek. Tanultam egy közmondást a kínaiaktól: „Te csak ne mondd meg nekem, mi hiszel. Maradj mellettem három napig és majd én megmondom, mi a hited.” Az emberek efféle hitelességre vágnak. Ha úgy törődünk az emberekkel, mint Jézus törődött; ha könyörületesek vagyunk velük; ha igazat mondunk nekik – és mindezt nem azért, mert bármilyen hasznot remélünk, hanem mert szeretjük őket – úgy hiszem, ez egy hatalmas tanúságtétel. És akkor az emberek megállnak mellettünk és azt mondják, ebben van valami eredeti. Ennek adok egy esélyt. Márpedig a baptista egyház olyanokat tömörít, akik nem afféle „bort iszom, de vizet prédikálok”-fajták. Mi tényleg törődünk másokkal, s ez az, amire igazán szükség van.

Egyre több iskola üzemeltetését veszi át a Baptista Szeretetszolgálat hazánkban. Milyen lehetőséget lát ebben?

Efféle páratlanul jó együttműködést egyház és állam között talán egyedül itt láttam a világon. A legtöbb helyen azzal a problémával szembesülünk, hogy vagy a kormány irányítja az egyházat,

vagy pedig az egyházból lesz maga a kormány. Csakhogy egyik sem jó, hiszen az első esetben a világi hatalom elnyomja a vallást, a másodikban pedig a vallás elveszti lényegét, megszűnik annak lenni, aminek lennie kellene. Ez a magyar példa, amely arra törekszik, hogy kormány és egyház együtt dolgozzon a gyerekek, a tanárok, s rajtuk keresztül az ország lakói érdekében, úgy vélem, követendő lehet máshol is a világban. Több gyermek kap így esélyt a tanulásra, s az iskolák modernizálására is lehetőség van. A diákokkal pedig nemcsak az osztályteremben foglalkoznak, hanem azon kívül is. Ez egy nagyon jó modell, érdeklődéssel várom, mivé fejlődik majd az évek során. S ha nem is pontosan ugyanígy, de a magyar megoldást testre szabva más országokban is látok rá esélyt, hogy valami hasonlót hozzunk létre.

Nem először jár hazánkban, legutóbb jó húsz évvel ezelőtt látogatott Magyarországra. Megváltoztunk?

Az önök országa még 1995-ben is, amikor legutóbb itt jártam, a rendszerváltás utáni hangulatban volt. Akkor kezdődött el a fejlődés, de nem lehetett azt mondani, hogy jól éltek volna az emberek. Most, közel húsz év múltán óriási fejlődést látok. Az emberek életszínvonalja jócskán emelkedett, de nem is ez a legfontosabb. Figyeltem az utcán szembejövőket: családokat láttam, akik nevettek, jól érezték magukat. Ez nem így volt '95-ben. Tudom, hogy a világváltság közepette furcsa ezt hallani, de úgy látom, Magyarország élhetőbb hely lett. Igaz, a magyarok igen aggodalmaskodó nép – a történelmük adott is erre okot. Ám az emberek remélni akarnak, csak a jövőbe vetett hitük bizonytalan. Ám előbb-utóbb megtanulnak majd bízni, és akkor a reményeik is valóra válhatnak.

NEM MA KEZDŐDÖTT

DR. VARGA ÉVA ANESZTEZIOLÓGUS ÉS (TÖLE JOBBRA) RÉVÉSZ BALÁZS
ÁPOLÓ A NYUGATI PÁLYAUDVAR TRÁNZIT ZÓNÁJÁBAN

A KILENCVENES ÉVEKBE
MINTEGY FÉLSZÁZ ORSZÁGBÓL
ÉRKEZTEK MIGRÁNSOK
MAGYARORSZÁGRA

A Magyarországi Baptista Egyház és a Baptista Szeretetszolgálat vezetői aztán még ugyanabban az évben meg egyeztek a Belügyminisztériummal abban, miként segíthetik a vajdasági magyar menekültek letelepedését. A BM Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal anyagi támogatását a segélyszervezet azzal egészítette ki, hogy lakást és munkahelyet biztosított a bombázás elől elmenekülteknek. A vajdaságiak elhelyezésében a gyülekezetek tagjai segítettek elsőként, harminc menekültet azonnal el tudtak helyezni. A háborús események miatt több mint ezer vajdasági kért menedékjogot Magyarországtól, ők a debreceni és a vései menekülttáborokban laktak. A segélyszervezet az évek során folya-

A Baptista Szeretetszolgálat nem a migrációs válságként megismert időszakban kezdte a menekültekkel való foglalkozást, hiszen például már 1999 augusztusában juttatott segélyt a koszovói Pristinába és a környező vidékre. A helyszínen dolgozó csapat főállású munkatársakból és önkéntesekből állt. Több száz higiéniai csomagot készítettek elsősorban a pristinai kórház számára, szállítmányokat juttattak el a menekülttáborokba, később megszervezték a Magyarországra menekült koszovói családok reintegrációs programját. A Baptista Világsegély által felajánlott első, több mint 3 millió forint öten menekült hazautazását fedezte.

matos kapcsolatot tartott a magyarországi befogadó állomásokkal, támogatták a menekültek elhelyezése és ellátása érdekében végzett munkát: a kilencvenes években mintegy félszáz országból érkeztek migránsok Magyarországra. A Baptista Szeretetszolgálat szakembereinek javaslatait messzemenően figyelembe vette már akkor is a „hivatalos” menekültügyi szakma és ez 2016-ban sem változott.

MENEKÜLTEK: ASSZAD ÉS TÁRSAI, AKIK NEM TUDTÁK, KI ELLEN KELLENE HARCOLNIUK

2013

Egy korábbi háború képei mosódnak fel előttem emlékeim széles folyómedréből. A délszláv válság, amikor gyakran magyar harcolt magyarral, emberség az embertelenséggel, gyűlölet a kitartással. A Balkán testét a kilencvenes években már sokadszorra tépte fel az öldöklés karma, mint ahogyan még mindig tömegsírokban nyugodnak a világháborúban a partizánok által meggyilkolt magyarok ezrei. De ez most már egy másik háború. Amely nem kevésbé kegyetlen, nem kevésbé bonyolult és nem kevésbé fájdalmas az előzőeknél.

Igaz, a szíriai vérengzés kissé távolabb van a szemérmes, kétszínű és béketeremtő tetteiben gyakran impotensnek bizonyuló Európától, de a menekültek első hullámai már átcsaptak az unió határain. Az első embercunami Bulgáriát érte el, naponta több százzal növekszik és már a 12 ezret átlépte a beözönlők száma. A bolgár katasztrófavédelem még kapkod a levegő után, hiszen csak kétezer menekült befogadására alkalmasak a táborai. Pedig Szíriában nem lesz egyhamar béke.

Amíg megtegyük a Szófiáig tartó cirka nyolcszáz kilométert, van időm felidézni az eltelt tizenhét évet. Az időt, amely a Baptista Szeretetszolgálat velencei megalakulásától mostanáig eltelt, az újságírás regényét, amelynek katarzisait számomra mindig a segélyszervezet munkatársaival megtett egy-egy út jelentette újabb és újabb háborúk és természeti katasztrófák felé. Tapasz-

talt útitársaimat mind régről ismerem, vezetőnkkel, Gál Dáviddal 2002-ben két hetet dolgoztam Afganisztánban: azóta ő a szeretetszolgálat nemzetközi igazgatója lett. Most a Vrazdhebná táborba tartunk, amely egy lepusztult iskolaépület nem messze a repülőtértől.

– Hosszú ideje igyekeztünk már, hogy megtaláljuk a módját a szír menekültek megsegítésének – mondja Gál Dávid. – Ezért örültünk, amikor októberben megkeresett minket a Külügyminisztérium azzal, hogy Bulgária nemzetközi segítséget kér. Erre reagáltunk, hiszen a bolgár baptistákkal már tizenöt éves kapcsolatot ápolunk. Rajtuk keresztül találtuk meg a Vrazdhebná táborát, illetve annak vezetőjét, egy nyugalmazott bolgár katonatisztet. Felmértük az igényeket és összeállítottuk a segélycsomagokat. Ezek átadását végezzük el a táborban, ahol négyszáz szíriai menekült él.

A szürke ég alatt szürke épület: első látásra ennyi a tábor. Kemény tekintetű férfiak, arcukat eltakaró nők járnak a folyosókat és az udvart, fel sem nézve a közelben felszálló utasszállító repülőkre – nekik az álmaik szárnyalnak egy sokkal jobb világ felé. Mosolyt csak a gyerekek arcán látok. Mint Afganisztánban, Csecsenföldön, Srí Lankán és Kambodzsában, a legkisebbek szája nevetésre görbül, amint egy kis reményt látnak az idegenek érkezésében. A felnőttek egy ilyen őszinte ki-tárulkozáshoz már többet tapasztal-

ÚTON, MINDIG NYUGAT FELÉ...

A SZÜRKE ÉG ALATT SZÜRKE ÉPÜLET:
ELSŐ LÁTÁSRA ENNYI A TÁBOR.
KEMÉNY TEKINTETŰ FÉRFIAK,
ARCUKAT ELTAKARÓ NŐK...

tak. A 31 éves Asszad azonban kevésbé zárkózott, kék szemei barátságosak. Kémikus, Dubajban dolgozott vendégmunkásként. Amikor hazament szabadságra, a háború fogadta. A hátát a falnak veti, úgy beszél.

– Ahogy hazaértem, egyre rosszabb lett a helyzet. Fegyvert akartak adni a kezembe, de nem tudtam, ki ellen kellene harcolnom, annyi féle csoport vesz részt a háborúban. Ezért inkább elmenekültem.

Ahol élt, ott eleinte viszonylag nyugodt volt a helyzet, de megszűnt az ivóvíz, az áramellátás és nem volt mit enniük. Aztán a hadsereg egyre inkább azt a körzetet is be akarta vonni a harcokba. Asszadot megkérdelem, milyen az életük a táborban.

– Eleinte nagyon rossz volt, de kezdjük megszokni az új környezetet és próbálunk munkát találni, mert nem akarjuk, hogy a bolgár állam tartson el minket.

– Hazatérnétek?

– Igen, persze, de ez egyelőre lehetetlen.

– Mikor érhet véget a háború Szíriában?

– Az biztos, hogy nem mostanában. Nagyon sok csoport harcol egymással.

– Kinek az érdeke ez a háború? Kinek jó ez?

– Minden szomszédos országnak és nagyhatalomnak is megvan a maga érdeke. Ezt a legtöbbben közülünk így gondolják.

A csomagok gazdáira találnak, a családok pedig tovább élnek közös életüket a zsúfolt osztálytermekben. Az egykori iskola falán fehér foltok jelzik a táblák helyét. Ahol nyilván a békéről is sokat tanítottak az intézmény virágkorában a bolgár pedagógusok. De hiába: a háborúhoz még mindig sokkal jobban értenek.

MENEKÜLTEK KÖZÖTT

2015

SZENCZY ANNA A MAGYAR-SZERB HATÁRON. A SEGÉLYSZERVEZET ELSŐSORBAN A NŐKRE ÉS A GYEREKEKRE FIGYELT

Egy valamirevaló véleményalkotó magyar átlagpolgárnak legalább egy „tuti” gyógymódja van a lehető összes gyógyíthatatlan betegségre. Azokról beszélek, akik minden negatív hírt, vagy egészségügyi helyzetet egy legyintéssel elintéznek, csak annyit téve hozzá: „főtt hagyma héját két órán át kell forralni és lehűteni, majd kortyonként meginni”. Ami most következik, az nem gyógymód, nem vélemény, egyszerűen csak egy történet a szeretetszolgálat életéből.

Szinte közhelynek és elcsépeltnak hat már a migránsokról való bármilyen téma, beszélgetés, hozzászólás. Akkor kezdett el telítődni bennem az inger, amikor a munkahelyre tartva mindenhol csak a végtelenségig kiforrott megvilágosodás esszenciáját hallhattam. A teljesség igénye nélkül a következő véleménymorzsák talán mindannyiunknak ismerősök: „Sajnálom őket meg minden, de mindegyik annyira jól öltözött... Ezek tényleg menekültek?”

„Biztos forrásból tudom, hogy az amerikaiak pénzelik őket!” „Nem is a saját gyerekekkel jönnek ezek, úgy szedik össze őket út közben, hogy nagyobb segílyt kaphassanak”. Az ilyen kijelentések úgy keringenek körülöttünk, hogy lehetetlen őket nem meghallani. Amíg egyesek humánusabban, mások gyilkos indulattal, de véleményt szinte mindenki formál erről a helyzetről. Talán mostanra elég távol került már ez a dráma (legalábbis a budapestiektől),

hogy kicsit összeszedettebben, objektívebben láthatjuk, értelmezhetjük, hogy végül is mi történik körülöttünk? Az eddig olyan távolinak tűnő háborúk és zavargások besétáltak az utcáinkba, tereinkre, még ha csak átvitt értelemben is. És hozzák a betegségekől irtózókra a frászt, a mecsetté átalakított templomok rémképét a jobbára kereszténynek mondott gyanútlan lakosságra. A politikusok mindemellett pedig úgy viselkednek Európa-szerte, mint a kisgyerekek, akik a harmadik 360 fokos átfordulás után a hullámvasúton már leginkább üvöltenek, hogy „ki akarunk szállni!”, miközben öt perce még ott toporzékoltak, hogy „fel akarunk szállni!”. Közben a vándorlás alatt elcsigázott menekülttömeg vonul hangtalanul, és néha zavargások csapnak fel. Az európai agynak nehéz értelmezni például annak a mindennapos, kilencedik hónapban lévő kismamának a helyzetét, aki egy egészségügyi állomáson vizsgálatra jelentkezik, majd a fél óras várakozás után felpattan, beül egy taxiba, és szó nélkül otthagyja a szociális munkást, hogy családjával elinduljon a még éppen nyitott osztrák határ felé.

A következő pár mondatban saját élményeimet osztom meg arról a közel egy hónapról, amit a menekültek között töltöttem. Egy biztos, ha valaki itt, ezekben a mondatokban állásfoglalást keres migráns-kérdésben, már előre szólok: csalódik. Segélymunkásként nem tartom feladatomnak megítélni sem a migránsok státuszát, sem az európai ellátórendszer és közigazgatás rendszerét. Egy magyarnak tartom magam, aki beleszólt a rendszerváltás utáni Magyarország egyik eddigi legnagyobb kihívását rejtő eseménysorozatába, egy tömeges népvándorlásba. Próbálok segíteni, és elhíhetitek, még nekem is vannak kérdéseim.

ANYA GYERMEKÉVEL A MENEKÜLTEK VÁNDORÚTJÁN.
IGAZ, A MIGRÁNSOK TÖBBSÉGE AKKOR ÉS AZÓTA IS FIATAL FÉRFI

Végy egy közteret a város kellős közepén, töltsd meg vagy négyszáz, különféle országból érkező menekülttel, adj hozzá egy kisbusznyi rendőrt, és vagy harminc lelkes, de a szó legjobb értelmében vett naiv önkéntest.

Szinte mindent az események irányítottak. Egy migráns család sátrat kér, hogy le tudja fektetni öt fős családját. Kikerül tehát az igény a közösségi oldalakra, és elkezd áramlani az egy perc alatt felállítható, gyorsátrak tömege a Keleti, és a Nyugati pályaudvarra. Aztán kitették Facebookra, hogy elég a sátrakból, most már matracok, polifoam-ok kellenek. Akkor azok jöttek. Szinte mindenhol. És így volt az élelmiszerekkel, higiéniai eszközökkel, és az önkéntesi segítségnyújtással is. Mi, a Baptista Szeretetszolgálattal ott csöppentünk bele a helyzetbe, amikor elindult az egészségügyi igények ellátása, önkéntes orvosokkal és ápolók-

EGY MIGRÁNS CSALÁD SÁTRAT KÉR...
KIKERÜL AZ IGÉNY A KÖZÖSSÉGI
OLDALAKRA, ÉS ELKEZD ÁRAMLANI
AZ EGY PERC ALATT FELÁLLÍTHATÓ,
GYORSSÁTRAK TÖMEGE A KELETI,
ÉS A NYUGATI PÁLYAUDVARRA...

kal. A lelkes amatőr segítők feltették a kérdést: „Van itt valaki, aki ápoló, és beszél angolul?” Jelentkeztem, és egy percen belül egy szabadnapos anesztes orvos oldalán találtam magam, amint sebeket kötözünk, torkokat vizsgálunk, vagy éppen rühesség elleni gyógyszer után telefonálgatunk. Közben kollégáim, akikkel az igényeket felmérni indultunk a területre, már mentek is vissza az irodába, telefonálni, intézni a továbbiakat. Azt érdemes megérteni, hogy ilyen helyzetben az azonnali tettek mellett fontos, hogy le-

© Bertalan Feher – photo@baptistasejelv.hu

LEHETETLEN MEGJÓSOJNI, MIKOR LESZ A KRÍZIS VÉGE

KÉT NAPRA RÁ ... A LOGISZTIKAI STÁB
KÉT KONTÉNERT HELYEZETT KI
A NYUGATHOZ, AMIBEN ORVOSI
RENDELŐT, ÉS GYÓGYSZERTÁRAT
RENDEZTÜNK BE

Aztán ahogy azt már tudjuk, a határzár után az egész menekültáradat áttolódott a déli határsávra, először a szerbiai oldalra próbáltunk élelmiszer-csomagokat vinni, de a szerb hatóságok nem engedték át a szállítmányt. Persze megoldottuk, és más úton juttattuk át a csomagokat. Így a hosszú távú döntés az lett, hogy követjük a menekültek útját, és a Szentgotthárdra kitelepített két WC és zuhanykonténer mellett, a horvátországi Opatovacba, régi nevén Apátiba, majd a horvát-bosnyák határhoz, Slavonski Brodba vettük az irányt.

A horvát hatóságok Opatovacban egy napig tudták kontrollálni a tömeget, aztán összeroppant a rendszerük. Így jutottak arra a döntésre, hogy egy régi katonai táborban állítanak fel menekülttábor, ahol kötelező egészségügyi vizsgálaton és regisztráción kell átesniük a migránsoknak. Ezen a helyszínen ugyanaz a feszültség volt érezhető, mint a röszkei határnál. Rohamrendőrök, katonák, nemzetközi segélyszervezetek, és a nemzetközi média, akikől egy lépést sem lehetett tenni.

Mire áttelepültünk a mintegy 5 tonna élelmiszerral és fektetőanyaggal a teherautónkon – aminek egy részét a táborban, a másik részét a helyi horvát baptisták raktárába pakoltuk le –, ad-

digra az óriási tömeg ott is megjelent. Egy amerikai partnerünk, akik végigkísértek bennünket az elmúlt hetekben, a helyzet komolyságát látva úgy döntött, hogy azonnali segítségképpen 1000 adag egységcsomagra elegendő élelmiszert vásárol. A helyi baptista lelkésszel útnak indultunk és megvásároltuk a vízből, tartós élelmiszerből, kenyérből, és higiéniai eszközökből álló szállítmányt, amit a helyi partnerekkel szinte azonnal szétosztottunk.

A történetek hatására a Baylor Scott & White Health nevű amerikai szervezet úgy döntött, hogy a magyarországi Baptista Szeretetszolgálattal szeretne együttműködni és 300 ezer dollár értékű adományt küld, hogy partnerként együttműködve segítsen. Nem sokkal később meg is érkezett Texasból a repülőgép, a mintegy 85 millió forint értékű szállítmány elsősorban orvosi eszközöket, kötöző- és fertőtlenítőszer, gyermektápszert tartalmazott. Az adomány első felét a segélyszervezet önkéntesei a horvátországi és a szerbiai migránsokhoz juttatták el, az adomány másik részét pedig magyarországi rászorultakhoz, idősek otthonaiba, gyermekotthonokba és kórházaknak vitték.

Nem először történik meg a szeretetszolgálat életében az, ami most is, hogy egy apró lépést teszünk meg, és végül egy óriási ajtó nyílik. Az eseményeket végigkövetve egy bibliai történet jutott eszembe, ahol egy pap és egy lévita is elmulasztott segíteni, és egy menekülő miatt maradt életben egy út szélén hagyott, ájultra vert ember. Egy segítség is elegendő volt abban a helyzetben, de mi lett volna, ha mind a hárman összefognak és közösen tesznek valamit? A mi esetünkben látszott, hogy esetenként három partner közös munkája nem összeadódik, hanem megszorozza egymást.

RÉVÉSZ BALÁZS

A KIMONDOTT IGAZSÁG VÁLLALÁSA:

A MENEKÜLTÜGYRŐL TEGNAP ÉS MA

A 2016-os esztendő első hónapjaiban eljutotunk odáig, hogy Európa politikai vezetőinek és döntéshozóinak nagy része már egészen másként fogalmaz, mint ahogyan azt tette tavaly nyáron, a menekültválság kirobbanásakor. A Baptista Szeretetszolgálat vezetőjeként soha nem politizáltam: ez nem feladatom. Mégis gyakran támadnak, egyszer az „egyik”, máskor pedig „a másik” politikai oldalról éppen annak függvényében, hogy szakmai véleményem melyik oldal álláspontjával cseng egybe. Így történt ez például az elmúlt esztendő júliusában is, abban az időben, amikor tízezerrel jelentek meg határainkon és az ország területén a migránsok. Munkatársaimmal és más segítségnyújtó szervezetekkel nem mulasztottuk el felmérni a helyzetet annak érdekében, hogy felkészüljünk a szükséges lépések megtételére.

Egy ilyen helyszíni, kiskunhalasi felmérésünk után keresett meg egy újságíró kérdésével, amelyre az alábbi véleményemet fogalmaztam meg: „Szakembereink nem érzékelnek humanitárius katasztrófát a migrációs helyzet vonatkozásában, de természetesen továbbra is állandó figyelemmel kísérjük az eseményeket. A nehéz helyzetben lévőkön, elsősorban a gyerekeken, a nőkön, az idős embereken segítünk, ha szükséges, tapasztalataink szerint azonban az utazók nagy többsége, mintegy nyolcvan-kilencven százaléka tizenhét és harmincöt év közötti, pénzzel és kommunikációs eszközökkel felszerelt fiatal, aki nem kér és nem fogad el segítséget. Nyilván rájuk lehet tukmálni bármit, de szakmai szempontból ez értelmetlen intézkedés volna. Úgy is fogalmazhatnánk, ha valaki nem akar átmenni az úton, mi nem kényszerítjük”.

Akkor azt is hangsúlyoztam, hogy a szeretetszolgálat évtizedes együttműködésben dolgozik együtt a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatallal, de együttműködik a többi segítségnyújtó szervezettel is a migráns helyzet kezelésében. Megtettük ezt akkor és tesszük ezt jelenleg is, ha szükséges. Amint ezt például a Nyugati Pályaudvarnál kialakított tranzit zónában tettük – elsősorban a gyerekek, az anyák, azaz a legjobban kiszolgáltatottak ellátásában működünk közre partnereinkkel.

Hosszú idő telt el azóta, de még mindig keserű szívvel emlékezek arra a júliusi interjúra. Hiszen véleményem megjelenése után már órákkal megkezdődtek a támadások, nem értették sokan (vagy úgy tettek, mintha nem akarnák érteni), miként fogalmazhat így egy segítségnyújtó szervezet vezetője. Én pedig nem értettem, miért leszek célpont azért, mert kimondom, amit más nem mer, elmondom, amit más vélt politikai megfontolásból, vagy politikai korrektségből nem vállalt fel a nyilvánvaló igazság ellenére sem.

Azt hiszem, az akkor elmondottakat ma is vállalhatom. Ennél többet nem tehetek. Nem vágyom arra, hogy azok, akik akkor érdekből és jogtalanul támadtak, bocsánatot kérjenek érte. Ma reggel, a szokásos hétfői munkakezdés előtti áhítat témája ez volt: önigazultság vagy megigazultság (Luk.18.9-14). Persze, én is mondhatom, „légy irgalmas nekem, bűnösnek”, hiszen nem vagyok külön senkinél sem. Egy dolgot biztosan tudok: már régen nem az érdekel, hogy velem mi van, vagy lesz, hanem az, hogy mi az Isten terve – munkája – akarata...

SZENCZY SÁNDOR

IRODA AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN

A Baptista Szeretetszolgálat tevékenységének kiterjesztéseként – az alapítást követő két évtized után – amerikai irodát hozott létre az Egyesült Államok keleti partján, Washingtonban Baptist Respond24 elnevezéssel.

A NEMZETKÖZI MENTŐCSAPAT A 2016-OS MATTHEW-HURRIKÁN KÖVETKEZMÉNYEINEK FELSZÁMOLÁSÁRA KÉSZÜL AZ AMERIKAI IRODA KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

AZ IRODA FELADATAI KÖZÉ TARTOZIK A – HUMANITÁRIUS MUNKA MELLETT – A BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT TENGERENTÚLI KÉPVISELETE, AZ ÖNKÉNTESÉK SZERVEZÉSE ÉS TOBORZÁSA, A FORRÁSKERESÉS, PÁLYÁZATOK ÉS MAGÁNADOMÁNYOZÓK FELKUTATÁSA

A cél sokrétű. Az iroda feladatai közé tartozik a humanitárius munka során több más mellett a Baptista Szeretetszolgálat tengerentúli képvisellete, az önkéntesek szervezése és toborzása, a forráskeresés: pályázatok és magánadományozók felkutatása. (Ahogyan Európában jelentős „központi” forrásnak tekinthető az Európai Unió és az Európa Tanács, úgy az Egyesült Államokban a segélyezési és fejlesztési szektorban az USAid jelentkezik nagy támogatóként, adakozóként.)

A Rescue24 elnevezésű nemzetközi kutató-mentő csapat tevékenységének kiterjesztése is az iroda feladatai közé tartozik amerikai segítséggel, partnerséggel. A „globális” baptista mentőcsa-

patba így szakembereket – tűzoltókat, ápolókat, egészségügyi dolgozókat, technikai személyzetet – toborozhatnak és mozgósíthatnak a munkatársak.

De a mentőcsapat akcióinak szervezése és segítése mellett jelentős lehetőségek rejlenek a gyermektámogatásban és a Flame-programban, a mozgássérült gyerekekkel foglalkozó szakemberek képzésében is.

A Baptist Respond24 első két nagy, az USAid-el közös projektje a 2016-os vietnami Flame-program és a Matthew hurrikán következményeinek felszámolásában való részvétel, valamint két konténernyi segély Haitiba juttatása.

NEM KELL FÉLNEK!

EGY TÁL ÉTEL ÉS KENYÉR. ADNI KÖTELESSÉG

Körülöttünk a világ felfoghatatlan gyönyörűsége. A ház megint úgy dobja le magáról a vakolatot, akár a kígyó a bőrét, a kémény még keserű füstöt küld a hideg ég felé, ahol a szürke, vékony felhőpaplant erőtlenül szakítja át fényujjaival a Nap. De a tavasz, az újjászületés megkezdődött, nem kell félnünk.

Hiába próbálja bevonni mindennapjainkat a kegyetlenségről és pusztulásról szóló hírek máza, hiába fogja marokra szívünket az emberi bűnök megtapasztalása, hiába érezzük a közönyt, a csalódást és a belenyugvást kába fáradtsággént a tagjainkban. Létezik ennél több is, jobb is.

NEM KELL FÉLNEK.

Mindaz, ami ma még borzalom, fájdalom, hiány vagy szükség, egy nap kiteljesedett életté válhat. Ahogy a természetben is, ha eljön az idő, a metamorfózis megtörténik, s mindaz, ami csupán egy földhözragadt csúszómászó volt, újjá-

születhet a tavaszi virágok közt repkedő lepkeként. A csúnya, ellenszenves, szépre fogékony érzékeinknek visszataszító hernyó ugyanaz, mint a pillangó, amely gyönyörködött. Kell a rút-ság, hogy a szépet értékeljük. Kell a fájdalom a megkönnyebbüléshez, kell a bánat, hogy örülni tudjunk. Kell a bűn, hogy igazán megtisztuljunk. Kell a keserű az édeshez, a halál az élethez, kell a tegnapi holnaphoz, gyengeségünk az erőhöz, kell a kereszt a feltámadáshoz.

NEM KELL FÉLNEK.

Jézusban az Isten Emberré lett. Emberként élt, járt-kelt, szeretett, gyógyított, emberként örült és szenvedett, hordozta a szegényt és gyalázatot, viselte a kereszt fájdalmát és a halált. De Isten is volt, s mivel büntelen volt, a halál őt nem tarthatta fogva. Húsvét reggel feltámadt, és ma is él. Ezért szólhatunk hozzá, ezért tud segíteni, meggyógyítani és megváltani lelkünket.

AZ OTTHON, HA ÁTMENETI IS, ÉLETEKET MENT

MINDAZ, AMI MA
MÉG BORZALOM,
FÁJDALOM,
HIÁNY VAGY
SZÜKSÉG, EGY
NAP KITELJESEDTT
ÉLETTÉ VÁLHAT

NEM KELL FÉLNÜNK.

Jézus most is él. Feltámadásával megmutatta, hogy a halál nem a vége a történetnek. A halál után az élet folytatódik, egy másik minőségben. Milyenben? Ez itt dől el még, ebben az életben.

A Biblia azt mondja: „Higgy az Úr Jézusban és üdvözülj!” (Ap.Csel. 16:31.) Ez életed legfontosabb döntése, mert egy örökkévalóságon át hordozod a következményeit. Hiszem, hogy ez az Élet a földi sorsodat is megváltoztatja. Az Élet – az a mennyei – képes győzni a halál felett a te életedben is! Jézus Krisztus azt mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él.” (János 11:25.) Életünk egyik legfontosabb döntése, hogy mit teszünk a halál utáni életünkért. Hogy kiben bízunk, miben hiszünk. Én Jézust ajánlom, aki megmutatta, hogy hatalmasabb a halálnál is.

És akkor nem kell félned még akkor sem, ha úgy érzed, lelked csupán egy bábjába zárt hernyó, tele bűntudattal és kétségbeeséssel, tele váddal és bosz-

SZENCZY SÁNDOR PAKISZTÁNBAN. EGYSZER A VILÁG VÉGÉN, MÁSKOR ITTHON, DE MINDIG SEGÍTENI...

szúvággal, tele fájdalommal és ürességgel. Mert ha Jézust az életedbe hívod az átalakulás megtörténik, és az új élet gyümölcsei képesek felemelni a mindennapok nehézségei közül. Ha hiszel a rettegés elenyészik, akár a hullám a víz tükrén, amit megérint a pillangó szárnya.

NINCS MIÉRT FÉLNED.

TRANS-O-FLEX A CSOMAGSZÁLLÍTÓ

1 budapesti csomagfeldolgozó üzem, 14 vidéki depó,
16 nemzetközi desztináció,
18 év tapasztalat,
300 futár,
naponta 18 000 csomag.

Csomagot szállítunk. Gyorsan. Pontosan. Megbízhatóan.

